மருதூர் மாணிக்கம்

பன்மொழிப் புலவர்
கா. அப்பாதுரை எம்.ஏ., எல்.டி., (விசாரத்)

அருணோதயம்
சென்னை-14.

அருணோதயம் வெளியீடு 11.
முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1955.

விலை ரூ 3—0—0

மாருதி பிரஸ், இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

மருதூர் மாணிக்கம்

ஸ்பானிஷ் மொழியின் ஷேக்ஸ்பியர் எனக் கருதப்படும் **செர்வாண்டிஸ்** எழுதிய '**டான் குவிக்சோட்**' என்ற நூலைத் தழுவியது.

எமது அடுத்த வெளியீடு :

பன்மொழிப்புலவர்

கா. அப்பாதுரை, எம்.ஏ., எல்.டி.,

எழுதிய

சரித்திரம் பேசுகிறது

நூல் அறிமுகம்

கடலின் நுண்மணலை எண்ணினாலும் எண்ண லாம், இக்காலப் புனைகதைகள், சிறு கதைகளை எண்ண முடியாது. அத்தனைக்கும் இடம் தருகின்றது, தர இருக்கின்றது உலகம். ஏனெனில் இவை குடி யாட்சிக் காலத்தில் குடிமக்களுக்கே சிறப்பாக உரிய உரைநடை இலக்கியங்கள். கடல்போலப் பரந்த இவ் விலக்கியத் துறையிலும் சுடல் திட்டுக்களாகக் கால தேசம் கடந்து நின்று நிலவும் உலகப் புனை கதைகள் ஒரு சில. ராபின்சன் குரூசோ, கல்லிவர் பயணங்கள், புதையல் தீவு (ஆங்கிலம்); ஏழைபடும்பாடு, கடல் மறவர் (ஃபிரெஞ்சு); டான் குவிக்ஸோட் (ஸ்பானிஷ்) ஆகியவை இவற்றுட் சில. எல்லா நாட்டிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் குழந்தைகளின் குழந்தை இலக்கியமாகவும், பள்ளிச் சிறுவர் சிறுமியரின் பள்ளி இலக்கியமாகவும், இளைஞருக்கும் முதியவருக்குமுரிய குடும்ப, சமுதாய இலக்கியமாகவும் படிக்கப்பெறும் அகலப் பெருமையுடையவை இவை.

டான் குவிக்சோட்டுக்கு இவற்றுள்ளும் ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அது யாவரும் நகையுடன் பயிலும் வசையிலக்கியமாகவும், இன்னகைத் திற முடையதாகவும் விளங்குகிறது. ஸ்பானிஷ் மொழியின் ஷேக்ஸ்பியர் என்று அழைக்கப்படும் புனைகதை ஆசிரியர் செர்வான்டிஸால் இயற்றப்பட்டது. அது மேலை உலகமொழிகள் எல்லாவற்றிலும் எத்தனையோ தடவை, எத்தனையோ வடிவங்களில் மொழிபெயர்க்கப் பெறும் பெருமை உடையது. ஆயினும் அதில் தீட்டப்பட்டுள்ள 'உலா வீரப் பண்பு' (Chivalry) மேலை நாட்டு மரபுக்கே உரிய தனிச் சிறப்புடைய பின்னணி

யாதலால், இளைய உலக மொழிகளில் அது 'மொழி பெயர்க்கப்பட முடியாத' 'தழுவிக்கூட எழுதப்பட முடியாத', நூலாக இதுவரை கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆயினும் பின்னணியையும் தக்கமுறையில் 'நாடு பெயர்த்து', 'பண்பு பெயர்த்து' இத்தமிழாக்கம் அதன் 'அகலத்தழுவலாகத்' தமிழுலகுக்கு அளிக்கப்படுகிறது.

முதல் நூலைவிட இது அளவில் மிகச் சிறிது. ஆயினும் அதன் உயிரோட்டத்தை வடித்துத்தருவது. 'உலா வீரப் பண்பு'க்கு இணையாக அது புராண இதிகாசப் பின்னணியையும் விக்கிரமாதித்தன், பதுமை கதைப் பின்னணிகளையும் பயன்படுத்துகிறது. வீரப் பண்பை நையாண்டி செய்யும் முறையிலேயே அது உண்மை வீரப் பண்பையும, மனிதப் பண்புகளையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. வீரமும் காதலும் இதில் விளையாடுகின்றன. வேடிக்கையும் நகைச்சுவையும் அவற்றிடையே ஊடாடுகின்றன. பாலை நீரூற்றுப்போலத் தெளிந்து, காவிரி நுண் மணலிடையே மின்னும் பொன்துகள் போலத் தூய காதல் ஒளியும் அதில் மின்னிடுகின்றது.

தமிழர் உலக இலக்கிய நுகர்வுக்கும், புத்திலக்கியப் புனைவாற்றலுக்கும் இச்சிற்றேடு பயன்படும் என்று நம்புகிறோம். பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் இம்மாயக்கதையைத் தம் உள்ளத்தில் ஊடாடவிட்டுத் தமிழாக்கித் தந்த இதன் ஆசிரியர் பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாதுரை எம்.ஏ., எல்.டி., அவர்கட்கு எம் நன்றி. நுகர்வளவால் சுவையளவிட்டுப் பண்பு வளர்க்கும் கடப்பாடுடைய தமிழகம் எம் முயற்சிக்கு ஊக்கம் தரும் என்று நம்புகிறோம்.

அருணன்.

மருதூர் மாணிக்கம்

புகழ்பெற்ற ஆசிரியர்களின்

புகழ்பெற்ற தமிழ் நூல்கள்

அருணோதயம் வெளியீடுகள்

மருதூர் மாணிக்கம்

1

வீரக் கதைகள் பலவற்றை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். விநோதக் கதைகளை, வேடிக்கைக் கதைகளை வாசித்திருக்கலாம். ஆனால் 'மருதூர் மாணிக்க'த்தின் கதை மிகவும் புதுமைவாய்ந்தது. அதைப்போன்ற கதை எதுவும் கிடையாது. அதில் வீரம் உண்டு. விநோதம் உண்டு. வேடிக்கை உண்டு. இம் மூன்று பண்புகளும் அதில் ஒருங்கே நிரம்பியுள்ளன.

பாரத வீரன் அக்கால வீரன் அல்ல, அவன் இக்கால வீரன். பாரத வீரன் என்ற பெயர் பெற்றோர்கள் அவனுக்கு இட்ட பெயர் அல்ல. அவர்கள் இட்ட பெயர் மாரியப்பன் என்பதே. பாரத வீரன் என்பது அவன் பட்டப் பெயர். அவன் வீரப்புகழ் எங்கும் பரந்த பின், மக்களே அவனுக்கு 'பாரத வீரன்' என்ற பட்டப் பெயர் கொடுத்தார்கள்.

தென்பாண்டி நாடு மலை வளம், நாட்டு வளம், கடல் வளம் நிறைந்தது. அதில் செல்வமருதூர் என்று ஒரு மாநகரம் உண்டு. அந்த மாநகரம் தந்த மாணிக்கமே மாரியப்பன்.

செல்வ மருதூரில் ஒரு சில மாளிகைகளும் ஓட்டு வீடுகளும்தான் இருந்தன. கூரை வீடுகளும் குச்சு வீடுகளுமே மிகுதி. ஆனால் மாரியப்பன் குச்சு வீடுகள் எதிலும் பிறக்கவில்லை. அவன் செல்வக் குடும்பத்திலே பிறந்தான். மாளிகை ஒன்றிலே வளர்ந்தான்.

மாரியப்பனின் இளமையிலேயே, அவன் தாய் தந்தையர் காலமாய் விட்டனர். அவன் அத்தை செல்லாயிதான் அவனை வளர்த்து வந்தாள். அவன் தமக்கை மகளும் அவனுடனேயே வளர்ந்து வந்தாள். அவள் பெயர் செங்காவி. அவளுக்கும் தாய் தந்தை கிடையாது. செல்லாயியே அவளையும் வளர்த்து வந்தாள்.

மாரியப்பனுக்கு வீட்டில் சலுகை மிகுதி. அவன் என்ன செய்தாலும், செல்லாயி அவனைக் கண்டிக்க மாட்டாள். செங்காவியோ அவன் சொன்னபடி நடப்பாள். அவளுக்கு அவனே வழிபடு தெய்வமாகவும் இருந்தான். வேறு தட்டிக் கேட்பவர்கள் யாரும் கிடையாது. எனவே அவன் வீட்டில் அவன் வைத்தது சட்டமாயிருந்தது.

ஊரிலும் பள்ளியிலும்கூட, எல்லோரும் மாரியப்பனுக்கு முதல் மதிப்புக் கொடுத்தார்கள்.

இந்த நிலையில் அவன் பள்ளிப் படிப்பு முழு வெற்றி காணவில்லை. பத்தாம் வகுப்பை அவன் எட்டிப் பார்க்கவில்லை. அதற்கு முன், பள்ளிக்கு அவன் முற்றுப்புள்ளி வைத்தான்.

அவன் ஒடுங்கிய, எலும்பான உடலுடையவன். ஆனாலும் அவனுக்கு இயற்கை உரம் மிகுதி. அத்துடன் அவன் உடற் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தான். சிலம்பம், வாள் வீச்சு, மற்போர், வில் வித்தை, குத்துச்சண்டை முதலியவற்றிலும் அவன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். இந்த வீரக் கேளிக்கைகளால் அவன் உரம் பெருக்கமடைந்தது.

இயல்பாக அவன் எல்லாரிடமும் அன்புடையவன். ஆனால் அவன் இறுமாப்பு இந்த அன்பை மறைத்தது. பொதுவாக, அவன் மற்றப் பிள்ளைகளுடன் தாராளமாக விளையாடுவது கிடையாது. விளையாடும்போதும், எதிலும் முதலிடத்தை விடமாட்டான். முதலிடத்தைப் பெறவும்

அதைப் பேணவும், அவன் அரும்பாடுபட்டான். இத் துறையில் மற்ற எல்லாரையும்விட, அவன் விடாமுயற்சி யுடனும் மூர்க்கமாகவும் உழைத்தான்.

மரங்களின் உச்சாணிக் கிளைகளை அவன் எட்டிப் பிடித்து ஏறுவான். எவரும் அணுக அஞ்சும் மலைக் குவடுகளில் அவன் தாவுவான். முட்காடுகளில் திரிந்து வேட்டையாடுவான். ஆறு குளங்களின் நிலைகாணு ஆழகசங்கள் அவனுக்கு விளையாட்டிடங்கள். வேகமான நீரோட்டங்கள், சுழிகள் ஆகியவற்றில் அவன் துணிந்து பழகுவான். எல்லாரையும் தாண்டி உச்சநிலை அடைவதி லேயே அவன் ஆர்வம் முனைப்பாய் இருந்தது.

பள்ளிப்படிப்பில் அவன் கருத்துச் செலுத்தவில்லை. பாடங்களிலும் பள்ளித் தேர்வுகளிலும் அவனுக்கு அக்கறை இல்லாமலிருந்தது. ஆனால் இது அவன் அறி வாற்றலைத் தடைப்படுத்தவில்லை. ஏனென்றால் வாசிப்பில் அவனுக்கு இயற்கை ஆர்வம் இருந்தது. விருமபிய, விருமபிய பாடங்களை அவன் வாசித்தான. அவற்றை மற்றப் பிள்ளைகளைவிட ஊன்றிக் கருத்தாகப் பயின்றான். பாடங்களுக்குப் புறமபாகவும், விருமபிய, விருமபிய புத்த கங்களை அவன் கவனத்துடன் படித்தான்.

'கண்டதுகற்பவ பண்டிதனுவான' என்று ஒரு பழ மொழி உண்டு. அவன வகையில் அது உண்மையாயிற்று. தேர்வில் அவன சிறப்புடன் தேறவில்லை. ஆனால் சிறப் புடன் தேறிய பிளளைகள் அவன பரந்த அறிவு கண்டு வியப்படைந்தார்கள். ஆசிரியர்களுக்குக்கூட அது கண்டு மலைப்பு ஏற்பட்டது.

கதை வாசிப்பதில் மாரியப்பனே ஆர்வத்துக்கு எல்லை இல்லை. பள்ளி விட்டபின் இது அவன் நேர முழுவதையும் கொள்ளைகொண்டது. அத்துடன் அவன் வாசிப்பின்

பாங்கு, ஒரு தனிப்பாங்காய் இருந்தது. புத்தகம் அவன் கையில் இருக்கும். ஆனால் அது புத்தகம் என்பதையே அவன் உள்ளம் மறந்துவிடும். அது புத்தகத்தின் கதையிலே ஆழ்ந்து தவழும்.

இராமாயணம் வாசிக்கும்போது, அவன் இராமனாய் விடுவான். பாரதம் வாசித்தால், அவனே வில்விசயன். பெருங் கதையில் அவன் உதயணனாக மாறிவிடுவான். சில சமயம் அவன் விக்கிரமாதித்தன் கதை வாசிப்பான். அப்போது அவன் உட்கார்ந்திருக்கும் விசிப்பலகை, விக்கிரமாதித்தனுடைய வீர சிங்காசனம் ஆகிவிடும். அதன் சங்கிலி வேதாளம் படும்பாடு படும்.

படிப்பில் அவன் எப்போதும் தன்னை மறந்தான். தன் சூழலை மறந்தான். அந்தக் கதைகளின் உலகிலேயே அவன் நீந்தி மிதந்தான்.

தமிழிலுள்ள கதைகள் அவனுக்குப் போதவில்லை. அவன் புதுக் கதை தேடினான். அதற்காக அவன் மற்ற மொழிகளைப் படிக்கலானான். கதை வளமுள்ள எந்த மொழியையும், கதைக்காக அவன் எட்டிப்பிடித்தான். அவற்றை முனைந்து படித்துத் தேர்ச்சி பெற்றான். அத்துடன் கதைப் புத்தகங்களுக்காக, அவன் பெரும் பொருள் செலவு செய்தான். கதை உலகிலுள்ள எல்லாப் புத்தகங்களையும் அவன் வாங்கினான்.

அவன் வீட்டின் ஓர் அறை பெரிய நூலகமாயிற்று. அதில் வீற்றிருந்து அவன் கதை உலகை ஆட்சி செய்தான்.

வாசிப்பில், அவன் நடிப்பார்வம் பெரிதாயிருந்தது. அது நடிகர் நடிப்பார்வத்தை நாண வைத்தது. போர் பற்றி வாசிக்கும்போது அவன் போர் வீரனாய் விடுவான். அப்போது அவன் கைப்பிரம்பு சுழலும்! பல சமயம்

அறையின் பொருள்கள் உடைபட்டுச் சின்னாபின்னமாகும். ஒரு தடவை கதையில் வரும் அபிமன்னன தேர்க்காலை எடுத்து, எதிரிமீது வீசி எறிந்தான். வாசிக்கும் மாரியப்பன், தன்னையறியாமல் அபிமன்னனாய் விட்டான். அவன் முன்பிருந்த மைக்கூடு தேர்க் காலாயிற்று. அவன் அதை எடுத்து ஓங்கிச் சுவர்மீது வீசி எறிந்தான்.

நடிப்பார்வம் படிப்படியாக அவனை நடிப்புக்கே கொண்டு சென்றது. அவன் தானே நாடக மேடை உண்டு பண்ணினான். தானே நடித்தான். அத்துடன நடிகர்களை அவன் தானே ஊக்கி நடத்தினான். நாடகங்களில் அவன் மேடை அதிர ஆர்ப்பரித்தான்.

அவன் அபார நடிப்புத்திறம கண்டு புகழாதவர் இல்லை. அதே சமயம அதைக் கண்டு அஞ்சாதவர்களும் கிடையாது. ஏனென்றால் அவன் தோற்றம எல்லாரையும் நடுங்க வைப்பதாயிருந்தது.

வீரமிகுந்த ஒரு சிலர்தான் அவன் மேடையருகே துணிந்து சென்று நின்றார்கள். அவர்களும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். மற்ற எல்லாரும் தொலைவில் நின்றே பார்த்தார்கள். நடிகர்கள் கூட அவனுடன் மேடையில் நின்று நடிக்க அஞ்சினார்கள்.

அவன் மேடையில் அவனே எப்போதும் தனிக் காட்டரசனாக விளங்கினான். அதில் அவனைத் தவிர யாருக்கும் புகழ் ஏற்பட வழியில்லை. யார் எவ்வளவு நன்றாக நடித்தாலும், மக்கள் எவரையும் பாராட்டி ஆரவாரம் செய்ய மாட்டார்கள். அப்படி யாரையாவது மக்கள் பாராட்டத் துணிந்தால், அடுத்த நாளே பாராட்டுப் பெற்றவருக்குச் சீட்டுக் கிழிந்துவிடும். அத்துடன், நடிகர் நடிப்பில் ஏதேனும் சிறு குறை இருந்தால் போதும்! அல்லது நப்பதாக மாரியப்பன் கருதினால் போதும்! அவர்களை

அவன் கடுமையாகத்தாக்கத் தயங்கமாட்டான். சில சமயம் அவன் அவர்களை நாடகக் கூடத்திலிருந்தே துரத்தி யடிப்பான்.

மொத்தத்தில், அவனுடன் நடிக்க முன்வருவதற்கு எவரும் அஞ்சினார்கள். ஏற்கெனவே நடித்தவர்களும் அவன் சீற்றத்துக்கு அஞ்சி ஒவ்வொருவராக நழுவி வெளி யேறினார்கள். ஆனால் இவற்றால் மாரியப்பன் ஒரு சிறிதும் சோர்வடையவில்லை. மேடை வெறும மேடையான பின், அவன் நாடகத்தை நடிப்புக் கச்சேரி ஆக்கினான். எல்லா நடிப்புப் பகுதிகளையும் அவன் தானே திறமபட நடித்துக் காட்டினான்.

முன்பு அவன் வாசிப்பு வாசிப்பாயில்லை. அது போலவே இப்போது அவன் நடிப்பு நடிப்பாயில்லை. அது கிட்டத்தட்ட நேரிடையான நிகழ்ச்சியாகத் தொடங்கிற்று. அவன் கற்பனையாற்றல் நடிப்பெல்லை தாண்டி வளர்ந்தது. சில சமயம் அது கதை பார்க்க வந்தவர்களையே கதை யுறுப்பினர்களாக்கிற்று.

ஒரு நாள் அவன் மேடையிலிருந்து தட தடவென்று இறங்கினான். மக்கள் நடுவே வந்து நின்று பேசினான். "என் வானர வீரர்களே! ஏன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு சும்மா நிற்கிறீர்கள்? போங்கள்! போய், மலை களைப் பெயர்த்தெடுத்து, அணைகட்டுங்கள்!" என்று அவன் வீறிட்டு முழங்கினான்.

மற்றும் ஒருநாள் அவன் வேறொரு பாணியில் தொடங் கினான். "அட அரக்கப்பதர்களே! என்னை என்ன என்று நினைத்தீர்கள்? இதோ பாருங்கள்!" என்று ஆர்ப் பரித்தான். அச்சமயம் வாளைச் சுழற்றுவதுபோல், அவன் கைகால்களைச் சுழற்றினான். அவன் கண்கள் உருண்டு புரண்டு கனற்பொறிகளைக் கக்கின.

நாடகம் நடிப்புக் கச்சேரி ஆனதுபோலவே, நடிப்புக் கச்சேரி ஆளற்ற நடிப்பு அரங்கமாயிற்று. இறுதியில் அவன் மேடையைக் கைவிட்டான். ஆயினும் நடிப்பை அவன் என்றும் கைவிடவில்லை. அவன் வாழ்க்கையே அது முதல் ஒரு நடிப்பாயிற்று—வெறி நடிப்பாயிற்று !

ஒவ்வொரு நாள் அவன் உலகளந்த பெருமாளாக நடப்பான். நூலகம் நிலவுலகமாகும். அதன் மாடி வானுலகாகும். கால் வைக்கும் கோக்காலியே மாவலியின் தலை ஆகும். அவன் அதன்மீது ஏறி நிற்பான். அடி நிலம் புகும்படி அதை அழுத்தி மிதிப்பான் !

சில சமயம் ஊர்வெளியில் உள்ள எருக்கஞ் செடிகள் மீது அவன் கழிகொண்டு வாள் வீச்சு நடத்துவான். வேறு சில சமயம் ஆவாரஞ் செடிகள்மீதும் பாலை உடை மரங்கள் மீதும் தடிகொண்டு மூர்க்கமாகத் தாக்குவான். இச்சமயங்களில் அவனே வாள் விசயன் என்பது அவனுக்கு மட்டும் தான் தெரியும் ! பால் வடியும் எருக்குகள் குருதி சிந்தும் மனித உடல்கள் என்பதையும் பலர் அறியமாட்டார்கள் !

பாலை உடைமுட்கள் கீறி, அவன் உடலில் குருதி தோயும். காயம்பட்ட வீரனின் பெருமிதத் தோற்றத்துடன் அவன் வீடு திரும்புவான்.

அவன் போக்குக் கண்டு, அவனைச் செல்லமாக வளர்த்த செல்லாயி கண்ணீர் வடித்தாள். அவன்மீது உயிரையே வைத்திருந்த செங்காவி கண்கலங்கினாள். ஆனால் அவர்கள் அறிவுரைகள், அன்புரைகள் அவன் செவியில் ஏறவில்லை. வேறு வகையான ஊக்குரைகள் அவனுக்கு இப்போது தேவைப்பட்டன. அவை அவனுக்கு மிகவும் எளிதாகவும் கிடைத்தன.

அவன் நடிப்புக் காலத்தில், அருகே நின்று ஊக்கிய சில தோழர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் அவனை வந்து

அடுத்தார்கள். அவர்கள் எவரும் அவனை மாரியப்பன் என்று அழைப்பதில்லை. மருதூர் மாணிக்கம் என்று செல்லமாக அழைத்தார்கள். அவர்கள் இப்போது அவன் நடிப்பைப் புகழவில்லை. அவனையே புகழ்ந்தார்கள். அவன் வீரத்தைப் பாராட்டினார்கள். புகழப் புகழ அவன் மகிழ்ந்து ஆர்ப்பரித்தான். அவன் மகிழ மகிழப் புகழ்ச்சி பெருகிற்று. அவர்கள் அவன் சீடகோடிகள் ஆயினர். அவன் புது வீரப்போக்கை வளர்த்தனர். பின் அவர்கள் அவன் பக்தர்கள் ஆயினர். அவனை அர்ச்சனை செய்தார்கள்.

"இராமனையும் விசயனையும்விட, நீயே பெரிய வில் வீரன். மாருதியையும் வீமனையும்விட, நீயேபெரிய மல்வீரன்" என்று அவர்கள் தொடங்கினார்கள். "விக்கிரமாதித்தன் வீர அரசனாகப் பிறந்தான். நீ வீரத்தால் அரசனாகப் போகிறாய்? தேசிங்குராசன் நடுக்கான ஒரு சிற்றரசன். நீ சிற்றரசரை நடுங்க வைக்கும் பேரரசனாகப் போகிறாய்" என்று அவர்கள் புகழ்மாலையை உருவி நீட்டினார்கள்.

"உன் புகழ் பரந்தபின், அவர்கள் புகழ் என்ன ஆகும்! அதனால்தான் அவர்கள் முந்திப் பிறந்துவிட்டு, முந்தி மறைந்து கொண்டார்கள். உன் வீரம் அவர்களுக்கு வருமா ?" என்று அவன் பெருமையை நீட்டி அளந்தார்கள்.

கதையைக் கண்முன் நடக்கும் நிகழ்ச்சியாகக் கருதுபவன் அவன். இப்போது சீடர் புகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அவனுக்கு முற்றிலும் மெய்யுரைகளாகவே தோன்றின. அவன் கற்பனையாற்றல் இவற்றின்மீது மேலும் கற்பனைக் கோட்டைகள் எழுப்பின. அதன் பின் அவர்கள் புகழ்ச்சிகள் அவனை மகிழ்விக்கவில்லை. புகழ்ந்தவர்கள் மீதே அவன் சீறி விழுந்தான்.

"இராமனென்ன ? விசயனென்ன? அவர்கள் எம்மட்டு? அவர்கள் அனைவரும் என் முன்னோடிகள் மட்டுமே! அவர்கள் அரைகுறை அவதாரங்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா ? கண்ணனகூட அவர்கள் குறையை நிரப்பப்போதவில்லை. அவனே சாபத்துக்கு ஆளானுன். ஒரு வேடனுல் கொல்லப்பட்டான். நீங்கள் பாகவத புராணத்தைப் படித்துப் பாருங்கள்! கற்கி பிறப்பார், அவர் தான் முழு அவதாரம என்றல்லவா அந்தப் புராணம் கூறுகிறது?" என்று அவன் முழக்கமிட்டான்.

"ஆகா! நீங்கள்தான் கற்கி! இது தெரியாமல் போனோமே? மன்னியுங்கள்!" என்று ஒரு சீடன் கூறினுன். அவன் வாக்கு, உலர்ந்த வைக்கோற்போரில் பட்ட தீப் பொறியாயிற்று. எல்லாச் சீடரிடமும் புதிய பக்தி தோன்றிற்று. 'நீ' என்ற சொல் மறைந்தது. 'நீங்கள்' 'தேவரீர்' என்ற புதுச் சொற்கள் எழுந்தன.

"ஆகாகா! நீங்கள் தான் கற்கி என்று இப்போது தான் உணர்ந்தோம். பழய பாரதத்தைப் புது பாரதமாக்க வந்த பாரத வீரர் நீங்கள்தான் என்பதைக் கண்டு கொண்டோம்! வாழ்க கற்கி! வெல்க கற்கியின் வருங் கால வீரம!" என்று அவர்கள ஆரவாரித்தார்கள்.

அதுமுதல் சீடகோடிகள் அவனைப் புகழ்வதில் ஒருவருக்கொருவர் போட்டியிட்டார்கள். அவனுக்குப் பல புகழ்ப்பெயர்களைச் சூட்டினுர்கள். அவற்றை அவனுக்குரிய விருதுப் பெயர்களாக்கினுர்கள். அவற்றல் அவனை ஓயாமல் அர்ச்சனை செய்தார்கள்.

"கண்கண்ட கற்கி, கலியுகராமன்! விசயாதி விசயன், நவகோடி விக்கிரமாதித்தன்! திரிலோக தேசிங்குராசன், மனுநீதி மன்னன்! வீர சூரியன், வீர சூரமார்த்தாண்டன் மருதூர் மாணிக்கம், மாளாத மாவலி வாணராயன்!"

இந்தப்படியாக, அவர்கள் அவனைப் பலவாறு பரவிப் பாராட்டத் தொடங்கினார்கள்.

உடுக்கையை உக்கிரமாக அடிக்க அடிக்க, வெறியாட்டுத் தெய்வம் ஓங்கி எழுந்தாடும். அதுபோல, பாராட்டுக்கள் உயர உயர, மாரியப்பன் வீரதீரப் பண்புகளும் உயர்ந்தன. அவற்றால் செல்வ மருதூர் முழங்கிற்று. அருகிலுள்ள சிற்றூர்களில் கூட அதன் ஒலி எதிரொலிகள் கேட்கத் தொடங்கின. செல்வமருதூர் வீரமருதூராக விளங்கத் தொடங்கிற்று.

2

இளவரசி

மாரியப்பன் காலையில் ஆறு மணிக்குத்தான் எழுந்திருப்பது வழக்கம். அன்று மணி ஐந்துதான் ஆயிற்று. அவன் இன்னும் அரைத்தூக்கத்திலேயே இருந்தான். அச்சமயத்தில் இசை ஒலிகள் அவன் காதுகளில் வந்து தவழ்ந்தன. அவை திருவாசக, திருவாய்மொழிப் பண்கள் போன்றிருந்தன.

அவன் சிறிது புரண்டு படுத்தான்.

ஓசை அவனை அணுகி வந்தது. அவன் செவிகளைத் துளைத்தது. அவன் சற்று நெளிந்து எழுந்தான்.

பாடிக்கொண்டே ஒரு கூட்டம் அவன் அறைக்குள் வந்துகொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்குள் அறை நிறைந்துவிட்டது.

அவன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். கண்களையும் காதுகளையும் துடைத்துக்கொண்டான்.

'ஆம்! அது கனவல்ல. நனவே!'

அவர்கள் அவன் சீடகோடிகள் போலவே இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் பூச்சூடிப் பெருமிதத்துடன் வந்தார்கள். அவர்களிடம் இசைக்கருவிகள இருந்தன. இசைக்குழு ஒன்று பாடிற்று. பாட்டின் மெட்டுகள் தான் திருவாசக திருவாய்மொழி மெட்டுக்கள். அவை புகழ்ந்தது சிவபெருமானையோ, திருமாலையோ அல்ல. மாரியப்பன் விருதுப் பெயர்களையே அவர்கள் நாமாவளி ஆக்கியிருந்தார்கள். அதை அப்பண்களில் இசைத்துப் பாடினார்கள். பாட்டில் மருதூர் மாணிக்கம என்ற அன்புப் பட்டந்தான், 'பாரத வீரன' என்ற வீரப் புதுத் தொடர் அடிக்கடி காதுகளில் முழங்கிற்று.

"பாரத வீரன் வாழ்க! அவர் வீரம் வெல்க! கண் கண்ட கற்கிப் பெருமான் வாழிய! எட்டு திக்கும் அவர் வெற்றி தழைத்தோங்குக!" இவ்வாசகங்கள் எழுதிய அட்டைகளைப் பலர் ஏந்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

அவ்வப்போது பாட்டு முடிவில், இசைக்குழுவினரே இக்குரலை எழுப்பினார்கள. அனைவரும் அவர்களுக்கு எதிர் குரலிட்டு முழங்கிக் கூத்தாடினார்கள.

கூட்டத்தின் நடுநாயகமாக ஓர் அழகிய பெண் காணப் பட்டாள். அவள் அன்ன நடை, நடந்துவந்தாள். அவள் தலையில் ஒரு பூமுடி இருந்தது. அவள் ஆடையணி மணிகள் ஓர் இளவரசியை நினைவூட்டின. அவள கையில் ஒரு வெள்ளித்தட்டு ஏந்தியிருந்தாள். அதில் இளவரசர் அணிவதற்குரிய ஒரு பொன்முடி இருந்தது. ஒரு பொன்னலான செங்கோலும் ஒரு பொற்பேழையும் இருந்தன.

எதையும் கண்டு வியப்படையாதவன் மாரியப்பன். ஆனால் இப்போது அவன் முகத்தில் வியப்புக்குறி தோன்றிற்று. அத்திடீர் அதிர்ச்சியில் அவனால் ஒன்றும்

பேசமுடியவில்லை. அவன் முன்னால் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அவன் வியப்பை இன்னும் பெருக்கின.

இளவரசியைப் போன்றிருந்த பெண் அவன்முன் வந்து நின்றாள். அவன்மீது பன்னீர் தெளித்துச் சந்தனம் பூசினாள். நெற்றியில் குங்குமத்தால் வீரப் பொட்டிட்டாள். பின், அனைவரும் வாழ்த்தொலி செய்ய, அவன் தலைமீது பொன்முடியைச் சூட்டினாள். அவன் கையில் செங்கோல் தரப்பட்டது. 'பாரத வீரன்' என்று விருதுப் பெயர் அடங்கிய பொற்பேழையையும் இளவரசி அவனுக்கு அளித்தாள். 'வாழ்க பாரத வீரன், வெல்க பாரத வீரன் கொற்றம்' என்ற குரல்கள் எழுந்தன. அவனமீது நாலா திசையிலிருந்தும் பொன் வெள்ளி மலர்கள் தூவப்பட்டன.

வெள்ளி மணியின் ஓசை போன்ற குரலில், இளவரசி வாய்திறந்து பேசினாள்.

"இன்னல்கள் அகற்ற வந்த இளங்கதிர் வீரனே! கண்கண்ட கற்கியே! செல்வமருதூரை வீரமருதூராக்க வந்த செல்வமே! மருதூர் மாணிக்கமே! புதிய விக்கிரமாதித்தனே! தமிழகத்துக்குத் தாங்கள் தந்த, தர இருக்கிற பெருமை அளவிடற்கரியது. தமிழகத்தின் சார்பில் பொதுவாகவும் தமிழகப் பெண்கள் சார்பில் சிறப்பாகவும், நான் தங்களுக்கு வாழ்த்துக்கூறிப் பாராட்டுகிறேன்.

"தங்களுக்கு ஏற்கெனவே மக்கள் அளித்துள்ள விருதுகள் பல. தங்களுக்கே உரிய தனிப்பெரு விருதாக, அவற்றுடன் 'பாரத வீரன்' என்ற சிறப்புப் பட்டத்தையும் அளிக்கிறோம். தமிழகப் பெண்களின் சார்பிலும், என் சார்பிலும் தங்களுக்கு வீர இளவரசுரிமையும் அளிக்கிறோம். அதற்குரிய செங்கோலும் வீர மணிமுடியும் இவ்வீரப்

பட்டத்துடன் வழங்கி ஊக்கவே, இன்று நான் என் குடி படைகளுடன் வந்தேன்.

" இனி ஓராண்டு தங்கள் வீர வெற்றிகளைக் காதாரக் கேட்டவண்ணம் நான் கன்னி மாடத்தில் இருப்பேன். அதன்பின் தங்கள் வெற்றிப் புகழுலக ஆட்சியுடன், என் நிலவுலக ஆட்சியையும் என்னையும் ஏற்று, வீரசிங்காதனம் அமர்வீர்களாக!"

'பாரத வீரன்' என்ற புதுப்பட்டம் அவன் உள்ளத்தின வியப்பையும் மலைப்பையும் அகற்றின. மகிழ்ச்சியும் இறும்பூதும் பெருமிதவீறும் அவன் உள்ளத்தில் வந்து புகுந்தன. ஒரு நொடியில் அவன் ஓர் இளவரசியை மன முவந்து ஏற்கும் இளவரசனானான்.

" அழகிற் சிறந்த அரசிளஞ் செல்வியே! உன் அன்பிற்கும், தமிழகப் பெண்மையின பாராட்டுக்கும நன்றி. நீ அளித்த 'பாரத வீரன்' என்ற பட்டத்தை மன முவந்து ஏற்கிறோம. அதுவே இன்றுமுதல் எம் சிறப்புப் பெயர் ஆவதாக!

" நீ அளித்த முடி, செங்கோல் ஆகிய இளவரசுச் சின்னங்களையும என் புதுப் பொறுப்புக்கு அறிகுறிகளாக ஒப்புக்கொளகிறேன. அவற்றுடன் தமிழகப் பெண்களின் சார்பில், நீ இடும அன்புக்கட்டளைகளை ஏற்று வீரச் செயல்களால் உன் புகழ் பெருக்குவேன். நீ கூறியபடியே உன்னுடன் பொன் அரியாதனத்தில் அமரும் நாளை விரைந்து அவாவுவேன."

அவன் பேச்சின பெருமிதத் தோற்றம் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர். இளவரசி நாணிக்கோணி நுடங்கி நின்றாள். அவள் முகத்தில் புன்முறுவல் ஒளிபூத்தது.

அவள் மணிக்குரல் மீண்டும் எழுந்தது.

"பாரதவீரனே! என் உள்ளங் கவர்ந்த இளவரசே! நீங்கள் கூறியபடியே யாவும் ஆகட்டும்.

"நீங்கள் விரைவில் வீரக்கவசம் அணியவேண்டும். வீரகுருவின் அருளும் அன்னை காளியருளும் பெற வேண்டும். என் காதல் சான்றாக, இத்தமிழகமெங்கும் சென்று வெற்றி உலா வரவேண்டும். உங்கள் வெற்றிப் புகழ் என் செவிகளையும் என் காதல் உள்ளத்தையும் நிறைக்கட்டும். எங்கும்" இன்னலுக்காளான பெண்டிர், உங்களால் இன்னலம் பெறட்டும். சிறைப்பட்ட மக்கள் சிறைவீடு பெறட்டும். இடருட்சிக்கிய மக்கள் இனிய நல் வாழ்வு பெறட்டும்.

"இவ்வெற்றிப் புகழை முன் ஏகவிட்டு, அவற்றைத் தொடர்ந்து மீண்டும் எம்மிடம் வருக. வந்து எம் உடலுடன் உயிரை இணைப்பீராக!"

இளவரசி என்ற பெருமிதம் குன்றாமல் காதற் குழைவுடன் அவள் பேசினாள்.

அவன் உள்ளம் குளிர்ந்தது. மெய் புல்லரித்தது. கனிவுடன் இளவரசியை நோக்கினான். பின் அவன் கூட்டத்தை நோக்கித் திரும்பினான்.

"பொதுமக்களே! இது உங்களுக்கு இணக்கந்தானா?" என்று வீறுடன் கேட்டான்.

"ஆகா! முழு இணக்கமே! முழுதும் இணக்கமே!" என்று குரல்கள் ஒரே குரலாக ஆரவாரித்தன.

அவன் இளவரசியின் கையை ஆர்வத்துடன் பற்றினான். வீரத்தின் முறுக்கும் இளமையின் துடிப்பும் அவன் நரம்புகளில் ஏறின. அவன் குரல் சிறிது கம்மிற்று. பின் வீறுடன் துள்ளிக்குதித்தது.

" அழகாரணங்கே! இளவரசியே! இனி உன் விருப்பம் என் பேறு."

மணிச்சுருக்கமான அவன் பேச்சுக் கணீர் என்று ஒலித்தது.

இளவரசி மீண்டும் வாய் திறந்தாள்.

" அன்பரே! இளவரசே! நான் வந்த காரியம் ஆயிற்று. இனி விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன். நண்பர் ஆய்வுக்குழுவுடன் இனி நீங்கள் கலந்தாராய்ந்து, ஆவன செய்வீர்களாக!" என்று கூறிவிட்டு, அவள் பின்னும் அன்ன நடை நடந்து சென்றாள்.

அவள் கால் சிலம்புகள், 'கலின் கலின்' என்று ஒலித்தன. அவ்வொலி தொலைவில் சென்று மெல்ல மெல்ல அடங்கிற்று.

அவள் பின்னால், அவள் பணிகுடிகளாக வந்த திரளும் வெளியேறிச் சென்றுவிட்டது.

'பாரத வீரன்' மீண்டும் தனியன் ஆனான். ஆனால் அவன் உள்ளம இப்போது தனிமையில் இல்லை. வான ளாவும் எண்ணங்கள் மீதேறி அது மிதந்து பறந்தது. அவற்றுடன் அவனும் காற்றில் மிதந்தான். அவன் உடல் இருக்கையில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவன் கால்கள் நிலத்தில் நிலைகொள்ளவில்லை. நிலம்பாவா நெடு நடைபோட்டு, அவன் முன்னும பின்னும் நடந்து ஊசலாடினான்.

" ஆ, என் பெருமைகள் நாட்டு மக்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டன. இன்னும் பெரும் புகழை நாடு என்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறது! நன்று நன்று!

" தமிழகத்தின் பெண்கள் பாராட்டிவிட்டனர். ஒரு பெண்ணின் பாராட்டில், ஆயிரம் ஆண்களின் பாராட்டு

அடங்கிக் கிடக்கிறது. இதை நான் அறியாதவனல்ல. அத்துடன் தமிழகப் பெண்களின் தனிநாயகம் என் இளவரசி. அவள் என் புகழில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள். அதைப் பெருக்கி என்னுடன் ஒன்றுபடக் காத்திருக்கிறாள். என்னை இளவரசனுக்கியதுடன் அவள் அமையவில்லை. என்னை அரசனுக்கத் துடி துடித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். ' அரசியாக என் பக்கத்தில் வீற்றிருக்க ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறாள்.

" ஆகா ! ஆகாகா ! நான கற்கியாய்ப் பிறந்து விட்டேன். நாடு அதை அறிந்து, கற்கி என்று வரவேற்றுப் புகழ்பாடிவிட்டது. இனி கற்கியின் வீரப்புகழை நான் பெற வேண்டும. என வாள வலிமையால், வில்லாண்மையால் அதைப் பெறவேண்டும். இளவரசி இதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். நானேயே அதற்கான வழி கோல வேண்டும் "

அவன் எண்ணங்கள் " துணிவாயின. துணிவு செயலாகுமுன் துடிப்பாயின. அத்துடிப்புடன் அவன் கால்கள் அறையின் முழு நீளமும தாண்டி அலைந்தன.

கருத்துடன் கருத்து அவன உள்ளத்தில் மோதின. ஒவ்வொரு புதிய கருத்தின போதும, அவன கால்கள் நடையை நிறுத்தின. உடல் நிமிர்ந்தது. தலை உயர்ந்தது. கைகள் ஒன்றை ஒன்று ' பட், பட் ' என்று சென்று தாக்கின.

அவன் கனவுக் கோட்டைகளின் மகிழ்ச்சியினிடையே, ஒரே ஒரு குறைதான் அவனுக்குத் தென்பட்டது.

" இளவரசி என்னை இவ்வளவு மதித்து, இவ்வளவு நேசித்துப் பெருமைப்படுத்தினளே ! அத்தகையவள் பெயரோ, நாடோ, மற்ற விவரங்களோ கேட்காமல் போய் விட்டேனே ! எனக்கு வீரம் இருந்து என்ன பயன் ? முழு

முட்டாளாகவல்லவோ அமைந்துவிட்டேன்!" என்று அவன் தனேயே நொந்துகொண்டான்.

"அவள் பெயர் என்னவோ?"

"அவள் ஊர் என்னவோ?"

"அவள் எந்தநாட்டரசன் புதல்வியோ?"

"அவளை மணந்த பின்னுல், எந்த நாட்டாட்சி எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறதோ?"

இந்தக்கேள்விகள் அவன் சிந்தனையைப் புதியதொரு திசையில் செலுத்தின. முடிவில்லாத அச்சிந்தனைகளின் சுழற்சியிலேயே அவன் சுழன்று வட்டமிட்டான.

இளவரசி உண்மையில் யார்? இதை மருதூர் மாணிக்கமாகிய பாரதவீரன என்றும அறிய முடியவில்லை. அறியவில்லே! அறிந்தால் அன்றே அவன கனவுக் கோட்டைகள தகர்ந்துபோயிருக்கும. அவன் சிறிய கற்பனே உளளம அதை அவன் என்றும அறியாமல் காத்தது. ஆனல் சிட்டுகோடிகள அனைவருக்கும அது யார் என்பது தெரியும? ஏனென்ருல் அதுவே அவர்கள் வகுத்த திட்டத்தின் இரகசியம.

இளவரசி உண்மையில் இளவரசியுமல்ல. பெண்கூட அல்ல. ஒரு சிறுவனே. அவன் பெயர் மருது. அவன் பால் விற்றுப் பிழைத்த மாரியின் மகன. அவன் நல்ல அந்தசந்தமான வனப்புடையவன். சிங்கார ஆடை அணிகளில் விருப்பமுடையவன. நண்பர்கள் அவனுக்குப் பெண் உடை அணிந்து விளையாடுவார்கள! 'மருதி' என்று பெண் பெயரிட்டு அழைத்துக் கேலிசெய்வார்கள. ஆனல் வேடிக்கை வினையமாயிற்று. அவன் நாடகத்தில் உண்மை யிலேயே பெண்ணுக நடித்தான். மாரியப்பன உண்மை வீர நடிப்புக்கு அவன உண்மைப் பெண்மை நடிப்புச் சோடியாய் அமைந்தது. 'மாரியப்பன வீரநாடக வாழ்க்கை நடத்த

இருக்கிறான், அதில் அவனுடன் மருதியைப் போட்டியிட வைத்தாலென்ன!' என்று நண்பர்கள் கலந்து பேசிக் கொண்டனர். அதன் பயனே மேற்கண்ட நிகழ்ச்சி.

அவர்கள் அவனைப் புதிய பாரதவீரனாக்கத் திட்டமிட்டனர். அத்திட்டத்தில் 'மருதி' புதிய 'அழகு பாரதி' ஆனாள்.

புதுநாடகத் திட்டம் அவர்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட வெற்றிகரமாக முன்னேறிற்று. மறுநாள் காலையிலேயே பாரத வீரன் இளவரசியின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தொடங்கினான். அதற்காக அவன் தன் கூட்டாளிகளுடன் கலந்து ஒரு பொது மன்றம் கூட்டினான்.

இளவரசியின் சேடியர்களுடனும் குடிபடைகளுடனும் வந்த சிலர், அவன் சிட்டாளிகளிடையே இருந்தனர். ஆனால் பாரத வீரன் அவர்களை முற்றிலும் அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. கண்டுகொண்டாலும் அவன் மகிழ்ச்சியே அடைந்திருப்பான். இளவரசியின் வாழ்வுடன் வருங்காலத்தில் அவன் வாழ்வு ஒன்றுபட இருந்தது. அதற்கு இது ஒரு நல்ல சின்னம் என்றே அவன் கருதியிருப்பான்!

3

கொலுமன்றம்

பாரத வீரன் கொலுமன்றம் செல்வ மருதூர் வரலாற்றிலே முன்னின காணாத ஒன்று. அதில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களும் மிக மிக முக்கியமானவை. பாரத வீரன் வீரவாழ்வுக்கு அவையே அடிப்படையாய் உதவின. அவன் புகழை உச்ச அளவில் பெருக்கவும் அவை முனைப்பாகப் பயன்பட்டன.

விடியு முன்பே நூலகமெங்கும் மூவண்ணமலர்களால் ஒப்பனை செய்யப்பட்டிருந்தது. மூவண்ணங்களில் சிவப்பு வீரத்தைக் குறித்தது. நீலம் வெற்றியைக் காட்டிற்று. வெள்ளை புகழின் அறிகுறியாய் இலங்கிற்று.

மேடைமேல் மேடைகளாக இரண்டு அரியணைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. நிலமேடை இரண்டு விசிப்பலகைகளை இணைத்து அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன்மீது ஒரு மூவண்ணத்திரை, சீலை கவித்திருந்தது. இதன் மேல் இரண்டு மரப்பெட்டிகள் கவிழ்க்கப்பட்டிருந்தன. இவையே மேல் மேடைகளாகிய அரியணைகள். பொன்னுலிழைத்த பட்டுக்களால் அவை மூடப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றில் இளவரசியின் படம்தான் இருந்தது. பட உருவில் தான் இளவரசி கொலுவில் பங்கு கொள்ள இருக்கிறாள், நேரே வரமாட்டாள் என்பதை அது குறித்துக் காட்டிற்று. மற்ற அரியணை வெறுமையாகவே இருந்தது. அது பாரத வீரன் வருகைக்காகவே காத்திருந்தது.

நூலகத்தின் இருமருங்கிலும் இரண்டு விசிப் பலகைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் அமைச்சர்கள், படைத்தலைவர்கள், பெருமக்கள் வீற்றிருந்தனர். பொதுமக்களான வீரர்கள் எள்விழ இடமில்லாமல், எங்கும் நிறைந்திருந்தார்கள்.

வீரர்களுக்காக இருக்கைகள் போடப்படவில்லை. ஆனாலும் அந்தக் குறையைப் பலர் தாமே முயன்று சரி செய்துகொண்டார்கள். தத்தம் கைக்கெட்டிய மொட்டை இருக்கைகளை அவர்கள் கொண்டுவந்து உட்கார்ந்தார்கள். எத்தகைய இருக்கைகளும் கிடைக்காதவர்கள் மரப்பெட்டிகளைக் கவித்து உட்கார்ந்தார்கள். சிலர் செம்பு மண் குடங்களையும், பானைகளையும் கொண்டு வந்தார்கள். அவற்றைக் கவிழ்த்து வைத்து அவற்றினமீது வாக்காக உட்கார்ந்தார்கள்.

ஒரே ஒரு குறும்பன் மட்டும், பாரத வீரன் அறியாமல், பாரத இராமாயணப் புத்தகங்களை எடுத்து அடுக்கினான். அவற்றின்மீது ஒரு துணியிட்டு, அதை இருக்கையாக்கிக் கொண்டிருந்தான்!

கொலு மன்றத்தின் காவலர்களாக நின்றவர்கள், உயிருள்ள வீரர்களல்ல. நாடகமேடைகளிலுள்ள சில அட்டை உருவங்களே அந்தந்த இடங்களில் அழகாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. காற்றில் அவை ஆடி ஆடி அலைந்ததனால், அவையும் அவ்வப்போது உயிருள்ள உருவங்களாகத் தோன்றின.

நாடக மேடையில் அரசர் அணியும் ஆடை அணிமணிகளைப் பாரத வீரன் அன்று அணிந்திருந்தான். கூட்டத்திடையே அவன் பெருமிதமாக நடந்து வந்தான். மக்கள் இருபுறமும் வழிவிட்டார்கள். "வாழ்க பாரத வீரன், வெல்க பாரத வீரன் கொற்றம்" என்று எல்லோரும் ஆரவாரம் செய்தார்கள். பாரத வீரன் அரியணைமீது ஏறி அமர்ந்தான். உடனே, "வெற்றி, வெற்றி! பாரத வீரனுக்கு எட்டுத் திசையிலும் வெற்றி, வெற்றி!" என்ற குரல்கள் நூலக மாடிவரை எழுந்து அதிர்ந்தன.

நூலகத்தின் வெளி வாயிலில் நீண்ட கழிக்கோலுடன் ஓர் உருவம் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றிருந்தது. அது உயிரற்ற உருவங்களில் ஒன்று என்றுதான் எல்லாரும் எண்ணினார்கள். ஆனால் உள்ளே அமைதி ஏற்பட்டதும், அது திடீரென்று கோலை உயர்த்திற்று. குரலை எழுப்பிற்று!

"வெற்றி வீர பாரத வீரன்
கொலுமண்டபம் கூடிறறு!
வீரதீர விக்கிரமா தித்தன
கொலுமண்டபம் கூடிறறு!!"

என்ற குரல் அமைதியைத் துளைத்து, மும்முறை முழங்கிற்று.

வாயில் காவலன் உயிரற்ற உருவமல்ல, உயிருள்ள வீரனே என்பதையும் அது முழக்கமிட்டுத் தெரிவித்தது.

பாரத வீரன் அரியணையில் அமர்ந்தபடியே, தலை நிமிர்ந்து பேசினான்.

"அமைச்சர்களே, படைத்தலைவர்களே, வீரர்களே!

"உங்கள் தலைவன் என்கிற உரிமை எனக்கு உண்டு. உங்கள் தலைவியாக என் அருகே பட உருவில் அமர்ந் திருக்கும் இளவரசியின் துணைவன் என்ற உரிமையும் எனக்கு உண்டு. இரண்டு உரிமையாலும் பேச விரும்பு

"என் வெற்றியுலாவுக்கான திட்டங்கள், ஏற்பாடுகள் செய்ய நீங்கள் இங்கே கூடியிருக்கிறீர்கள். அதற்கான ஆய்வுரைகள், அறிவுரைகள், கருத்துரைகள் வழங்கும்படி அனைவரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். முறைப்படி அமைச் சர்கள் தொடங்கட்டும்" என்று கூறி அமைந்தான்.

அமைச்சர்கள், படைத்தலைவர்கள் ஒவ்வொருவராகப் பேசினர். பின் வீரர்களில் பலர் எழுந்து பேசினர். பேச்சு எதிர் பேச்சு, வாத எதிர்வாதம், திட்ட எதிர்திட்டமாகக் கொலுமன்றம் ஒரு மாநாடுபோல் வளர்ந்தது. என்று மில்லாத இந்த ஆரவாரம் கண்டு, செல்லாயியும் செங் காவியும் ஓடி வந்தார்கள். ஆனால் கழிக்கோல் ஏந்திய காவலன் அவர்கள் உள்ளே வராமல் தடுத்து நிறுத்தினான்.

"இது என்ன கும்மாளம்? இப்படியும் பணத்தை வீணாக்கி நாடகம் நடிக்கலாமா? பைத்தியக்காரக் கூத்தா யிருக்கிறதே!" என்று அவர்கள் கூக்குரலிட்டார்கள்.

வீரர்களில் சிலர் எழுந்து சென்றார்கள். "பாரத வீரன் பெருமையறியாமல் இப்படிப் பேசாதீர்கள்!" என்று அவர்கள் அப் பெண்மணிகளுக்குப் புத்திமதி சொன் னார்கள்.

தெருவிலே போகிறவர்கள், வருகிறவர்கள் கூக்குரல் கேட்டு நூலகத்துக்கு வெளியே கூடினார்கள். வரவர ஊர் முழுவதுமே அங்கே திரண்டுவிட்டது. ஊர் காவலர் சிலர் வந்து கூட்டத்தின் அமைதி காத்தார்கள். இதனால் கொலு மன்றத்தின் புகழ் ஆரவாரம் ஊரெங்கும் பரந்தது.

கொலுமன்றத்தின் நடவடிக்கைகளை இந்நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் பாதிக்கவில்லை. தீர்மானங்கள், திட்டங்கள் போதிய நுணுக்க விரிவகற்சிகளுடன் நிறைவேற்றப் பட்டன.

"பாரத வீரனுக்கு வீர இளவரசனுக்குரிய கவசம். தலையணி, வாள், வில், அம்புத்தூணி, குதிரை ஆகிய வற்றுக்கான ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்." இது முதல் தீர்மானம.

இதைச் செயற் படுத்துவதற்கு ஒரு செயற்குழு அமர்த்தப்பட்டது. அதில் அமைச்சன் முத்துக்குடும்பன், படைத்தலைவன் குளந்தூரான், பொருட்காப்பாளன் சிந்நேசி, நிமித்திகன் நீலகண்டன், மருத்துவன் மணிவண்ணன் ஆகிய வர்கள் இருந்தார்கள.

"பாரத வீரன் வீரகுருவை அடைந்து அவர் வாழ்த் துப் பெறவேண்டும்." இது இரண்டாவது தீர்மானம்.

"பாரத வீரன் குறைந்த அளவு மூன்றுநாள் இரவு பகல் காளி கோயிலில் உணவு உறக்கமில்லாமல் நோன் பிருக்கவேண்டும். அன்னை காளியின் திருக்காட்சியும் திருவருளும், வெற்றியுலாவுக்குரிய கட்டளையும் பெற வேண்டும். மூன்று நாள் இரவு பகலுக்குள் தேவி காட்சி தராவிட்டால், காட்சி தரும்வரை அவன் நோன்பை விடக் கூடாது." இது மூன்றுவது தீர்மானம்.

மூன்றுவது தீர்மானம் நிறைவேறுமுன், மணி வ்ண்ணன் எழுந்தான். "காளிதேவி இக்காலத்தில்

நேரடியாகக் காட்சியளிப்பாளா? இது நடக்கக்கூடியதா? காலம் கலிகாலமாயிற்றே!" என்று அவன் குறுக்குக் கேள்வி கேட்டான். ஆனால் நீலகண்டன் இதற்கு ஆணித் தரமான விடையளித்தான். "கலிகாலத்தில் ஒரு பாரத வீரன் பிறக்கக்கூடுமானால், காளி ஏன் நேரடியாக வரக் கூடாது? வந்து காட்சி தரக்கூடாது?" இந்த ஆணித் தரமான எதிர்க் கேள்வி முதற் கேள்வியை மடக்கிற்று.

முதல் தீர்மானம் தவிர, மற்ற தீர்மானங்களை நிறை வேற்றுவதில், செயற்குழு எதுவும் நிறுவப்படவில்லை. அவற்றைக் கொலுமன்றம பாரத வீரன் தனிப் பொறுப்பி லேயே விட்டுவிட்டது.

கொலுமன்றம இத்தீர்மானங்களுடன் முறைப்படி கலைக்கப்பட்டது. ஆனால் உடனடியாக, அதே மேடையி லேயே, முதல் தீர்மானத்தில் கண்ட செயற்குழுவின் முதல் கூட்டம் கூடிற்று.

தன் பதவிக்கேற்ப, அமைச்சன் முத்துக்குடும்பன் அதில் தலைமை தாங்கினான். பாரத வீரன் பார்வை யாளனாக உடனிருந்தான்.

முத்துக் குடும்பனே திட்டத்தைத் தொடங்கி வைத்தான்.

"பாரத வீரன் இப்போது இளவரசன். ஆனால் மருதநாட்டு இளவரசியை மணப்பதால். அவன் மருத நாட்டின் வீர அரசனாகப் போகிறான். அத்துடன் வீர உலாமூலம் அவனே தமிழகத்தின் பேரரசனாகவும், தமிழுலகின் முதன்மைப் புகழரசனாகவும் ஆகப்போகிறான். ஆனாலும் வீர உலாவின்போது அவன் நிலை ஒரு வீரப் படைத்தலைவன் நிலையேயாகும். பாரத வீரனுக்கு நாம் தெரிந்தெடுக்கும் ஆடை அணிமணி ஏற்பாடுகள் இந்த

எல்லாத் துறைகளுக்கும் பொருத்தமுடையதா யிருக்க வேண்டும்.

" நாடக மேடையில் சில சமயம் இளவரசர் போருக்குச் செல்வதுண்டு. அச்சமயம் அவர் படைத்தலைவராகவே புறப்படுவார். அவர் ஆடையணிமணிகள் அப்போது, இளவரசர் நிலைக்கும் பொறுத்தமாயிருக்கும். படைத் தலைவர் நிலைக்கும் பொருத்தமாயிருக்கும். இதே ஆடை யணிமணிகளே, பாரத வீரன் வெற்றியுலாவுக்குச் சிறப் பளிக்கும். என் கருத்து இதுவே " என்று அவன் கூறி அமர்ந்தான்.

தலைவர் கூறியதைக் குழுவினர் எவரும் மறுக்க வில்லை. குழு அதை ஏற்றுவிடும் என்றே தோற்றிற்று. ஆனல் அச்சமயம் பாரத வீரன் எழுந்தான். குழுவினர் பக்கமாகத் திருமபினன். அவன் முகம் கோபத்தால் சிவந்திருந்தது.

" அன்பர்களே! இளவரசன் படைத்தலைவன் ஆகிய இருவர் கூறுகளும் என்னிடம் இருப்பது உண்மையே. இரண்டுக்கும் பொது உரிமையான ஆடையணிமணிகள் தகுதியுடையவை என்பதிலும் தடையில்லை. ஆனல் நாடகக் கொட்டகையில் இளவரசன் இளவரசனல்ல, படைத்தலைவன் படைத்தலைவனல்ல. அவர்கள் அணியும் வாள் பொய்வாள். கவசம பொய்க்கவசம். இவை நாடகத் துக்குச் சரியாய் இருக்கலாம். நாட்டகத்து மெய் வாழ் வுக்கு எப்படிப் பொருந்தும்?

" நான் பொய் வாளோ, பொய்க் கவசமோ பூண்டு என்ன பயன்? நான் பொய் வீரன் அல்லவே? அந்தப் பொய் வாள் மெய்வீரர் கவசங்களைக் கிழிக்குமா? அந்தப் பொய்க் கவசம் மெய் வீரர் வாள்களிலிருந்து என்னைக் காக்குமா?

"நம் செயற்குழு ஒரு நாடகச் செயற்குழுவல்ல. ஒரு மெய் வீரன் செயற்குழு என்பதை நான் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். மெய் வீரன் செயற்குழு இவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டாமா?

"மேலும் நம் நாடக மேடைக் கதைகள் பழங்காலத்து கதைகள். அந்தன் நடிக வீரர்களுக்கு இராமன் காலத்து வில்லும், விசயன் காலத்து அம்பும் போதுமாயிருக்கலாம். ஆனால் நான் இக்கால வீரனாயிற்றே எனக்கு அவை எப்படிப் போதும்? இக்கால வீரரிடம் வெடிப்படை இருக்குமே! வில்லும் அம்பும் வாளும் வெடிப்படை முன் என்ன செய்யமுடியும்?

"நம் பாஞ்சாலங்குறிச்சி முன்னோர் உலகறிந்த வீரர்கள். ஆனாலும் வெடிப்படையில் கருத்துச் செலுத் தாததனால்தானே, நாம் வெள்ளையனுக்கு நம் நாட்டைப் பறிகொடுக்க நேர்ந்தது? இவற்றை எல்லாம எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுகிறேன்."

நாடக மேடை கடந்த, நாடு கடந்த பாரத வீரன் அறிவு கண்டு செயற்குழுவினர் நடுங்கினார்கள். சிறிது நேரம் எவரும் வாய்திறக்க அஞ்சினார்கள். உண்மையான வாள், கவசம், வெடிப்படை—இவற்றுக்கு எங்கே போவது? என்ன செய்வது? இக்கேள்விகளுக்கு விடைகாண மாட் டாமல் அவர்கள் விழித்தார்கள்.

செயற்குழுவின் சிக்கல்நிலை எவ்வளவு நேரம் நீடிக்குமோ என்ற கவலை தலைவனைப் பிடித்தாட்டிற்று.

இச்சமயம் சித்தேசி எழுந்தான். சிக்கல் தீரவகை ஏற்படலாம் என்ற நம்பிக்கை தலைவன் முகத்தில் தென் பட்டது.

"ஏன்! கொல்லனிடம் இப்போதே செல்வோமே! வில், வாள், வெடிப்படை ஆகியவற்றைச் செய்து தரு

வதற்கான கட்டளை கொடுக்கலாமே!'' என்றான் அவன்.

குழுவினர் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். பாரத வீரன் முகம்கூட அமைதியாக இருந்தது. ஆனால் குளத்தூரான் முகத்தில் புத்தொளி வீசிற்று. அவன் புன்னகையுடன் மெல்ல எழுந்தான்.

"அன்பர்களே! பாரத வீரன் இக்கால வீரன்தான். ஆனால் அவன் புகழ் பழைய பாகவத புராணத்திலேயே விளக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இதை நீங்கள் மறந்து விடக்கூடாது. ஆகவே அதற்கேற்ற முறையில், பழைய புகழின் புது உருவாகவே அவன் விளங்கவேண்டும். அவன் நடைஉடை, அணிமணி ஏற்பாடுகள் யாவும் இதற்கு இசைவாகவே இருக்கவேண்டும். இதுவே என் கருத்து. இதுபற்றி நான் நன்றாகச் சிந்தித்திருக்கிறேன். இது வகையில் ஒரு புத்தம் புதிய திட்டத்தையும் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறேன். பாரத வீரனுக்கும் குழுவினருக்கும் இணக்கமானால், அதை விளக்க முன்வருவேன்'' என்றான்.

பாரத வீரன் முகத்தில் புத்தார்வம் துள்ளிக் குதித்தது. அவன் கிளர்ச்சியுடன் எழுந்தான்.

"ஆகா, நல்ல கருத்துரை புகன்றீர், படைத்தலைவரே! இன்று முதல் நான் உம்மைக் குளத்தூரான் என்ற பழைய பெயரால் குறிக்கமாட்டேன். உம் புகழ் இனி 'மாவிதுரன்' என்று வழங்கட்டும்! உம அறிவுரையை நாம் மெச்சினோம். ஏற்று நடக்க இசைந்தோம். நாளை உம் தலைமையிலேயே குழுக்கூடட்டும். உம திட்டத்தைக் கூறி வழிகாட்டுக!'' என்றான்.

தலைமைத் திறமை அமைச்சன் முத்துகுடும்பனிட மிருந்து 'மாவிதுர'னிடம் சென்றுவிட்டது என்று குழு

வினர் கண்டனர். அவன் திட்டத்தையே அனைவரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர்.

சிக்கல் முற்றினும் இனி தகர்ந்தது என்று முத்துக் குடும்பனும் மகிழ்ந்தான்.

4

மருதவாணன் கோட்டை

மறுநாள் காலையில் செயற்குழு மீண்டும் கூடிற்று.

மணிவண்ணன முன்மொழிய, முத்துக்குடும்பன் ஆதரிக்க, மாவிதுரன் தலைவனாய் அமர்ந்தான். தன் புதுப்பெருமை தோன்ற, அவன் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டான. பின் பாரத வீரனைச் சாய்ந்த பார்வையால் பார்த்துக்கொண்டு பேசினான்.

"எண்டிசை ஆளப்போகும் மருதூர் மாணிக்கம் என்னும் தண்டமிழ்ப் பாரதவீரனே! தோழர்களே!

"இந்த மாநகரின் பெயர் செல்வமருதூர் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இதில் முன்காலங்களில் மருதவாணன் என்ற வீரமன்னன் இருந்து ஆண்டான். இதையும் நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். இதற்கேற்ப, இந்த மாநகரின் வட மேற்கில், சிறிது தொலைவில், ஒரு கோட்டை இருக்கிறது. அது பாழடைந்து கிடக்கிறது., காட்டின நடுவில் இருக் கிறது. வேடர்கள் இன்னும் அதை மருதவாணன் கோட்டை என்றுதான் அழைக்கிறார்கள். நம மருதநாட்டு இள வரசியின் முனனோர்கள ஆண்ட கோட்டை அதுதான். இதை நான் உங்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

"நம் குழு பாரத வீரனுடன் அங்கே செல்லட்டும். தேடட்டும். கவசம், வில், வாள் முதலியவற்றுக்கான துப்புத் தடயங்கள் அங்கே பெரும்பாலும் கிடைக்கக் கூடும்.

"இச்சமயம் நான் உங்களுக்கு இன்னொன்றும் நினைவூட்டவேண்டும். மருதூர், மருதநாட்டிளவரசி, மருதவாணன் என்ற பெயர் மரபுகளின் மூலத்தை எண்ணிப் பாருங்கள்! மருதநிலத்தின் தெய்வம் இந்திரன். மருதநிலத் தமிழ் வேளிர்களின் முன்னோன் அவனே. மருதவாணன் இந்த இந்திரன் நேர்மரபில் வந்தவன். பாரதப் போரில் கதிரவன் ஒளிக் கவசத்தைக் கர்ணனிடமிருந்து இந்திரனே பெற்றான். அது மருதவாணன் மரபில்தான விட்டு வைக்கப்பட்டது. பாண்டிய மன்னரிடம் இருந்த இந்திர வாளும் அவனிடம்தான கடைசியில் இருந்ததாம! ஆகவே மருதவாணன் கோட்டையில் சூரியன கவசமும் இந்திரன் வாளும் நமக்குக் கிடைக்கக்கூடும.

"பாரத வீரனாகிய கற்கி இவ்வூரில் பிறப்பானென்பது நம் முன்னோர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் அவை இங்கே வைத்துக் காக்கப்பட்டுள்ளன."

இப்புதிய கருத்துரை எல்லாருக்கும் பிடித்தது. அதை அவர்கள் ஆரவாரத்துடன் வரவேற்றனர். பாரத வீரனே மகிழ்ச்சிக்கடலில் குளித்தாடினன.

கோட்டையை அவர்கள் அன்றே முற்றுகை யிட்டார்கள். அதுபாழடைந்து இடிந்து தகர்ந்து கிடந்தது. அவர்களை அங்கே தடுக்க யாரும் இல்லை. முட்புதர்கள், கொடி தழைகள், பாம்பு பல்லிகள்தான் சிறிது சிறிது தொல்லை தந்தன. அவற்றால் அவர்கள் முயற்சி சிறிதும் தளரவில்லை. ஒவ்வொரு பகுதியாக அவர்கள் கோட்டையைத் துருவித் தேடினார்கள்.

துருப்பிடித்த வாள்கள், ஈட்டிகள் ஏராளமாகக் கிடந்தன. குந்தங்கள், வில் அம்புத் தூணிகள் போதுமான அளவில் கிடைத்தன. வெடிப்படைகள், பீரங்கிகள், குண்டுகள்கூட ஓரளவு இருந்தன. அத்துடன் துருவேறாத,

கிட்டத்தட்டப் புதிய ஒரு வெடிப்படையும் அகப்பட்டது. அது மற்றவற்றைவிட நீளமாயிருந்தது. உண்மையில் அது கோட்டையைச் சார்ந்ததல்ல. ஒரு வேட்டைக்கார னுடையது. அப்பக்கம் அவன் மான் முயல் வேட்டை நாடியே வந்திருந்தான். எதிர்பாராதபடி பாம்புக்கடியுண்டு அவன் அங்கேயே மாண்டான். அவன் வெடிப்படை அங்கேயே கிடந்தது.

பாரத வீரன், அந்த வெடிப்படையைப் பெருமிதத் துடன் எடுத்தான். என்ன நினைத்தோ, அதைக் கையில் பிடித்தான். இலக்கு வைத்துச் சுடுபவன்போல மணி வண்ணனை நோக்கி நீட்டினன். மணிவண்ணன் உயிருக்கு அஞ்சி அலறினன். அது கண்டு பாரத வீரன் விலாப் புடைக்க நகைத்தான.

"அன்பனே! மருந்தும் குண்டும்தான் இல்லேயே. இதற்கு இவ்வளவு அச்சமா?" என்று கேட்டான். தம்சிறிய முயற்சியைக்கூட மறந்து அனைவரும், மணிவண்ணனைப் பார்த்து நகையாடினர்கள்.

வில், அம்புந்தூணி, வாள், ஈட்டி ஆகியவற்றில் மிக நல்லவை பார்த்து, அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர். மெரு கிடப்பட்டபின் அவை உண்மையிலேயே நல்ல படைக் கலங்களாயின.

ஒரு வாளையும் வில்லேயும் அம்புத்தூணியையும மாவிதுரன் பொறுக்கி எடுத்தான். வாளின்பிடி 'இ' என்ற எழுத்து வடிவாய் மடங்கி இருந்தது. அதுவே மருதவாண னிடமிருந்த இந்திரன வாள் என்று அவன் விளக்கந் தந் தான். வில் நுனியிலும தூணிமீதும் குரங்கடையாளம் பொறித்திருந்தது. அவை விசயனின் காண்டீவமும் அம பறுத்தூணியும ஆகும என்று மாவிதுரன் சாதித்தான். இவ்விளக்கங்கள பாரத வீரனுக்கு மிகவும கிளர்ச்சி தந்தன.

அம்புகள் போதுமான அளவில் இல்லை. ஆனால் அம்பு நுனிகள் ஏராளமாய் இருந்தன. அவற்றைக் குச்சி களில் இணைத்து அவர்கள் தேவையான அம்புகள் செய்து கொண்டார்கள். குண்டுகளும் நிறையவே கிடைத்தன. ஆனால் அவற்றுள் ஒரு சிலதான் வெடிப்படையின் குழாய்க்கு இசைவாயிருந்தன. அதன் அளவாக ஈயக் குண்டுகள் சில உண்டுபண்ணிக்கொண்டார்கள். போதாக் குறைக்குக் கல் குண்டுகளைத் தேய்த்தும், மண் உருண்டை களை உருவாக்கியும் அவர்கள் வழங்கலானார்கள். தவிர, தீபாவளி, திருக்கார்த்திகை, பொங்கல் ஆகிய விழாக் களுக்கு வாணவெடி செய்யும் ஒரு தொழிலாளியை அவர்கள் அணுகினார்கள். அவனிடமிருந்து சிறிதளவு வெடிமருந்து பெற்றார்கள். இதுவே பாரத வீரனுக்கு வெடிப்படை மருந்தாய் உதவிற்று.

கோட்டையில் அவர்கள் தேடிய பொருள்களில் ஒரு பாதி அகப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் கவசம், தேர், குதிரை ஆகியவை இன்னும் கிடைக்கவில்லை. சிறிது மனச்சோர் வுடனே அவர்கள் திரும்பலாயினர். ஆனால் திரும்பும் வழியே எதிர்பாராத வகையில் அவர்களுக்குப் புதுவளம் தந்தது.

கோட்டையின் இடிந்த மதிலருகே ஒரு புழைவாயில் தெரிந்தது. அது ஒரு சுரங்கத்தின் வாய். ஆனால் உள்ளே பட்டப்பகலில்கூட எல்லாம் கருக்கிருட்டாய் இருந் தது. அதில் நுழைந்து பார்த்தல் நலம் என்று முத்துக் குடும்பன் கருத்துரை கூறினான். ஆனால் விளக்கில்லாமல் எப்படி உள்ளே செல்வது?

இச்சமயம் நீலகண்டன் மணிவண்ணனை நோக்கினான். அவன் புகை குடிப்பது வழக்கம். ஆகவே அவனிடம் எப்போதும் நெருப்புப் பெட்டி இருந்தது. நீலகண்டன்

குறிப்பை அறிந்துகொண்டான். "ஊம். நான் குச்சி பற்ற வைக்கிறேன். ஆனால் குச்சு பற்றவைப்பவனுக்குக் கண் முன்னால் ஒன்றும் தெரியாது. நீதான் நுழைந்து உள்ளே பார்க்கவேண்டும்" என்று அவன் கூறினான்.

நீலகண்டன் இதை ஒத்துக்கொண்டான்.

மணிவண்ணன் ஒவ்வொரு குச்சியாகப் பொருத்திக் கொண்டே சென்றான். அவனையடுத்து நீலகண்டன் சென்றான். பின்னால் பாரத வீரனும் மற்றக் குழுவினரும காலால் தட்டித் தடவிக்கொண்டு முன்னேறினார்கள்.

திடீரென்று நீலகண்டன் பேய் கண்டவன்போல் அலறினான். மணிவண்ணனும்அவனும் ஒருவர்மேல்ஒருவர் புரண்டடித்துக்கொண்டு வெளியேறினர். செய்தி இன்னது என்று அறியாமலே, மற்றவர்களும் உயிருக்கஞ்சி உருண் டோடி வந்தனர். வெளியே வந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்தார்கள். 'என்ன அங்கே? என்ன அங்கே?' என்று ஒருவரை ஒருவர் கேட்டனர்.

யாரும் விடை கூறவில்லை. கூறமுடியவுமில்லை. சிறிது மூச்சு வந்தபின் நீலகண்டன் மட்டும் ஏதேதோ உளறி னான். "அங்கே கண்டதா? தலையில்லா மனிதன் அப்பா, தலையில்லா மனிதன்! அந்தரத்தில் தொங்குகிறான்" என்றான் அவன்.

மணிவண்ணன் உடல் இன்னும் வெடவெடத்தது. "இந்த நாடகம் இத்துடன் போதும், அண்ணமாரே! பாரத வீரனிடம் எல்லாம் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டு விடுவோம். எல்லாம முன்போலவே இருக்கட்டும" என்றான்.

மாவிதுரன் பல்லைக்கடித்தான். அவனைக் கடுமையாகப் பார்த்தான்.

பாரதவீரன் பேச்சு வந்ததுமே, முத்துக்குடும்பன் சுற்றிப்பார்த்தான். எல்லாரும் இருந்தார்கள்; பாரத வீரன் மட்டும் இல்லை. "எங்கே பாரத வீரன்!" என்று அவன் கலவரத்துடன் கேட்டான்.

எல்லாரும் மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து மிரள மிரள விழித்தார்கள். திரும்பிச் சுரங்கத்தில் சென்று பார்க்கும் துணிவு எவருக்கும் இல்லை. ஆனால் இச்சமயம் சுரங்கத்துக்குள்ளேயிருந்து, பாரத வீரன் குரலே கேட்டது. அது யாவும் விளக்கிற்று.

மற்றவர்கள் ஓடியபோது, பாரதவீரன் ஓடவில்லை. மற்றவர்களுக்கு அச்சந்தந்த செய்தியே அவன் வீரத்தைத் தட்டி எழுப்பிற்று. அவன் நின்றபடியே நின்றான். அவன் கையிலுள்ள வாள் அந்தச் சுரங்கம் இடங்கொள்ளுமட்டும் வலசாரி இடசாரியாக அவன் தலையைச் சுற்றிச் சுழன்றது. "யார் அங்கே சுரங்கத்துக்குள்? அது மனிதரானாலும் சரி, பேயானாலும் சரி! கண்கண்ட கற்கி முன் வந்து பார்க்கட்டும்!" என்று சுரங்கமதிர அவன் கத்தினான்.

யாரும் வரவில்லை. இருட்டில் எதுவும் தெரியவும் இல்லை. எல்லாம் 'கம' மென்றிருந்தது.

பாரதவீரன் குரல் கேட்ட தோழர்கள் மீண்டும் உள்ளே நுழையவிரும்பினர். மணிவண்ணனைப் பார்த்தனர். அவன் ஒரு குச்சியை எடுத்துப் பொருத்தினான். அதே சமயம் பாதி எரிந்து அருகில் கிடந்த ஒரு நெருந்துக்கட்டை நீலகண்டன் எடுத்தான். தீக்குச்சியின் பக்கம் அதை நீட்டினான். அது 'தக தக' வென்று பந்தமாக எரிந்தது. அணைந்து கங்கானபின் அது பின்னும் பேரொளி விளக்கம் தந்தது. அதன் உதவியால் அவர்கள் எளிதில் சுரங்கத்துக்குள்ளே சென்றனர்.

அந்த ஒளியில் எல்லாம் பட்டப்பகலாய்த் தெரிந்தது. பாரத வீரன் வாளை இன்னும் சுழற்றிக் கொண்டுதான் நின்றான். கண்காணு சத்திரியை அவன் இன்னும் போருக்கு அழைத்துக்கொண்டுதான் இருந்தான். பந்தத்துடன் வரும் தோழர்களை அவன் புனமுறுவலுடன் வரவேற்றான். "வாருங்கள், தோழர்களே! உள்ளே போகலாம். அங்கே இருப்பது மனிதனாயிருக்கலாம, பேயாய் இருக்கலாம். ஆனால் அது ஒரு பெரிய கோழை என்று நன்றாய்த் தெரிகிறது. அது தானாக வெளிவராது. போய் ஒழிப்போம். வாருங்கள்" எனறு அவன் முழங்கினான்.

"நம் நடிப்பின் சிறுமை எங்கே, பாரத வீரன் வீரத்தின் பெருமை எங்கே?" இந்த எண்ணம அவர்கள் நெஞ்சின ஆழ்தடத்தில் சுருக்கென்று தைத்தது. ஏனென்றால் இந்த வெளிச்சத்தில்கூட அச்சம் அவர்களை விடவில்லை. ஆனால் பாரத வீரன் அஞ்சா நெஞ்சம் அவர்களுக்குச் சிறிது தெம்பளித்தது.

பாரத வீரன் முன்னே வீறுடன் சென்றான். அவனை ஒட்டி, பதுங்கிப் பதுங்கி, மற்றவர்கள் ஒவ்வொருவராகப். பின்னால் சென்றனர்.

ஆனால், அங்கே எவர் வீரத்துக்கும் தேவையில்லை பந்தத்தின் வெளிச்சத்தில் அந்தரத்தில் தொங்கிய உருவத்தை அவர்கள் கண்டார்கள். பாரத வீரன் அதைப் பார்த்து விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். அது பேயுமல்ல. மனித உருவமும் அல்ல. தலையற்ற ஒரு கவசமே. பாரத வீரன் தவிர, மற்றவர்கள் தம் அச்சத்தை எண்ணி வெட்கமடைந்தார்கள்.

கவசம் துருப்பிடித்திருந்தது. ஆனால் அது ஒருபுறமாகத்தான் இற்றுப்போய் இருந்தது. தலையோடும் முகப்பும் முற்றிலும் பொடிந்துபோய் இருந்தன. அதைத்

தட்டியவுடன் முதுகுப் பகுதி தகர்ந்தது. ஆனால் வியக்கத் தக்க வகையில் மற்றப் பகுதிகள் எல்லாம் உரமுடனிருந்தன. அதை மெருகிட்டபின் அது அருமையான கவசமாயிற்று. பாரத வீரன் நெடிய உடலுக்கு அது முற்றிலும் சரியாக வாய்த்திருந்தது.

தேடிவந்த பொருள்களில் மற்றொன்று கிடைத்து விட்டது. அவர்கள் நம்பிக்கை வளர்ந்தது. மகிழ்ச்சி மீண்டும் தோன்றிற்று. இடையில் தட்டிய சபலத்தை மணிவண்ணன் அறவே மறந்தான். கவசத்தைப் பெருமிதமாகக் கைப்பற்றியவண்ணம் அவர்கள் சுரங்கத்திலிருந்து வெளிவந்தார்கள்.

வெற்றிமேல் வெற்றியாக அவர்களுக்கு இன்னும் ஒரு நற்பேறு காத்திருந்தது. மதிலருகே இரண்டாள் உயரமுடைய ஒரு கறையான் புற்று இருந்தது. பாரத வீரன் அவ்வளவு உயரமான புற்றைக் கண்டு வியப்படைந்தான். விளையாட்டாக அவன் வாளால் அதைக் குத்தினான். குத்திய இடம் தொப்பென்று விழுந்தது. உள்ளே துருப்பிடித்த இரும்புச் சக்கரம் தெரிந்தது. அவன் வியப்படைந்தான். புற்றை அகற்றும்படி கட்டளையிட்டான்.

அது கருங்காலியும் ஈட்டியும் தேக்கும் கொண்டு செய்த ஒரு சிறு தேர், சக்கரமும் அச்சும் தூண்களும் இரும்பாலானவை. அதன் புற வேலைப்பாடுகளும், சிறு சட்டங்களும்தான் இற்றுப்போயிருந்தன. உட்சட்டம் முழுவதும் அப்படியே இருந்தது. மொத்தத்தில் தேர் மிகுதி கெடவில்லை. ஆனால் பளு மிகவும் குறைந்திருந்தது. சக்கரங்களுக்கு நெய் பூசி, மெருகிட்ட பின், ஒரு சிறுவனால் கூட அதை இழுக்க முடிந்தது.

புற்றின் அருகேயுள்ள புதர்களில் ஒரு கழுதை மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அது இளங் கழுதைதான்.

ஆறால் ஒட்டி உலர்ந்திருந்தது. சீடர்கள் அதற்குத் தீனி வைத்தார்கள். தண்ணீர் காட்டினார்கள். பின் அதையே தேரில் பூட்டினார்கள். புதுத் தீனியின் கிளர்ச்சியால் அது தேரைக் கடகடவென்று இழுத்தோடி வந்தது.

வெற்றியுலாவின் முதல் ஏற்பாடுகள் இங்ஙனம் வெற்றிகரமாக முடிந்தன. ஏற்பாடுகளின் கடைசிக் கட்டமாக, செயற்குழு அன்றே கூடிற்று. மணிவண்ணன் இதில் யாவரும் மகிழும் புதுக் கருத்துரைகள் வழங்கினான்.

"அன்பர்களே! வெற்றியுலாவில் பாரத வீரன் பல நாடுகள் செல்லவேண்டிவரும். பாலைவனங்கள், மலை காடுகள் கடக்கவேண்டி யிருக்கும். இத்தகைய உலா முழுவதற்கும் தேர் பயன்படாது. குதிரையே பயன்படும். ஆகவே உலாவுக்குப் பீடிகையாக, வீரகுரு நாடிச் செல்லும் போது, அவரைத் தேரிலேற்றி வழியனுப்புவோம். உலாவிலிருந்து மீளும்போதும் வீரகுருவின் இல்லத்திலிருந்து தேரில் புகழுடன் அழைத்து வருவோம். மற்றச் சமயங்களில் குதிரையே போதுமானது என்று கருதுகிறேன்" என்றான்.

இதை யாவரும் ஒப்புக் கொண்டனர். அவன் மேலும் பேசினான்.

"அத்துடன் விசயாதி விசயனான பாரத வீரனின் தேர் விசயனின் தேரை ஒத்ததாயிருக்கவேண்டும். விசயன் தேரைப் போல அதை நான்கு குதிரைகள் இழுத்துச் செல்லவேண்டும். குதிரைகள், பால் வெள்ளைக் குதிரைகளாய் இருந்தால், இன்னும் சிறப்பு. உலாவில் அவன் ஏறிச்செல்லும் ஊர்தியும் வெறும் குதிரையாகவோ, கழுதையாகவோ இருக்கக்கூடாது. அது விக்ரமாதித்தன் ஏறிச்சென்றது போல, ஒரு வேதாளமாயிருக்க வேண்டும்.

"இந்த இரண்டு வகைக்கும் நான் ஒரு நல்ல ஏற்பாடு செய்ய எண்ணுகிறேன். பாரத வீரனுக்கும் உங்களுக்கும் அது பிடிக்குமென்று கருதுகிறேன்.

"நாலு குதிரைகள் கண்டு பிடிப்பது எளிதன்று. பால் வெள்ளைக் குதிரைகள் இன்னும் அரிது. கிடைத்த குதிரைகளை வெள்ளையாக்குவதை விட, கழுதைகளை வெள்ளையாக்குவது எளிது. கழுதையின் மூக்கு வெள்ளை யானதே! உடலும் கிட்டத்தட்ட வெள்ளைதான். தவிர அது உண்மையில் குதிரை இனத்தையே சேர்ந்தது. பால் நிற நெய் வண்ணம் தீட்டினால், குதிரையின் தோற்றத்தை அது தோற்கடிக்கும். குதிரையை விடக் குறைந்த செலவில், அது குதிரையைக் காட்டிலும் மிகுதியாக உழைக்கவும் செய்யும்.

"தேருக்கு ஏற்கெனவே தெய்வமாக நமக்கு ஒரு கழுதையை அனுப்பியுள்ளது. அது போல மூன்றை விலைக்கு வாங்குவதனால்கூட மிகுதி விலை பிடிக்க மாட்டாது.

"தவிர, வேதாளத்துக்குக் குதிரையைவிடக் கழுதை தான் பொருத்தமானது. கழுதை இனமும் குதிரை இனமும் இணைந்த இனம்தான் கோவேறு கழுதை. அது இன்னும் பொருத்தமானது என்று நான் உங்களுக்குக் கூறவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் ஏற்கனவே ஒரு தெய்வத்தன்மை அல்லது பேய்த்தன்மை அதனிடம் இருக்கிறது. அது ஆணுமல்ல பெண்ணுமல்ல. குட்டி போடாது. குடும்பவாழ்வும் நாடாது. வேதாளமாக அதையே பயன்படுத்தலாம் என்று கருதுகிறேன். நம் ஊருக்கு வந்துள்ள நாடோடி நாடகக் குழுவிடம் அத்தகைய விலங்கு ஒன்று இருக்கிறது. நாடகக்குழு நொடித்துப்போனபின்,

அது ஊர் சுற்றியாகவே திரிகிறது. அதை நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்றான்.

இந்த அரிய திட்டம் கேட்டு அனைவரும் அகமகிழ்வுடன் ஆர்ப்பரித்தனர்.

முத்துக்குடும்பன் ஒரு திருத்தம் கூறினான்.

"இந்தத் தேரை இழுக்க ஒரு கழுதையே போதுமான தென்று கண்டோம். ஆகவே நாலு கழுதைகளைத் தேடி உருமாற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டாம். ஒன்றை மாற்றினால் போதும். மற்ற மூன்றும் குதிரைகளாகவே இருக்கலாம். ஆனால் உயிருள்ள குதிரைகள் தேவையில்லை. அட்டைக் குதிரைகள் செய்தால் போதும். வெள்ளைத்தாள் அட்டையாலேயே செய்துவிட்டால், வெண்மை தீட்ட வேண்டாம்.

"இதனால் நான்கு குதிரைகளில் மூன்று உண்மையிலேயே குதிரைகளாய் இருக்கும். ஒன்று குதிரைபோல் இருக்கும். ஆனால் மற்ற மூன்று குதிரையின் உயிரும் அந்த ஒன்றிலேயே அமைந்திருக்கும். அந்த ஒன்றின் உடலுடன் உடலாக மற்ற மூன்று குதிரை உடல்களும் இயங்கும்."

முத்துக்குடும்பன் அறிவார்ந்த நகைச்சுவை, மணி வண்ணனை மண்ணில் உருட்டிற்று. மற்றவர்கள் நிலைமையைக் கேட்க வேண்டியதில்லை. முன் இழந்து விட்ட குழுத்தலைமையை அவன் மீண்டும் பெற்றான். அந்த எக்களிப்புடன், விட்ட இடத்திலிருந்து அவன் மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

"கோவேறு கழுதையையும் நாம் முற்றிலும் வேதாளம் ஆக்கிவிடலாம். நாடகத்தில் விக்கிரமாதித்தனின் வேதாளமாக நாம் அட்டைசெய்து வைத்திருந்தோமல்லவா? அதன் முகப்பைக் கோவேறு கழுதையின் முகப்பாகவும்

பின் பகுதியை அதன் பின் பகுதியாகவும் ஒட்டி விடலாம். நடுவில் பாரத வீரன் உட்கார இடம் இருக்கும். அட்டைகளிடையே வாள் ஈட்டி முதலியவை வைத்துக்கொள்ளவும் வாய்ப்பாயிருக்கும்.''

பாரத வீரனுக்குக் கிளர்ச்சி பொறுக்கவில்லை. அவன் முத்துகுடும்பன் முதுகில் ஓங்கி அறைந்தான். முத்துக் குடும்பன் 'கூ கூ' என்று கத்தினன். ' அந்த வேதாளத்துக்கு இந்த வேதாளம் உயிர். இது கூ தாளம் போடுகிறது'' என்று பாரத வீரன் கேலி பேசினன்.

தேர்த்திட்டம், வேதாளத் திட்டம் முடிந்தபின் கவசத் திட்ட ஆராய்ச்சி தொடங்கிற்று.

கவசத்தின் இற்றுவிட்ட பகுதிக்குத் தாள் அட்டை ஒட்டுப் போடலாம என்று பொதுவாக ஒத்துக்கொள்ளப் பட்டது. ஆனல் சித்தேசி இதை விரும்பவில்லை. "முதுகில் யாராவது ஈட்டியால் குத்தினல், அல்லது தலை மீது வாளால் வெட்டினல் சாயம் வெளுத்துப் போகுமே!'' என்று அவன் தடை கூறினன். ஆனல் பாரத வீரன் இப்போது மீண்டும் தலையிட்டான.

"தூய தமிழ் வீரர் என்றும் முதுகுக்குக் கவசமிட மாட்டார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆகவே முதுகைப்பற்றி அவ்வளவு கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. தமிழகத்தில் முதுகில் குத்தும் கோழை இருக்கவே முடியாது. ஆனல் தலைக்கு மட்டும் அட்டை கூடாதுதான். நல்ல இருமபு ஒட்டுத்தான் போடவேண்டும். ஆனலும் உள்ளே இரும்புக் கம்பி இணைத்த தகரம் போதும் என்று நினைக்கிறேன். முகத்துக்கு என்ன செய்வது என்பது மட்டும் எனக்கு முற்றிலும் விளங்கவில்லை'' என்ருன்.

இந்த இடத்தில் சித்தேசியின் கற்பனை எல்லாக் கற்பனையையும் ஒருபடிதாண்டித் துள்ளிக் குதித்தது.

கம்பன் கற்பனையே சித்தேசி உருவில் வந்ததோ என்று எண்ணும்படி இருந்தது. அவன் பேச்சு! அவன் பாரத வீரனுக்குத் தனி வணக்கம் தெரிவித்துக் கருத்துரை கூறினான்.

"அன்பர்களே. பாரதவீரன் கண்கண்ட கற்கியல்லவா? அதனால்தான் அவனுக்காகக் காத்திருந்த இந்தக் கவசத்தில் முகப்பு இல்லாமலிருக்கிறது. இதைக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டுகிறேன். பாகவத புராணப்படி கற்கிக் குரிய முகம் குதிரை முகம். ஒரு குதிரை முகத்தையே நாம் செய்து, கவசத்தின் முகப்பில் பொருத்திவிடலாம் அப்போது முகம் உண்மையிலேயே கற்கிமுகமாய் விடும். முகத்தை வெண்கலத்தில் செய்தால், பாரத வீரன் குரல்கூட, குதிரைமுகக் கற்கியின் வெண்கலக் குரலாய் விடும்" என்றான்.

பாரதவீரன் இது கேட்டுத் துள்ளிக் குதித்தாடினான். களிப்பில் சித்தேசியையும் தூக்கிக் கொண்டே ஆடினான்.

கற்பனை கற்பனையைத் தூண்டிற்று. மற்றவர்களும் தத்தம் கற்பனை ஆற்றல்களைத் துருவித் தீட்டினார்கள்.

" கவசம் கதிரவனிடமிருந்து கர்ணன் மூலமாக இந்திரன் பெற்ற கவசமே என்பதை இது காட்டுகிறது. கற்கிக்கு வந்து சேரும்படியாகவே இந்திரன் வாங்கி வைத்திருக்க வேண்டும்" என்றான் நீலகண்டன்.

"தேர்கூட இந்திராணி குளிக்கச் செல்வதற்காக இந்திரன் அமர்த்திய தேராகவே கருத இடமுண்டு. மருதவாணன் இந்திரன் மரபினனாதலால், இந்திராணி அதை இளவரசிக்காக விட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும்" என்றான் மணிவண்ணன்.

ஒவ்வொரு கற்பனைக்கும் ஒரு காலைத் தூக்கி ஆடினான் பாரத வீரன்!

5

குருவருளும் திருவருளும்

விடிய ஒரு யாமத்திலேயே பாரத வீரன் தேரை அவன் சீடர்கள் ஒப்பனை செய்தார்கள். வெள்ளொளி வீசிய நாலு குதிரைகள் விசயன் தேர்க் குதிரைகளை நாண வைத்தன. விசயன் அனுமக் கொடி பறந்த இடத்தில் ஒரு வானவில்லே பறந்தது. சீடகோடிகளின் கற்பனைத் திறமை அருமையாக வேலை செய்தது. அதன் மூலம் வான வில்லின் ஏழு வண்ணப் பட்டைகளும் கொடியில் தீட்டப்பட்டிருந்தன.

இந்திரனிடமிருந்து வந்த கதிரவன் கவசம், இந்திரன் படைக் கலங்கள், இந்திராணியின் தேர் ஆகியவற்றுடன் இந்திரவில்லின் கொடி மிகவும் பொருத்தமாய் அமைந்தது.

மேலும் பாரதப் போரில் கண்ணன் விசயன் சாரதியாய் இருந்தான். குறை அவதாரமாகிய விசயனுக்கு ஒரு நிறை அவதாரம் பெருமை அளிக்கவேண்டி வந்தது. ஆனல் பாரத வீரனே முழு நிறை அவதாரம். ஆகையால் அவன் தானே தன் தேரை ஓட்டினன். தேரின்முன் வழக்கப்படி இசைக்குழுவினர் வீரநாமாவளி பாடிச் சென்றனர். படைவீரரும் பொதுமக்களும் வெற்றி முழக்கங்கள் முழங்கினர்கள்.

மாநகருக்கு அப்பால் குதிரைமுடித் தேரி என்றொரு பாலைவனம் இருந்தது. அதன் எல்லையை அணுகுவதற் குள் கிழக்கு வெளுத்துவிட்டது. அவ்விடம் வரை வந்து மக்கள் தம் வீரத்தலைவனை வழியனுப்பினர். சீடரும் சிறிது தொலை சென்று பிரியா விடைபெற்றுத் திரும்பினர். திரும்பும் சமயம் அவர்கள் பாரத வீரனிடம் ஒரு விலையேறிய பரிசை அளித்தார்கள். அது இளவரசி அவனுக்கு

அவர்கள் மூலம் அனுப்பியிருந்த அன்புச் சின்னம். தன் முன்தானையின் ஒரு துண்டையே அவள் இதற்காகக் கிழித்து அனுப்பியிருந்தாள். பாரத வீரன் அந்த முன் தானைத் துண்டை ஆர்வமதிப்புடன் பெற்றுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான். அத்துடன் இளவரசியின் மதிப்பு உலகமெல்லாம் விளங்கவேண்டுமென்று அவன் விரும்பி னான். அக் கருத்துடன், மலர் சூடுவதுபோல அவன் அதைத் தன் தலையணிமீது சூட்டிக் கொண்டான்.

கழுதைத் தேர், குதிரை முகம், ஒட்டுப்போட்ட வீரக் கவசம் ஆகியவற்றுடன் அந்த முன்தானைக் கட்டுக்கு இருந்த பொருத்தம் சொல்லுந்தரமன்று. அந்தக் கண் கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்டு களிக்க, பாலைவன வழியில் யாருமில்லை. ஊளையிடும் பாலைவனக் காற்றுத்தான் அதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி தெரிவித்தது. தவிர, அந்தக் காற்றின் சுதிக்கிசைய ' எங்கும் ' இராவணன் மீசை 'கள் ஆடிக் குதித்தோடிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றுக்கும் அதைக் காணும் பேறு கிடைத்தது.

இராவணன் மீசைகளிடையே ஒரு பாரிய இராவணன் மீசையாகக் கழுதைத் தேர் உருண்டு புரண்டு ஓடிற்று.

மணி எட்டடிக்குமுன் வெயில் கொளுத்ததொடங்கிற்று அனற்காற்றும் மெல்ல எழுந்தது. வழியெல்லாம் கண் மூடித்திறக்குமுன் மேடுகள் பள்ளங்களாயின. பள்ளங்கள் மேடுகளாயின. பாரத வீரன உடலெல்லாம் வியர்வையாகக் கொட்டிற்று. அவன் நா உலர்ந்து. கண்கள் இருண்டன. ஆனால் அவன் உள்ளம் வீர குருவின் கற்பனை உருவைப் பற்றிற்று. உதடுகள் அன்னை திருநாமங்களைப் பற்றின. கைகள் ஆடி ஓடும் தேரின் தூண்களைப் பற்றின.

தேரின் வேகம் பின்னடையும்படி அவன் சிந்தனை சிறகு விரித்துப் பறந்தது. 'தனக்குரிய குருமூர்த்தி யாராயிருக்கக்

கூடும்? அவரைத் தான் எப்படி, எங்கே காணமுடியும்? எப்போது காணமுடியும்? அல்லது அவர் தன்னை எப்படி வந்தடைவார்?' இவ்வெண்ணங்களுடன் அவன் தேரில் செயலற்றுச் சாய்ந்திருந்தான். தேரோ, கழுதை இழுத்த இழுத்த திசையெல்லாம் சென்றது.

விசுவாமித்திரர் இராமன் வீரகுரு. அவர் தாமாகவே சீடனை நாடி வந்தார். விசயனின் ஒப்பற்றகுரு துரோணச்சாரி. அவரும் அப்படியே. ஆம். தன் குருவும் அதுபோலவே தாமாகத் தன்னை வந்தடைவது உறுதி. தான் இப்போது செய்யத் தக்கதெல்லாம், தெய்வம் விட்ட வழி செல்வது, காத்திருப்பது ஆகிய இரண்டுமே. தேர் இப்போது தெய்வம் விட்ட வழிதான சென்றது. அது திட்டமும் திசையுமில்லாமலேயே சென்றது. இந்நிலையில், வழியில் முதல் முதல் காண்பவரையே தன் குருவாகக் கொள்ளல் தகுதி என்று அவன் திட்டம் செய்தான்.

வேளை உச்சியை அணுகிற்று. திடீரென்று அப்போது தான் முழு உயிர் வந்ததுபோலக் கழுதை பறந்தோடிற்று. அந்தக் கழுதை தெய்வீகமாகவேதான் தேருடன் கிடைத்தது. தெய்வமே அதற்கு வழி காட்டியிருக்க வேண்டும். குருவின் மோப்பம் அறிந்தே அது விரைகிறது என்று அவன் கருதினான். குருவைக் காணும் ஆர்வத்துடன் அவன் உள்ளம் துடிதுடித்தது.

உண்மையில் கழுதை திடுமென விரைந்ததற்கு ஒரு காரணம் உண்டு.

குட்டியாயிருக்கும் போது அந்தக் கழுதையை வளர்த்த வண்ணான் நொடித்துப் போனான். அருமையாக வளர்த்த கழுதைக் குட்டியை விற்று விட்டான். உடல் நோக உழைத்தான். கழுதை விரைந்து இரண்டு கை கடந்தது. கடைசி வண்ணானும் நொடித்துப் போனான்.

அவனுக்குக் குடிகஞ்சிக்கும் வழியில்லை. அதே சமயம் அவனுக்குப் பிள்ளைக் குட்டி, உற்ருர் உறவினர் யாரு மில்லை. அவன் ஒரே உறவாக அந்தக் கழுதை இருந்தது. அதை அவன் விற்க விரும்பவில்லை. அது அவன் வறுமையிலே பங்கு கொண்டது. அவன் தான் குடிப்பதில் அதற்குப் பாதி கொடுத்தான். வேறு வேலை இல்லாத தால், அதை ஊர்ப்புறத்தில் திரியவிட்டான். ஒரு தடவை கஞ்சி குடித்து விட்டு, அது காடு காடாக நாள் முழுதும் திரிந்தது. மருதவாணன் கோட்டைப் பக்கத்தில் சீடர் அதைக் கண்டபின், அதற்குப் புதுவாழ்வு தொடங்கிற்று.

அது சென்ற வழி முதல் வண்ணுன் துறையடுத் திருந்தது. அந்தத் துறையை நோக்கித்தான் அது விரைந்தது. அதன் மோப்பத்தின் இரகசியம் இதுவே.

உச்சி வரை உழைத்து வண்ணுன் சோர்ந்து போயிருந் தான். துணிகளை மூட்டையாகக் கட்டி வைத்து விட்டு இளைப்பாறினுன்.

அன்று அவன் வீட்டிலுள்ள ஒரு மூளி மரக்காலில் கஞ்சி கொண்டு வந்திருந்தான. கஞ்சி முழுவதும் குடித்த பின்னும் மரக்கால் அவன் கையில் இருந்தது.

மூட்டையைச் சுமந்து செல்ல ஒரு கழுதை இல்லாக் குறை அச்சமயம் அவன் உள்ளத்தில் நிழலாடிற்று.

அவனை நோக்கி ஒரு விசித்திரத் தேர் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு விசித்திரக் கழுதையும் மூன்று அட்டைக்குதிரைகளும் அதில் பூட்டியிருந்தன. குதிரைமுக மனிதனொருவன் அதில் அமர்ந்திருந்தான். அக்காட்சி கனவில் காணும் காட்சிபோல இருந்தது. அது இன்னது என்று புரியமுடியாமல் அவன் திகைப்படைந்தான். ஆனல் அவன்முன் அடுத்து நடந்த நிகழ்ச்சிகள் திகைப்பை மலைப்பாக்கின.

பாரதவீரன் தன் கண்முன் வண்ணானைக் காணவில்லை, குருவையே கண்டான். வண்ணான் கையிலிருந்த மரக்கால் அவன் எண்ணத்தை இன்னும் உறுதிப் படுத்திற்று. 'துரோணம்' என்பதன் பொருள் மரக்கால் தான். துரோணாச்சாரி என்ற பெயரை அது உடனே அவனுக்கு நினைவூட்டிற்று. அவர்தான் வீரகுரு என்பதை 'மரக்கால்' மூலம தெய்வமே காட்டிற்று என்று அவன் கருதினான்.

குருவைக் கண்டதும் அவன் மகிழ்ச்சி கரை கடந்தது,

முறைப்படி, குருவினிடமிருந்து முப்பது முழதூரத்துக் கப்பால், அவன் தேரை நிறுத்தினான். கழுதையை அவிழ்த்து விட்டு விட்டு, குருவை நோக்கி விரைந்தான். இம்மெனுமுன், அவன் அடியற்ற மரம்போல் அவர் காலடிகளில் விழுந்தான். திருவடித்தாமரைகள் இரண்டையும் இறுகப்பற்றினான். கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான். தழுதழுத்த குரலில் அவரிடம் வேண்டுதல் செய்தான்.

"மாசுகள் அகற்ற வந்த வான் குருவே! துரோணாச் சாரியாரின் தெய்வ மரபில் வந்த திருவுருவே! ஏழையேன் பழிதீர்த்து ஆட்கொள்ளவேண்டும். ஏகலைவனைப் போலப் பெருவிரலைத் தரக்கூட நான் தயங்கமாட்டேன். என் உடலையும் உயிரையுமே உமக்கு அடைக்கலமாகத் தந்தேன். எனக்கு வில்வித்தை, வாள்வித்தை, வெடிப்படைவித்தை எல்லாம் கற்றுத் தரவேண்டுகிறேன். உலகமெலாம் வென்று வெற்றிப் புகழ் உலா நடாத்தி மீளவும் இளவரசியைப் பெற்று வாழவும் திருவருள் பாலிக்கக் கோருகிறேன். இவ்வளவும் கருணை செய்வதாக வாக் களிப்பதுவரை உம் தங்கத் திருவடிகளை விடமாட்டேன்" என்று அவன் கதறினான்.

பாரத வீரன் 'குதிரை'க்கும் அதே குருவைக்காணும் துடிப்பு மிகுதியாயிருந்தது. அவன் ஒரு வீரகுரு என்பதை அது அறியாவிட்டாலும், அவனே தன்னை வளர்த்த வண்ணான் என்பது அதற்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆகவே அந்தக் குதிரையும் பாரத வீரனுடன் போட்டியிட்டு ஓடி வந்தது. அதுவும் விலங்கு மொழியிலே வணக்க இணக்கம் தெரிவித்தது. தன் இன மரபுப்படி விலங்குக் காம்போதிப் பண், உயர்த்தி வீரப்புகழ் பாடிற்று.

பாரத வீரன் செயலைவிட, கழுதையின் செயல் வண்ணானுக்கு நன்கு விளங்கிற்று. அவன் மொழியைவிட, அதன் மொழி நன்கு புரிந்தது. நெடுநாளைக்குமுன் தான் விற்றுவிட்ட தன் செல்வம் அது. இதை அவன் அறிந்து கொண்டான். அந்தத் துறைக்கு உரிய தெய்வத்தின் செவியில், தன் உள்ளத்தின் வேண்டுதல் கேட்டிருக்க வேண்டும். அதனால்தான், தன் செல்வம் தன்னை வந்தடைந்திருக்கிறது என்று அவன் எண்ணினான்.

அவன் முயற்சியோ, செலவோ இல்லாமல், அவன் செல்வம் அவனை வந்தடைந்தது. இது கண்டு, அவன் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டான்.

பாரத வீரன் சொல்வது அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனாலும் கழுதையைப் பெற்ற மகிழ்ச்சியால், அவன் பாரத வீரனையும ஏற்றான். கழுதையை ஆரத் தழுவிய கையாலேயே, அவன் பாரதவீரனையும தழுவினான். பாரத வீரனுக்கு எல்லா உதவியும் செய்வதாக வாக்கும் அளித்தான்.

கழுதைமீது வண்ணான் தன் மூட்டைகளை ஏற்றினான். வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான். கழுதையுடன் வந்த பாரத வீரனை அவன விட்டுப்போக விரும்பவில்லை. அவனையும் உடனழைத்தான்.

தன குரு தன்னை ஏற்றார் என்ற மகிழ்ச்சியால், பாரத வீரனுக்கும் தலைகால் தெரியவில்லை. அவன் வீர குருவின் பணிக்கே தன் 'குதிரை'யை ஒப்படைத்தான். அதே சமயம் அவன் தன் தேரைத் துறையிலேயே விட்டுச் செல்ல விரும்பவில்லை. அதைத் தானே இழுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

அந்த வண்ணான் பெயர் செங்கோடன். அவன் மனைவி கண்ணாயிரம். நல்ல செயலான குடும்பத்தில் பிறந்தவள். செல்வ வளமுள்ள நிலையிலேயே அவள் கணவன் வீட்டுக்கு வந்தவள். அதனால் அவர்கள் முதற் குழந்தை வள்ளி செல்வமாக வளர்ந்தாள். சிறிது தொலைவிலுள்ள மெய்ஞ் ஞானபுரம் என்ற நகரத்தில் பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி ஒன்று இருந்தது. அவள் அதில் படித்துப் பத்தாம் வகுப்புத் தேறியிருந்தாள். ஆனால் தந்தை நொடித்தபின், அவள் படிப்பு மதிப்பிழந்தது. அது குடும்பத்துக்கு ஒரு சுமையாயிற்று. ஒரு படித்த ஏழைப் பெண்ணை மணந்து கொள்ள, வண்ணார இளைஞர் எவரும் விரும்பவில்லை.

வண்ணான் வரும்போது, வள்ளி வெள்ளாவியைத் துழாவிக்கொண்டிருந்தாள். கண்ணாயிரம் தன் சிறு புதல்வன் சேந்தனுக்குக் கஞ்சி ஊற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

வண்ணானுடன் வரும் கழுதையைக் கண்டு அனைவரும வியப்பும் ஆர்வமும கொண்டனர். ஆனால் பாரத வீரனைக் கண்டபோது, கண்ணாயிரத்துக்கு வியப்பு மட்டுமே ஏற் பட்டது. கழுதை இனி தங்கள வீட்டிலேயே இருக்கும் என்று கூறி, வண்ணான் மனைவியை ஊக்கினான். அது கேட்டு அவள் மகிழச்சி கொண்டாள். ஆர்வத்துடன கழுதைக்குத் தீனி வைத்தாள். அந்த மகிழ்ச்சியிடையே பாரத வீரனைப் பற்றியும வண்ணான் பேசினான். பாரத

வீரன்மீதும் மனைவியின் இரக்கத்தைத் தூண்ட அவன் எண்ணினான்.

"பாவம்! அவன் அறிவு நல்ல நிலையில் இல்லை எனறே தோற்றுகிறது. ஆயினும் நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன், படித்தவன் என்று தெரிகிறது. அத்துடன் நம் கழுதையை அவனே நமக்குக் கொண்டு தந்திருக்கிறான். கழுதையோடு அவனையும் நம் குடும்பத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம என்று கருதுகிறேன்" என்றான்.

கண்ணாயிரம் வாய் திறந்து ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் அவள் முகம ஆயிரம் கோணல் கோணிற்று. அதேசமயம 'படித்தவன' என்ற சொல் கேட்டு வள்ளி வெள்ளாவியிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தாள். குதிரைமுகத் தோற்றம கண்டு அவள் மறுபடியும முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள. ஆயினும் அதே குதிரை முகத்தைக் கண்டு சேந்தன துள்ளிக் குதித்தான. 'குதிரைமுக மாமா, குதிரைமுக மாமா' என்று அவன் பாரத வீரன முழந்தாள் களைக் கட்டிக்கொண்டான். பாரத வீரன அவனைத் தன் இரும்புக் கைகளால் மெல்லத் தூக்கி எடுத்தான், குதிரை முகத்துடனே விளையாடவிட்டான. இரண்டு கணங்களுக் குள சேந்தன அவனுடன் பழகிவிட்டான. சேந்தனுக்கு அவன் ஒரே 'மாமா' ஆய்விட்டான்.

வெளியே வந்த பின், வள்ளி தேரை ஆர்வத்துடன் பார்த்தாள். பாரதவீரன அதைக் கவனித்தான். "அது உன்னுடையதுதானேயம்மா! தம்பியையும கூட்டிக் கொண்டுபோய் விளையாடு" என்று அவன் சேந்தனை அவளிடம் கொடுத்துத் தேரில் ஏற்றினான். அவர்கள் ஆசைதீரத் தேரில் அவர்களை வைத்து மூன்று தடவை வீட்டைச் சுற்றி ஓட்டினான். இதனால் வளளியின் உள்ளம் முற்றிலும் அவன வயப்பட்டது. கண்ணாயிரம்

உள்ளக்கதவும் விரைவில் அவனுக்கு விரியத் திறந்து விட்டது.

வண்ணானுக்கு அன்று முதல் பாரத வீரன் துறையில் ஒரு நல்ல துணைவனானன். சம்பளமில்லாத ஆர்வ வேலையாளுமானான். சேந்தனுக்கும் வள்ளிக்கும் அவன் அன்பு மாரு மாமனாகவும், விளையாட்டுத் தோழனாகவும், ஆர்வ ஆசிரியனாகவும் விளங்கினான். தவிர, கண்ணாயிரத்துக்கு அவன் ஒரு கண்ணும், ஒரு கையுமாய் விளங்கினான். அவன் பாசவலைக்குள் குடும்ப முழுவதுமே ஈடுபட்டது. ஒரு சில நாட்களுக்குள் குருவின் குடும்பத்தில் அவன் பிரிக்க முடியாத ஒரு உறுப்பினன் ஆனான்.

படித்த மங்கையான வள்ளியின் இள உள்ளத்திலோ, அவன் வீரம், கல்வி, பண்பு, அன்பு ஆகிய நற்குணங்கள் ஆழப்பதிந்தன. அவனில்லாமல் ஒரு கணம் போவது அவளுக்கு ஒரு யுகம் போலாயிற்று.

குடிதழைக்க வந்தவன் என்று கண்ணாயிரம் இப்போது அவனைப் போற்றினார். அவனைக் குடும்பத்துடன் ஒரு குடும்ப உறுப்பினனாகச் சேர்த்துக்கொண்டு விட வேண்டும என்ற ஆர்வம அவள் உள்ளத்தில் எழுந்து வளர்ந்தது. வண்ணாரே இதை ஒரு தெய்வப்பேருகக் கருதினர. அது கைகூடத் தக்கதா என்று மட்டுமே அவன் கவலைப்பட்டான். அவர்கள பேச்சு வள்ளியின் உள்ளத்தில் இயல்பாய் முளைத்த ஆர்வத்தை வளர்த்தது. அவர்கள் விருப்பமறிந்து, அவள் பாரத வீரனிடம் மெள்ளத் தன் உள்ளந்திறந்து காட்டினாள். அவன் கருத்தறிய அவள் அவன் உள்ளம் தடவினாள்.

மருமகள் செங்காவியிடம் பாரத வீரன் உயிரையே வைத்திருந்தான். அதே சமயம் உயிரையும் மிஞ்சிய பாசத்துடன் வள்ளி அவன் உள்ளத்தில் படர்ந்தாள். எனினும்

'இளவரசி'யின் அன்புத் தளையை அவன் மறக்க முடியவில்லை. வள்ளியிடம் அவன் தன் உள்ள முழுவதும் திறந்து காட்டினான். தன் வீர உலா முயற்சி, இளவரசியின் அன்புக் கட்டளை, அதனைப் பின்பற்றிய தன் நடவடிக்கைகள் ஆகிய யாவும் கூறினான். "உன்னிடம் எனக்கு அளவற்ற நேசம் உண்டு. ஆனால் என் நெஞ்சு இளவரசிக்கே உரியதாகிவிட்டது. என் வீர வாழ்க்கைக் குறிக்கோளுடன் அவள் புகழ் பின்னிவிட்டது" என்று அவன் கூறினான். இளவரசியின் பரிசான முன்தானைத் துண்டையும் அவன் எடுத்துக் காட்டினான்.

வள்ளியின் இளம் பெண் மனத்தை அவன் கதை உருக்கிற்று. ஆனால் அவள் ஆவலைக் குறைக்கவில்லை. பல மடங்கு பெருக்கவே செய்தது. மேலும் அவள் விருப்பத்தை அவன் மனமார மறுக்கவில்லை. தடை நிலையையே விளக்கினான். விளக்கும்போதும் அவன் முகத்திலும் துயர் படர்ந்திருந்தது. அது அவளுக்கு ஆறுதல் தந்தது. ஊக்கமும் அளித்தது. அவள் தாய் தந்தையரிடம் எல்லாம் கூறினாள். அவர்களுடன் கலந்து பேசினாள்.

பாரத வீரன் தான் வந்த காரியத்தை மறக்கவில்லை. தன் வீரக் குறிக்கோளிலிருந்து நழுவவும் இல்லை. நாள்தோறும் அவன் தன் வீர குருவின் மனத்தைக் கரைத்தான். "எனக்கு வீரப் பயிற்சி அளித்து ஈடேற்றுங்கள். வீர உலாவில் வெற்றிபெற்று உலகாளத் திருவருள் பாலியுங்கள். இளவரசியுடன் வீர சிங்காதன மேறும்படி வாழ்த்துங்கள்" என்று நாள்தோறும் கோரினான்.

அவனை வழிக்கு கொண்டுவரும் வகை அவன் மனப் போக்கின்படி நடப்பதே என்று வண்ணான் கருதினான். கண்ணாயிரமும் வள்ளியும் இதை ஒத்துக்கொண்டனர். அத்துடன் கண்ணாயிரம் அதே வழியில்

ஊக்கினாள். "இளவரசியை அவன் மணப்பதனால் நமக்கு ஒரு குறைவுமில்லை. மேலும் அதனால் அவன் அரசனாவான். அரசனானபின் நம் வள்ளியை மறக்காமல், மணந்துகொண்டால் போதும். மருமகன் அரசனாயிருக்கும் பேறுகிடைத்தால், மகள் இரண்டாந்தாரமாய் இருப்பது ஒரு குறை ஆகாது; அவள் பட்டத்தரசியாய் இல்லாவிட்டாலும், கேடொன்றும் இல்லை. இளைய அரசியாகவே அவள் நிலை போதிய உயர்வுடையதாய் இருக்கும். இன்றிருக்கும் நம நிலையைவிட அது நம்மை எவ்வளவோ உயர்த்திவிடும" என்றாள் அவள். வீரகுரு சீடன் காதில் இதை எல்லாம ஓதினார்.

மன்னர் பெருமன்னர் பட்டத்தரசியல்லாமல், வேறு மனைவியரையும மணப்பதுண்டு. பட்டத்தரசிகூட இதை வெறுப்பதில்லை. பாரத வீரன இதை அறிந்திருந்தான். விசயன் வாழ்வு இவ்வகையில் அவனுக்குப் போதிய முன் மாதிரியாகவும இருந்தது. ஆகவே இளவரசிக்கு இனியவனாக நடந்து, அவள இணக்கம பெறறு, குருவின் விருப் பத்தையும நிறைவேறற அவன முடிவு செய்தான்.

பாரத வீரன் வீரத்திறங்களைக் காண வீரகுரு விரும் பினார். வள்ளியும கண்ணாயிரமும் உடனிருந்தனர். அவர்கள் கண்டு அகங்களிக்க, அவன தன் வாளாண்மை, வில் லாண்மைத் திறங்களைக் காட்டினான். வீரகுரு அவற்றைப் பாராட்டினார். அவற்றில் அவனை ஊக்கினார். அவற்றைப் புகழ்ந்தார். இவையே அவர் தரும பயிற்சியாய் அமைந் தது. ஆனால் அவன் வீரத்தை வளர்க்க வேறு எதுவும் தேவைப்படவில்லை. குருவருளால் எல்லாத் திறங்களும் தனக்கு வளர்ந்து விட்டதாக அவன குருவைப் புகழ்ந் தான். அவரும அதை ஏற்றார். இறுதியில் அவனுக்கு வாழ்த்துரை கூறினார், "குருபக்தியில் சிறந்த வீரச்

சிடமணியே! உன் வீரம் உலகெங்கும் சிறப்பதாக! உன் புகழ் ஓங்குமாக! நீ வெற்றியுடன் உலா முடித்து, இளவரசி யுடன் வீர சிங்காதனம் அமர்வாயாக! ஆனால் உன் புக ழாட்சியின் முதல் செயலாக, வீரகுருவின் இந்த விருப் பத்தை மறந்துவிடாதே! இளவரசியின் கட்டளையுடன். என் கட்டளையையும் நிறைவேற்றி, வள்ளியின் உள்ளத்தில் பால் வார்ப்பாயாக!" என்று அவர் முடித்தார்.

"தங்கள் திருவடிகளைத் தலைமேற்கொண்டு செல் கிறேன். இனி என்னால் முடியாதது எதுவுமில்லை. தாங்கள் கூறியபடியே யாவும் செய்கிறேன. இளவரசியின் அன்புக் கட்டளைக்கு உட்பட்டு, என் உள்ளத்தில் வள்ளி இடம் பெறுவது உறுதி. தங்கள் கட்டளைகளையும் இள வரசியின் கட்டளைகளுக்கு ஒப்பாகவே கருதி நிறைவேற்று வேன்" என்று கூறி விடைபெற்றான்.

கண்ணாயிரம் அவனுக்கு விடைகொடுக்கும்போது கண்ணீராயிரமாகக் காட்சியளித்தாள. வளளியின் இளங் கைகள் பாரத வீரன் கழுத்தைப் பின்னிக்கொண்டன. கண்ணாயிரமே அவனைப் பற்றி இழுத்துச் செல்லவேண்டி யிருந்தது.

சேந்தன் ஒருவனே களிப்புடன் அவனுக்கு வழி அனுப்பினான். "குதிரைமுக மாமா! குதிரைமுக மாமா! யாரை மறந்தாலும் என்னை மறக்காதே. மறந்தால் நான் உன்னைத் தேடி வந்துவிடுவேன்" என்றான் அவன்.

"நானே உன்னைத் தேடி வருகிறேன், சேந்து! நீ எல்லாரையும் அன்பாகப் பார்த்துக்கொள்" என்று கூறிப் பாரத வீரன் வெளியேறினான்.

வீரகுரு எவ்வளவு வற்புறுத்தியும், தேஙரையும் கழுதை யையும் உடன்கொண்டு செல்லப் பாரத வீரன் மறுத்து

விட்டான். கழுதையை அவன் மாமனுருக்கு வீரக் காணிக்கையாக அளித்தான். தேரை வள்ளியின் அன்புப் பரிசாக்கினுன். மற்றவர்களுக்குத் தன் வாக்குறுதியையே பரிசாக்கிச் சென்ருன்.

பாலைவன வழியில் அவன் கால்நடையாகவே நடந்தான். 'இராவணன் மீசை'கள் காலைக் குத்திக் கிளறின. வெயில் அனலாய்க் கொளுத்திற்று. வீரகுருவின் குடும்ப பாசம் சில நாட்களாக அன்னை திருநாமத்தைச் சிறிது மறக்கடித்திருந்தது. வட்டியும் முதலுமாக அவன் அத் திருநாமத்தை ஓதினுன். மறதிக்குக் கழுவாயாக, அவன நடுப்பகல் வெயிலிலும் ஓய்வு கொள்ளாமல் நடந்தான். உண்மையில் அவன ஓய்வு கொள்ள நினைத்தாலும அங்கே நிழல் எதுவும இல்லை.

நண்பகல் சாய்ந்தது. கானல் தகதகவென்று பறந்தது. அவன உடல் எரிந்து கரிந்தது. ஊதைக் காற்று வாரி வீசிய மணல் காதுகளைத் தூர்த்தன. கண்களை உறுத்தின. மூச்சு விடுவதைக்கூடத் தடைப்படுத்தின. ஆனுல் அவன பின்னும தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். அவன் உடல் விசையகன்ற இயந்திரப் பொறிபோல ஆடி ஓடி அலைந்தது.

மாலை நேரத்தில் அச்சந்தரும ஓர் உருவம பாரத வீரன் வழியில் குறுக்கிட்டது. வேறு யாராவுலும், அதைக் கண்டு மிரண்டோடி யிருப்பார்கள். ஆனுல் பாரத வீரன் அதை அணுகினுன. அது மனித உருவம்தான். ஆனுல் புதர்க்காடாக வளர்ந்த தாடி மீசைக்குள், அவன் முகம் புதைந்திருந்தது. பாம்புக்காடாக நீண்டு வளைந்து புரண்ட சடைமுடியில், அவன் உடல் புதைந்திருந்தது. அவன் ஆடை தோலாடை. காலில் அவன் நீண்ட கால்கட்டை போட்டிருந்தான். ஒரு கையில் முழுத் தேங்காயளவு பெரிய

ஒரு மண்டை ஓடு இருந்தது. மற்றக் கையில் ஆளுயரம் நீண்ட ஒரு கவர்க்கோல் இருந்தது. அவன் ஓயாமல் முனகிக்கொண்டும், அவ்வப்போது அலறிக்கொண்டும் இருந்தான்.

அவன் ஒரு காபாலிகன், 'சிவ சிவ சிவ சிவ' என்ற ஓசையே அவன் முனகல். இடையிடையே 'சிவோம்ஹர' என்ற ஒலிதான் அவன் அலறலாய் அமைந்தது.

"பெரியீர்! நான் காளியின் அருள்நாடி வருகிறேன். அருகில் காளியின் திருக்கோயில் எங்கிருக்கிறது என்று அறிவிப்பீரா?" என்று பாரத வீரன் பணிவுடன் கேட்டான்.

முனகலும் அலறலும் தவிரக் காபாலிகன் எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால் அவன் கை 'வா' என்று சாடை காட்டிற்று. பாரத வீரன் அவனைப் பின்தொடர்ந் தான். பாலைவனத்தின் நடுவே, ஒரு முள்மரக்காவின் இடையில், இடிந்து தகர்ந்த ஒரு கோயில் இருந்தது. காபாலிகன் அதனுட் சென்று பயங்கரமான கூச்சல்க ளிட்டுப் பூசை நடத்தினான். பின் எதுவும பேசாமலே, பாரத வீரனை உறுத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றான்.

பாரத வீரன் காளியின்முன் நின்றான். உணவு நீரில் லாமல் அத்தெய்வத்தின் திருநாமங்களை அவன் உள்ளன் புடன் பாடினான். இரவிலும் அவன் உறங்கவில்லை. ஒற்றைக்காலில் நின்றே நோன்பாற்றினான்.

இரவில் காட்டில் திரிந்த முரட்டுக் காட்டெலிகள் கோயிலினுள் புகுந்தன. சிதறிக் கிடந்த படையல் துணுக்குகளை அவை நாடின. ஆனால் காளி பக்தனால் இதைப் பொறுக்க முடியவில்லை. அவன் வாள் கொண்டு அவற்றைத் தாக்கினான். நூற்றுக்கணக்கில் எலிகளைக் கொன்றான். கோயிலெங்கும் ஒரே குருதிக்களமாயிற்று.

நாள்தோறும் உச்சி கழிந்து காபாலிகன் வந்து பூசை நடத்தினன். பக்தன் நின்ற நிலையைக் கண்டான். காளி கோயிலருகில் உள்ள குருதிக் களரியையும் கூர்ந்து நோக்கிச் சென்றான். அவன் உள்ளார்ந்த மகிழ்ச்சியை அவன் முகம் காட்டிற்று. அது கண்டு பாரத வீரனும் மகிழ்வு கொண்டான்.

இரண்டு இரவும் மூன்று பகலும் இவ்வாறு கழிந்தன. காளி பின்னும் காட்சி தரவில்லை. அவன் இப்போது முன்னிலும் கடுநோன்புகளை மேற்கொண்டான். தலைகீழாய் நின்றான். காளியின் திருநாமங்களையும் தலைகீழாய் உருவிட்டான். முட்களால் உடலைக் கீறிக்கொண்டான். சிந்திய தன் குருதியை மூக்கில் தோய்த்தான். மூக்காலேயே காளியின் திருநாமங்களை நிலத்தில் எழுதினன்.

விடிய ஒரு யாமமாயிற்று. இயற்கை அவனை மீறிற்று. அவன் உணர்விழந்து கீழே விழுந்துகிடந்தான். அப்போது கூட அவன் நா காளியின் திருநாமங்களை முனகிக் கொண்டே யிருந்தது.

அச்சமயம் எங்கிருந்தோ ஒரு குரல் செவியில் விழுந்தது. 'மகனே, எழுந்திரு' என்ற கூச்சல் விட்டுவிட்டு மும்முறை கேட்டது. மூன்றாவது குரல் கேட்குமுன் அவன் அரையுணர்வில் எழுந்திருந்தான். கண்களை மெல்லத் திறந்தான். செவி கொடுத்துக் கேட்டான், என்ன வியப்பு! குரல் காளி உருவத்திடமிருந்தே வந்தது. அதற்கேற்ப, காளி உருவத்தின் கண்கள் சுழன்றன. அவை தெய்வீக ஒளியுடன் வீசின. அவன் உடல் நடுங்கிற்று. ஆனால் அவன் உள்ளம் மகிழ்ச்சி யடைந்தது. அவன் காளியுருவின்முன் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து தெண்டனிட்டான்.

அன்னை மீண்டும் பேசினாள்.

"மகனே, எழுந்திரு! உன் பக்தியை மெச்சினேன். நீ வீரன் மட்டுமல்ல. வீரபக்தன். உன் வீரத்துக்கு உன் பக்தியே இணை. உன் பக்திக்கு உன் வீரமே இணை. எழுந்திரு! உனக்கு என்ன வேண்டும், கேள்" என்றாள்.

பாரத வீரன் வேண்டினான். "அன்னையே! முதலில் நீங்கள் எனக்கு நேரில் காட்சி தரவேண்டும். நான் உலகெங்கும் புகழ் பரப்பி, வீர உலா ஆற்றி வெற்றி பெற வேண்டும். என்னை எதிர்பார்த்திருக்கும் இளவரசியையும், உலக ஆட்சியையும் பெறவேண்டும். இப்படி என்னை வாழ்த்தி அருள்பாலிக்க வேண்டுகிறேன்" என்றான்.

அன்னை மீண்டும் பேசினாள். "மகனே! நீ என்னை நேரில் பார்க்கும் நாள் இன்னும் வரவில்லை. ஏனென்றால் அவ்வாறு பார்த்தபின், நீ திரும்ப உலகத்துக்குப் போக முடியாது. ஆயினும் உன் விருப்பத்தை நான் நிறைவேற்று கிறேன். நீ ஒரு கணநேரம் கண்ணை மூடிக்கொண்டிரு. அத்துடன் இளவரசி உருவையே மனதில் கருதிக் கொண்டிரு. அந்த உருவிலேயே நான் உனக்குக் காட்சி தருகிறேன். வாழ்த்தி அருள்பாலிக்கிறேன்" என்றாள்.

பாரத வீரன் அவ்வாறே கண்களை மூடினான். இளவரசியையே கற்பனைக் கண்ணால் வழிபட்டான். ஒரு கணத்திற்குள் "மகனே, கண்ணைத் திற" என்ற குரல் கேட்டது. குரல் இளவரசியின் குரலே. அவன்முன் இளவரசியின் உருவே நின்றது. அன்னை அறிவித்தபடி, அதுவே இளவரசியின் திருவுருக் கொண்ட அன்னை என்று அவன் அறிந்துகொண்டான்.

அன்னையாக வந்த இளவரசி பேசினாள்.

"அன்பனே! நீ விரும்பியபடியே வீரப்புகழுடன் வெற்றி உலா முடிப்பாய்! அதன்பின் இளவரசியையும்

இருநில ஆட்சியையும் பெற்று வாழ்வாயாக! ஆனால் ஒரு எச்சரிக்கை மட்டும் தர விரும்புகிறேன். நீ நேராக இப்போது வீட்டுக்குச் செல்லவேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும், அதுவரை திரும்பிப் பார்க்கக் கூடாது. அத்துடன் வீர உலாவுககேற்ற வீரப்பாங்கனை நீ தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். போய் வா! வெற்றி உனதே!"

பேச்சு முடிந்தது. இளவரசி உருவம் காளிஉருவின்பின் மறைய இருந்தது. அதற்குள் பார'த வீரன் மீட்டும் பேசினான். "மன்னிக்கவேண்டும். அன்னையே! இன்னும் ஒரு வேண்டுகோள்!" என்றான்.

"இன்னும் என்ன!" என்று திரும்பி நின்று கேட்டாள் அன்னை. அவள் முகத்தில் வியப்புக் குறி தோன்றிற்று.

"என் வீரகுருவின் விருப்பமும் நிறைவேற்ற வேண்டும். அவ்வகையில் இளவரசியின் திருவுள்ளத்தை இயக்கக்கோருகிறேன்" என்றான்.

அன்னை முகத்தில் வியப்புக்குறி படர்ந்தது. பாரத வீரன்கூட அதைக் கவனித்தான். ஆனால் கவனித்ததாக அவன் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

"அன்னையே, தாங்கள் அறியாதது என்ன இருக்கிறது? ஆயினும் கேட்கத் திருவுளம் கொண்டதால் சொல்லுகிறேன். வீரகுருவுக்கு வள்ளி என்று ஒரு பெண் இருக்கிறாள். அவளை நான் மணந்துகொள்ள வேண்டும் என்று குரு விரும்புகிறார். இளவரசியை நான் மணந்து அரசனானபின், இளவரசியிடம் இதற்கான இணக்கம் கோர விரும்புகிறேன். அவர் உள்ளத்தைத் தாங்கள்......"

அன்னை குறுக்கிட்டாள். "வள்ளி உன்னை விரும்புகிறாளா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆம், என்னையே நினைத்து ஏக்கமாயிருக்கிறாள்!"

" மகனே, உன் உள்ளம் எப்படி ?"

" நானும் தான், அன்னையே!......மன்னிக்கவேண்டும்!"

அன்னை முகத்தில் தோன்றிய குறிப்பு கோபக்குறிப்பா, சிரிப்பா, வியப்பா என்று அவனால் அறியமுடியவில்லை. ஆனால் விரைவில் அந்தக் குறிப்பு மாறிற்று. " சரி அப் படியே ஆகட்டும், மகனே. நீ போகலாம்" என்று கட்டளை பிறந்தது. அவன் உள்ளம் அமைதியுற்றுக் குளிர்ந்தது.

அன்னை மறைந்தாள். அவன் திரும்பினான். திரும்பிப் பாராமலே வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

காலடிகள் அவனைப் பின்தொடரும் சத்தம் கேட்டன. சில சமயங்களில் அடங்கிய நகைப்பொலி கேட்டது. அடிக் கடி 'பாரதவீரன்' "வள்ளி' என்ற பெயர் கூறி யார் யாரோ 'குசுகுசு' என்று பேசினர். பின்னால் வருபவர் நிழலைக்கூட ஒன்றிரண்டிடங்களில் அவன் கவனித்தான். ஆனால் அவன் விருப்பமெல்லாம் நிறைவேற்ற அருள் பாலித்தவள் அன்னை. அவள் கட்டளையை அவன் மீறத் துணியவில்லை. மீறவில்லை.

ஊருக்குள் வருமுன் காலடிகள் அடங்கின. பேச்சும் ஓய்வுற்றது.

அவன் வீட்டுக்குச் சென்று நோன்பின் களைதீர உண் டான். பின் வெளிக்கூடத்தில் சென்று அவன் சாய்ந் தான். இரண்டு நாள், இரண்டு இரவு அவன் கண் விழிக் கவேயில்லை. களையார உறங்கினான்.

சீடகோடிகள் உலாத் தொடக்கத்துக்கான ஏற்பாடு களில் முனைந்தனர்.

பாரதவீரன் வீரத்தைப்பற்றிமட்டுமே இதுவரை சீடர்கள் அறிந்திருந்தனர். இப்போது அவன் பக்தி யையும், உள்ளப் பாசத்தையும் அவர்கள் பாராட்டினர்.

பக்தியை அவர்கள் கிட்டத்தட்ட நேரடிச் சான்றாகவே கேட்டறிய முடிந்தது. ஏனெனில் காபாலிகனாக வந்து, காளிகோயிலுக்கு வழிகாட்டியவன் மாவிதுரனே. அத்துடன் 'இளவரசி' யாகிய மருதுவும் அவனுடன் சென்றிருந்தான். பக்தியை நன்கு தேர்ந்தறிந்தபின், அவனே அன்னை திருவுருவின் உள்ளிருந்து அன்னை குரலில் பேசினான். அவன் கைவிளக்கே அன்னை திருவுருவின் கண்களுக்குள்ளிருந்து ஒளி வீசிற்று. இளவரசியுருவில் அன்னையாகக் காட்சியளித்ததும் அவனே. இந்த 'அன்னை' காட்சியாலேயே வள்ளியின் காதல் கதையையும் அவர்கள் அறிய முடிந்தது.

வேடிக்கையாகவே அவர்கள் நாடகத்தைத் தொடங்கியிருந்தனர். ஆனால் அதன்மூலம் பாரத வீரனின் பலதிறப் பண்புகள வெளிப்பட்டது கண்டு அவர்கள் அகமகிழ்ந்தார்கள். அவன் நடிப்புப் புகழைமட்டும் அன்றி, உண்மைப் புகழையும் அவர்கள் எங்கும் பரப்பினார்கள்.

6

பட்டி மந்திரி

பாரத வீரனைக் காணாமல் செல்லாயி பாகாய் உருகினாள். செங்காவியும் உள்ளூர வெதும்பினாள். அவன் இல்லாத ஒரு வாரகாலம் அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய ஊழியாய்க் கழிந்தது. அவன் திரும்பி வந்ததே அவர்கள் இன்பக்கடலுள் ஆழ்ந்தனர். ஆயினும், அவர்கள் கவலை தீரவில்லை. உடல் தேறியபின் அவன் மீண்டும் போய்விடக்கூடும். இந்த எண்ணம் அவர்களை ஓயாமல் வாட்டி வதைத்தது.

பாரத வீரன் சீடகோடிகளை அவர்கள் மனமார வெறுத்தார்கள். சபித்தார்கள். ஏனென்றால் அவன் புதிய போக்குக்கு அவர்களே எண்ணெய் ஊற்றி வளர்த்தனர். இது கண்டு அவர்கள் சீற்றங்கொண்டார்கள். ஆனால் அவர்களுடன் அனுதாபம் காட்டிய நண்பர்களும் இருந்தார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் குடும்ப அம்பட்டன் கோமாறனும், கோயிற் குருக்கள் நன்னயப் பட்டருமே யாவர்.,

கோமாறன் சித்தர் நூல்களிலும் வேதாந்த நூல்களிலும் தேர்ச்சியுடையவன. நன்னயப்பட்டரோ, சைவ வைணவ சித்தாந்த நூல்களையும், திருக்குறளையும் கரைத்துக் குடித்தவர். பாரத வீரன் போக்கை இருவரும் கண்டித்தார்கள். ஆனால் இளைஞர்களை மட்டும் குற்றம் கூறிப் பயனில்லை என்று இருவரும் கருதினர். அவன் கற்பனை நூல்களையே மிகுதியும் படித்தான். அவையே அவனுக்கு மூளைக்கொதிப்பு உண்டு பண்ணின என்று கருதினார்கள்.

செல்லாயியும் செங்காவியும் அவர்கள் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். அந்த நூல்களை மறைத்துவிட அனைவரும் சேர்ந்து திட்டமிட்டனர். கோமாறன் இது வகையில் புதுமை வாய்ந்த ஒரு திட்டம் வகுத்தான்.

‘புத்தகங்களை நாம் மறைத்து விடலாம். ஆனால் இந்தச் செய்தி மாரியப்பனுக்குத் தெரியக்கூடாது. அதே சமயம் புத்தகங்கள் போனது பற்றி அவன் புண்படவும் கூடாது. அப்போதுதான் நம் திட்டம் வெற்றி பெறும்.

"இதுபற்றி நான் நன்கு சிந்தித்திருக்கிறேன். இளைஞர்கள் எது செய்தாலும் பாரத வீரன் ஐயப்படாமல் ஏற்று நடக்கிறான், ஏனென்றால், அவன் போக்குப்படியே அவர்கள் காரியம் செய்கிறார்கள். நாமும அப்படியே செய்யவேண்டும்.

" புத்தகங்களை இரண்டு தலைமுறைக்கு யாரும் காணுதபடி, கோயிலின் உள்ளறையில் பூட்டிவைத்து விடலாம். அதேசமயம் புத்தகம் இருக்கும் அறையையும் சுவர்கட்டி மறைத்து விடுவோம். இரவே ஒரு பூதம் வந்து புத்தகங்களுடன் அறையையும் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டது என்று கதை கட்டுவோம். அவன் இத்தகைய கற்பனையை நம்புவது உறுதி " என்முன்.

பட்டரும் பெண்டிரும கோமாறன் கற்பனைத் திறத்தை வியந்தனர்.

ஏடுகள் மாலையிலேயே அப்புறப்படுத்தப் பட்டன. அன்றிரவே அவசர அவசரமாகப் புதுச்சுவர்கள் எழுப்பப் பட்டன. நூலகத்தின் வாயில்களும் பலகணிகளும் நாற் புறமும் அடைத்துப் பூசப்பட்டன. பூச்சுவாயோ, புதுச் சுவரோ இருந்த இடம் தெரியவில்லை. ஏனென்முல் அவற்றின் மீது கரித்தூளும் தூசியும் கலந்து நயம்படத் தூவப்பட்டன.

பாரத வீரன் நூலகத்தைக் காணுமல் திகைத்தான். பெண்டிர் கதைகேட்டு அவன் முதலில் வியப்புற்முன். ஆனுல் பூதம் வந்த அரவத்தைக் கேட்டதாகக் கோமாறன் கூறினுன். அறையைத் தூக்கிக்கொண்டு பூதம் வானில் பறந்ததைக் கண்டதாக, நன்னயப்பட்டர் தெரிவித்தார். இந்த விளக்கங்கள் கேட்டுப் பாரத வீரன் பூதத்தின் மீது சீறினுன். " என்மீது இந்த இருளுலக மக்களுக்கு இவ்வளவு பொருமையா? பார்க்கிறேன் ஒரு கை!" என்று கறுவினுன்.

சீடர்கள் கதையை நம்ப மறுத்தனர். ஆனுல் அவர்கள் பொறியில் அவர்களே அகப்பட்டுக்கொண் டார்கள் " அன்னை நேரில் வருகிருள்! பூதங்கள் பார்த்துக்

கொண்டு சும்மா இருக்குமா?" என்று நன்னயப் பட்டர் கேலி செய்தார்.

கோமாறன் திட்டம் வெற்றி பெற்றது. ஆனால் புதுப் போக்கை நிறுத்தவே, அவர்கள் அத்திட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். எதிர்பாராத வகையில் அது அப்போக்கை வளர்த்தது. பாரத வீரன் கற்கி அவதாரமே என்பதற்கு அது இன்னொரு சான்றாயிற்று. ஏனெனில் அதனால்தான் பூத உலகும், அரக்கர் உலகும் தம் புது எதிரியைக்கண்டு பொறாமையுற்றன. கண்டு அஞ்சித் தடுப்பு நடவடிக்கையில் இறங்கின. இந்த எண்ணங்களால் பாரத வீரனின் புதுப் போக்கு வலுத்தது. அவன் அது முதல் கவசத்தையும் குதிரை முகத்தையும் அகற்றாமலே உண்ணவும் உறங்கவும் தலைப்பட்டான்.

குதிரைமுகத்தோடு அவனால் தெளிவாகப் பேச முடிய வில்லை. அவன் பேச்சுக் கிட்டத்தட்டக் குதிரையின் கனைப்புப்போலவே, அமைந்தது. ஆனால் சீடகோடிகள் அது கண்டு அவனை இன்னும் பெருமைப் படுத்தினார்கள். கற்கி முகத்துடன் கற்கி குரலும் வந்துவிட்டது என் றார்கள்.

கற்கி முகத்தை எடுக்காமல் அவனால் ஒரு உருண்டை சோறுகூட உண்ண முடியவில்லை. ஒரு குவளை நீர்கூடக் குடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் சீடகோடிகள் இது கண்டு சளைக்கவில்லை. அவர்கள் ஒரு வளைகுழலுடன் ஒரு ஊற்று குழாயைப் பொருத்தினர். அதன் மூலமாக வாய்க்குள் குதிரைமுக வழியாக நீர் ஊற்றினர். உணவையும் அவர் கள் நீரில் கரைத்து நீராளமாகவே அருந்தச் செய்தார்கள்.

குதிரைமுகத்தோடு அவனால் நிலத்தில் தலைவைத் துப் படுக்க முடியவில்லை. சீடகோடிகளின் திறமை இதிலும் அவனுக்குப் பெருத்த உதவியாயிற்று. பல செங்கல்களை

உடைத்து, அந்தத் துண்டுகளால், அவர்கள் அவன் தலைக்கு அண்டை கொடுத்தனர். சுத்த வீரரான வீட்டு மாச்சாரிக்கு அம்புகளாலேயே விசயன் தலைக்கு அண்டை கொடுத்தான். இதைப் பாரத வீரன் நினைவூட்டிச் சீடர்கள் அறிவைப் பாராட்டினான்.

சீடகோடிகளுக்கு இப்போது ஒரே ஒரு கவலைதான் மிஞ்சி இருந்தது. வீர உலாவுக்கேற்ற வீரப்பாங்கனைத் தேர்ந்தெடுக்கும்படி, அன்னை கட்டளையிட்டிருந்தாள். அத் தகைய பாங்கனை எங்கே கண்டுபிடிப்பது? இது தெரி யாமல் அவர்கள் விழித்தனர்.

பாரத வீரன் சீடர்களை ஒவ்வொருவராகப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தான். யாரும் ஒத்து வரவில்லை. ஏனெனில் அவன் கருதிய தகுதி யாருக்கும் இல்லை. அத்துடன் யாரும் அந்தப் பெரிய பொறுப்பை ஏற்க முன் வரவுமில்லை. அவர்கள் இதுவகையில் கவலை கொண்டார்கள். ஆனால் பாரத வீரன் ஆறுதல் உரைத்தான். "வீரகுரு தாமாகத் தான் வந்து கிட்டினார். அதுபோலப் பாங்கனும் தானாக வந்து சேருவான" என்றான்.

அவன் கூறியது பொய்க்கவில்லை. எல்லா வகை யினும் பொருத்தமான ஒரு பாங்கன் ஒருசில நாளில் வந்தான். அவன் தானாகவே பாரத வீரனை தேடிக் கொண்டு வந்தான்.

அவன் பெயர் நப்பிலியப்பன். அவன் பாரத வீரன் வீரகுருவின் அண்ணன் மகன்தான். அவனைவிட மிக நல்ல உழைப்பாளி எங்கும் கிடையாது. ஆனால் அவ னுக்கு மூன்று பெண் குழந்தைகளும், இரண்டு ஆண் குழந்தைகளும் இருந்தார்கள். அந்தப் பெரிய குடும்பத் துக்குக் குடும்பத் தொழிலின் ஊதியம் பற்றவில்லை. எளிதாக மிகுதியான பணம்பெற அவன் வேறு தொழில்

களை நாடினான். புன்செய்க் காடுகளில் அவன் வேலை செய்து பார்த்தான். விறகு வெட்டி விற்றுப் பார்த்தான். இறுதியில் அருகிலுள்ள சர்க்கரை ஆலையில் ஒரு குத்தகை எடுத்தான். ஆலைக்கு வேண்டிய வெல்லப்பாகும் விறகும் தருவித்துக் கொடுத்தான். என்றாலும் அவன் வறுமை தீரவில்லை. சர்க்கரை ஆலையும் திடுமென நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. அவன் வேலையோ வேலை என்று அலைந்தான்.

பெரியப்பனைத் தேடி வந்த புது வாழ்வின் செய்தி அவன் செவிக்கு எட்டிற்று. ஏழையானபின், தங்கை வள்ளியின் படிப்பு அவனைத் தீண்டுவாரற்றவளாக்கி யிருந்தது. இப்போது அவளுக்கு வந்த புது மதிப்பைப் பற்றியும் அவன் கேளவிப்பட்டான். அவன் பெரியப்பன் வீடு சென்றான். பெரியப்பன், பெரியம்மை, வள்ளி எல்லா ரிடமும் பேசினான்.

"குதிரைமுகத்துடன வீரஉலா வரும் பாரத வீரனுக்கு ஒரு பேரரசு கிடைக்கப்போகிறது. மனிதமுகத்துடனே அவனுடன் சென்றால், ஏன ஒரு சிறறரசாவது கிடைக் காது" என்று அவன் எண்ணினான். அவனுக்குப் புதிய ஊக்கம் பிறந்தது. மனைவிமார்களிடம அவன் இதைப் பற்றிக் கூறவில்லை. வயிற்றைக் கேட்டுக்கொண்டா உணவு தேடுவார்கள? அவர்களுக்காகத் தானே அவன் உழைத்தான்? பயன் அவர்களுக்கு, முயற்சி தனக்கு! இதுவே அவன் கருத்து.

அவன் பாரத வீரனைத் தேடிப் புறப்பட்டான்.

தனக்கு வேண்டிய ஆடையணிகளை அவன ஒரு சிறு மூட்டையாகக் கட்டினான. அவன் குடுமபத்தின சொத்தாக அவனிடம் ஒரு கழுதைக் குட்டிதான் இருந்தது. மூட்டை யைக் கழுதைக் குட்டியின் முதுகில ஏற்றிக்கொண்டு அவன் பயணமானான்.

வீட்டில்தான் அவன் யாரிடமும் எதுவும் சொல்ல வில்லை. ஆயினும் தனக்கு வரப்போகும் புதுப் பெருமை யைப்பற்றி ஊரெல்லாம் தமுக்கடிக்கத் தவறவில்லை. அத் துடன் வழியெல்லாம் அவன் பாரத வீரன் புகழ் பாடிக் கொண்டே வந்தான். வழியிலேயே பாரத வீரன் சீட கோடிகளைப்போல அவனுக்கும் சீடகோடிகள் திரண் டார்கள். எனவே, அவன் புகழ் அவனுக்கு முன்பே செல்வ மருதூர் சென்று எட்டிற்று. பேரரசனைப் பார்க்க வரும் சிற்றரசன்போல, அவன் செல்வ மருதூருக்குள் வருகை தந்தான்.

பாரத வீரனின் சீடகோடிகளில் சிலர் அவனை எதிர் கொண்டழைத்தனர். கானமும முரசும முழங்கின. இசைக் குழு பாரத விரன் புகழுடன, அவன் புகழும் சேர்த்துப் பாடிற்று. அலையுடன் அலை மோதித் தழுவுவதுபோல சீடகோடிகளுடன் சீடகோடிகள் கலந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

பாங்கன் வந்தபோது பாரத வீரன் அரசிருக்கைவிட்டு எழவில்லை. ஆனால் அவனை வரவேற்க இருகைகளையும் நீட்டினன். தப்பிலியப்பனே, அவற்றை ஏற்கவில்லை. அவன் குனிந்து இரண்டு திருவடிகளையும பற்றி வணங் கினன். பாரத வீரன் அவனை கைகொடுத்து உயர்த்தி, அருகே அமருமபடி கூறினன்.

சிறிதுநேரம் வீரனும் பாங்கனும் கலந்து சேமநலங்கள் விசாரித்துக்கொண்டார்கள். அதே, சமயம் சீடகோடிகளும் சீடகோடிகளும கலந்து உறவாடினர்கள். அதன்பின் பாரத வீரன் தன் பாங்கனுக்குரிய தகுதிகள், பொறுப்புக்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பேசினன்.

" உண்மை, பொறுமை, பணிவு, சுறுசுறுப்பு ஆகிய பண்புகள் பாங்கனிடம் இருக்கவேண்டும். வீரம் இருக்க வேண்டும் என்று கூறத் தேவையில்லை."

பாரத வீரன் பேச்சுக்கிடையே தப்பிலியப்பன் இடையிட்டும் பேசினான்.

"பேரரசராகப்போகும் இளவரசே! மற்ற பண்புகளை நான் பேணத் தடையில்லை. வீரத்தை மட்டும் தங்களிடமே விட்டு விடுகிறேன். அது எனக்கு ஒத்துவராது."

"என்ன அப்படி சொல்கிறாய், பாங்கனே! வீரனுக்கேற்ற பாங்கன் வீரப்பாங்கனாய் இருக்கவேண்டாமா?"

"மன்னிக்க வேண்டும், வீரத்தலைவரே! ஆணுக்கேற்ற பெண் ஆணாயிருத்தல் வேண்டாம். ஆண்மையின் எதிர் பண்பே பெண்மை. அதைத்தான் ஆண்மை விரும்ப முடியும். வீரத்துக்கு எதிர் பண்பு பணிவு, பொறுமை அவற்றின் மூலமே உங்கள் வீரம் சிறக்கும்!"

பாங்கன் எதிர்மொழித் திறம் கண்டு, சீடகோடிகள் ஆரவாரம் செய்தனர். "ஆகா, ஆகா! பாங்கன அறிவே அறிவு! வாழ்க பாரத வீரன கொற்றம்! வெல்க பாங்கன் தப்பிலியப்பன தனிப்பெரும பணிவு!" இத்தகைய கூக்குரல்கள அலையலையாக எழுந்தன.

பாரத வீரன் முகத்தில் தெய்வீகப் புன்முறுவல் சுழியிட்டது. சந்தடி அடங்கியதும அவன் மீணடும் பேசத் தொடங்கினான்.

"பாங்கரே! உம அறிவுத் திறம பெரிது. மெச்சினேன. ஆனால் வீரர் வீரருடன்தான போராடுவர். பாங்கர் பாமர மக்கள் எதிர்ப்பை வீரப்பாங்கன்தான் சமாளிக்க வேண்டிவரும்."

"அதை என்னிடம் விட்டுவிடுங்கள் ஆண்டே! வீரமில்லாதவரிடம் எப்படி வேறு திறமைகளைக் கையாள்வது என்பதை நான் அறிவேன்."

திருக்கூட்டம் முழுவதும் பாங்கருக்கு இன்னும் உரத்த வரவேற்பளித்தது. பாரத வீரன் முகம் சற்றே

சுளித்தது. ஆனால் இது விரைவில் மறைந்தது. அவன் கனிவுடன் பாங்கனைப் பார்த்தான். சீடகோடிகளையும் சுற்றி நோக்கினான்.

"அன்பர்களே, பாரத வீரனுக்கு இந்தப் பாங்கன் சரியான இணைப்பு என்பதை நீங்களே கண்டுகொண்டீர்கள். எனவே அவனை நாம் பாங்கனாக ஏற்போம். பாரத வீரன் என்ற நம் பெயருக்கு ஏற்ப, இனி நாம் அவனைப் பட்டி மந்திரி என்றே அழைப்போம். அதுவே இனி அவன் விருதுப்பெயராவதாக!" என்றான்.

"வாழ்க பாரத வீரன்! வெல்க பட்டி மந்திரி!" என்ற இரட்டை வாழ்த்தொலிகளைச் சீடர்கள் முழக்கினார்கள்.

பாரத வீரன் கையுயர்த்தினான். நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். "'வெல்க பாரத வீரன், வாழ்க பட்டி மந்திரி' என்று மாற்றிக் கூறுங்கள்" என்றான்.

பட்டி மந்திரியே தொடங்கினான், "வெல்க பாரத வீரன், வாழ்க பட்டி மந்திரி" என்று! சீடகோடிகள் அவனைப் பின்பற்றினார்கள். அந்தக் கூச்சல் நகர மாந்தர் காதுகளை எல்லாம் துளைத்தது.

பட்டி மந்திரி தன் காரியத் திறமையைத் தொடக்கத்திலேயே காட்டினான்.

"ஆண்டே! எனக்கு இச்சிறிய பதவியைக் கொடுக்கத் திருவுளம் பற்றினீர்கள். அதற்கு மகிழ்கிறேன். எனக்குப் புதுப்பட்டம் தந்து பெருமைப் படுத்தினீர்கள். அதற்கு என் நன்றி. பதவிக்குரிய தகுதி கூறிவிட்டீர்கள். அந்தத் தகுதி எனக்கு உண்டு என்றும் தெரிவித்தீர்கள். ஆனால் இதற்குரிய ஊதியம் 'இவ்வளவு' என்றும் வரையறுக்க வேண்டுகிறேன்." என்றான்.

"ஊதியமா?" என்ற வியப்புக் குரல் பல சீடர்களிடமிருந்து எழுந்தது. அவர்கள் எல்லாவற்றையும்

நாடகமாகவே வகுத்தனர். பாங்கன் அதை ஒரு உத்தி யோகமாக்குவான் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"ஊதியமா? அப்படியானல் நாம் கூடப் பதவி கோரி யிருப்போமே! செலவுகள் செய்தல்லவா நாம் சீடர்களாய்ப் பணி செய்கிறோம்" என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

ஆனல் பட்டி மந்திரியின் போக்குப் பாரத வீரனுக்குப் பிடித்து விட்டது. அவன் தொனி உயர்ந்தது. "அறிவுள்ள மந்திரியே, நன்று கேட்டாய்! உன ஊதியம உன் உயர் பதவிக் கேற்றதாயிருக்கும். இதில் ஐயம வேண்டாம். வீர உலாக் காலத்தில் ஊதியம தர வழி யிராது என்பதை நீரே ஒத்துக்கொள்வீர். அதே சமயம மாதம் ஐமபது வெள்ளி உமது பற்றில் சேரும். ஆனல் உம உணவு உடைகள முதற்கொண்டு, நீரே பார்த்துக் கொள்ள நேரும. இவைபோக என பொருள்களைக் காப்பதும என் நலங்களைப் பேணுவதும உம் பொறுப்பாயிருக்கும. காயமாற்றுதல், மருத்துவ உதவிக்கான ஏற்பாடுகள செய்தல் ஆகியவற்றையும் நீரே மேற்கொள்ள வேண்டும.

"உலாவில் தோல்வியுற்ற எதிரிகளின உடைமைகள நம கைப்பட்டால் அது உமமுடையவையே.

"ஒரு வேளை — இதை நான் இப்போதே திட்ட வட்டமாக வரையறுக்க முடியாது — எதிரி நாடு களோ, நாட்டுப் பகுதிகளோ, தீவுகளோ நம கைப்படலாம. நீர் என்னிடம் உண்மையுடனும, திறமையாகவும் பணி யாற்றினல், அந்தச் சமயம நான உமக்குத் தனிப் பரிசும தரக்கூடும. உதாரணமாக ஒரு மாகாணத் தலைவனுடைப் பதவி தரலாம. அல்லது ஒரு சிறு நாட்டையே தந்து சிற்றரசனுகக்கூட ஆக்கலாம!" என்றான்.

மந்திரி இதுகேட்டு, கூட்டத்தைச் சுற்றி வந்து கும்மாளமே அடித்தான். "தொண்டு செய்தால் தங்களிடம

தொண்டு செய்ய வேண்டும். தங்களைப்போன்ற பெரு மனம் படைத்த தலைவரிடம் பணி செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததே என் பேறு. 'நான் இன்று முதலே உண்மையாயிருக்கத் தொடங்கி விடுகிறேன். நீங்கள் மட்டும் வாக்குறுதியை மறந்துவிடப்படாது" என்றான்.

எல்லாரும் சிரித்தனர். ஆனால் பாரத வீரன் சிரிக்க வில்லை. அவன் மேலும் பேசினான்.

"வாக்குறுதி வாக்குறுதிதான். ஆனால் அது வருங் கால நிலைமைகளைப் பொறுத்தது. உலாக் காலத்தில் ஐம்பது வெள்ளி ஊதியம்தான் திட்டவட்டமானது. உலா முடிவில் அந்தப் பணம் எண்ணித்தரப்படும். அத்துடன் உலாக் காலத்தில் உன் பொருளாக ஏதேனும் இழக்க நேரிட்டால் அதற்கும் ஒட்டிக்கு இரட்டி பணம் வந்தவுடன் தருவேன். உலா முடிவில் உள்ள மதிப்பின்படி அதன் பின் பதவியும், அதற்கேற்ற ஊதியமும் தரப்படும" என்றான்.

பட்டி மந்திரியின் காரியத்திறமை கண்டு சீடர்கள் மூக்கில் கை வைத்தனர். இப்படிப்பட்ட மந்திரிக்கு, எவ்வளவு சம்பளம் கொடுத்தாலென்ன என்று அவர்கள் பேசிக்கொண்டனர். வேறு சிலர் பாரத வீரன் தாராள மனப்பான்மையை உயர்வாகப் பேசினர். "இப்பேர்பட்ட தலைவனுக்கு எவ்வளவு தொண்டு செய்தாலும் தகும்" என்று அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

7

சிங்கத்தை வென்ற வீரசிங்கம்

சிங்கத்தைப் போன்றவர்கள் என்றுதான் எல்லாரும் வீரர்களைப் புகழ்வார்கள். ஆனால் எடுத்த எடுப்பிலேயே,

பாரத வீரன் சிங்கத்தை வென்ற வீரசிங்கம் ஆனான். அவ்விருதுப் பெயரும் பெற்றான். எவரும் காணவே அஞ்சும் சிங்க ஏறு அவன் முன் பங்கப்பட்டது. இந் நிகழ்ச்சி அவன் வெற்றி உலாவின் புகழுக்கு ஒரு முகப்பு வாயிலாய் அமைந்தது.

செல்லாயியும், செங்காவியும் எப்போதும் பாரத வீரன் மீதே கண்ணாய் இருந்து வந்தார்கள். கோமாறனும், நன்னயப்பட்டரும், அவனை இராப் பகல் இடைவிடாது அகலாதிருந்தார்கள். ஆனால் சீடர்கள் இதை எதிர் பார்த்தே யிருந்தனர். உலாத் தொடக்கம் நள்ளிரவு என்று அதனாலேயே குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அச்சமயம் எல்லாரும் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாரத வீரன் தான் படுத்த இடத்தில் ஒரு தலையணையை இட்டு மூடினான். ஓசைபடாமல் பின்வாயில் வழியாக வெளி யேறினான்.

சீடர்களும் பட்டி மந்திரியும் அவனுக்காக ஊர் வெளியில் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் அவனை ஆர்வத் துடன் வரவேற்றார்கள்.

அச்சமயம் அனைவரும் காண, பட்டி மந்திரி பாரத வீரன் திருவடிகளில் விழுந்தான். பின் மும்முறை வலம் வந்து வணங்கினான். வழிபாடாற்றினான். "என்னை மன்ன னாக்கப்போகும் மன்னர் மன்னனே! உம் வெற்றிக் கொடி மண்ணும் விண்ணும் பறப்பதாக!" என்று வாழ்த் தெடுத்தான்.

பட்டி மந்திரியின் பக்தியைச் சீடர்கள் மெச்சினார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர், அவன் புத்தியில்கூட ஒரு யுக்தி இருக்கிறது என்று குறும்பு பேசினார்கள்.

பாரத வீரன் உலாவுக்காக முன்பே ஏற்பாடு செய்த படி, அவன் கோவேறு கழுதைமீது அமர்ந்தான்.

"ஆகா, 'கோவேறு கழுதை' என்ற பெயர் இப்போதுதான் அதற்குப் பொருத்தம்" என்றான் மணிவண்ணன்.

அவன் கூறியது இன்னதென்று அறியாமல் பல சீடர்கள் விழித்தார்கள். அவன் விளக்கம் கூறினான். 'கோ' என்றால் மன்னன். கோவேறு கழுதை என்றால் மன்னர் மன்னனாகிய பாரத வீரன் ஏறுகிற கழுதை என்று பொருள். இதுவரை அது பெயருக்கு மட்டும் கோவேறு கழுதையாயிருந்தது. இப்போது உண்மையிலேயே அது கோ ஏறு கழுதையாகி விட்டது. பாரத வீரன் இதில் தான் ஏறப்போகிறான் என்று நம் முன்னோர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அந்தப் பொருளுடன் முன் கூட்டி அதற்குப் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள்" என்றான்.

தம்மை மறந்து சீடர்கள் மணிவண்ணனைப் போற்றி ஆர்ப்பரிக்க இருந்தார்கள். பாரத வீரன் சட்டென்று கையமர்த்தினான். ஏனென்றால் அவர்கள் ஓசை படாமல் செல்லத் திட்டமிட்டிருந்தனர். வேறு வகையில் பாரத வீரன் அவனைப் பாராட்டினான். அவன் கோவேறு கழுதையினின்றும இறங்கினான். மணிவண்ணனைத் தழுவி அவன புலமையைப் புகழ்ந்தான். "இன்று முதல் மணிவண்ணன் என்ற உன பெயரை 'மணிப்புலவன்' என்று மாற்றி அழைப்பேன். அதுவே உன் விருதுப் பெயராகட்டும்" என்றான்.

வேதாள உருவின் அட்டைப் பகுதிகள் கோவேறு கழுதையின் முன்னும் பின்னும் இணைக்கப்பட்டன. அது தொலைப் பார்வைக்கு ஒரு வேதாளமாகவே இருந்தது.

பட்டி மந்திரி தன் அழகிய 'குதிரை'க் குட்டிமீது சென்றான்.

சீடகோடிகள் முன்னும பின்னும இரு மருங்கிலும் அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

விண் மீன்களின் அரையொளிதான் அப்போது தெரிந்தது.

அவர்களிடையே ஓர் அரும்பெருஞ் செயல் தொடங்கும் ஆர்வம் மிகுதியாய் இருந்தது. ஆயினும் இச்சமயம் ஆர்ப்பாட்டம் எதுவும் இல்லை. ஊரறிந்தால் ஏதாவது தடை ஏற்பட்டுவிடும் என்று பாரத வீரன் எச்சரிக்கை செய்திருந்தான்.

ஊருக்கப்பால் பத்து நாழிகை தொலைவில் அணைகரை யாறு ஓடிற்று. அது தாண்டிப் பாரதவீரனை வழியனுப்புவ தென்று சீடர்கள திட்டமிட்டிருந்தனர்.

நிலா உதயமாகுமுன் அவர்கள் ஊர் எல்லை கடந்து விட்டனர். ஊமை ஊர்வலம் இங்கிருந்து மெல்ல மெல்லக் கட்டுத் தளரலாயிற்று. அவர்கள் முதலில் அடங்கிய குரலில் பேசினர். இது வண்டுகளின் இரைச்சல்போல இருந்தது. பின் உரத்த குரல் எழுப்பினர். வழக்கமான ஆரவாரம தொடங்கிற்று. வாழ்த்தொலிகள் கிளம்பின.

சீடர்களுக்குள் மணிப்புலவனைப்போலச் சிறுபுலவர்கள் இருந்தார்கள். பல சிறு கவிஞர்களும் இருந்தார்கள். அவர்கள் உலாவுக் கென்று புதிய பாட்டுக்கள் கட்டியிருந் தார்கள். புராண இதிகாசங்கள், பழைய, புதிய தல புரா ணங்களின் கற்பனைகள் அவற்றில் இழைந்து ஊடாடின. அத்துடன் அவை மக்கள் பாடல்களாக மிளிர்ந்தன. பள்ளு, குறவஞ்சி, நிலாவணி, தெம்மாங்கு, காவடிச் சிந்து, நொண்டிச்சிந்து முதலிய பல வர்ணமெட்டுக்களில் அவை அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் இன்னோசைகள் இப் போது வானவெளியில் பறந்து மிதந்தன.

சீடர்கள் கற்பனையில் பாரத வீரன் குலமுதல்வன் கதிரவன் ஆனான். இளவரசியின் குலமுதல்வன் நிலாச் செல்வனானான். செல்வ மருதூரின் முன்னோனை மருத வாணனின் குலமுதல்வன் அழற் செல்வனானான். அவர்கள் பாடல்களும் முதலில் பாரதவீரன் குல முதல்வனை கதிரவனைப் பரவின. பின் அவை இளவரசி யின் குலமுதல்வன் நிலாச்செல்வன் புகழில் இழைந்தன. இருவகைப் பாடல்களும் மருதவாணன் புகழுடன் பின்னின. இறுதியில் அவை பாரதவீரன புதுப்புகழாக ஓங்கின. முப் பெரு மரபுக்கும் உரியவன் என்ற முறையில் அவை அவனை மாருத சந்திர மார்த்தாண்டன் என்று பாராட்டின. இதுவும் அவன் விருதுப் பெயர்களுடன் ஒரு விருதுப் பெயராகச் சேர்ந்தது.

அவர்கள் செல்லும் வழியிலே மங்கம்மாள் சாலை குறுக் கிட்டது. அது கன்னியாகுமரியிலிருந்து திருச்செந்தூர் நோக்கிச் சென்றது. அதன் இருபுறமும மரங்கள் வான ளாவி வளர்ந்திருந்தன. அதை அவர்கள் அணுகுவதற்குள் கிழக்கு வெளுத்துவிட்டது. சாலையை அவர்கள் கடக்கு முன், அங்கே அவர்கள காணுதற்கரிய ஒரு காட்சியைக் கண்டார்கள். பாரதவீரன் உலாவின் முதல் வெற்றிக்கு அதுவே வழி வகுத்தது.

அம் முதல் வெற்றியைக் கண்கூடாகக் காணும் பேறு சீடர்களுக்கும் கிடைத்தது. அதன் மூலம் அவர்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட அவன் வீரம் பன் மடங்கு விளக்க முற்றது.

சாலை வழியாக மற்றொரு ஊர்வலம் வந்துகொண் டிருந்தது. அதன் முன்னணியில் ஒரு மிகப்பெரிய கூண்டு வண்டி சென்றது. அதன் உயரம் இரண்டரை ஆள் அள வுக்கு மேல் இருக்கும். அகலம் பாதை அளாவியிருந்தது.

நீளமும் அதற்கேற்றபடியே அமைந்திருந்தது. வெள்ளை, சிவப்பு, பச்சை ஆகிய மூந்நிறமுடைய தாள் மலர்களும் தாள் கொடிகளும் அதில் எங்கும் தொங்கின. கூண்டுக்குக் கதவுகள் பல இருந்தன. கதவுகள் எல்லாம் பெரிய பித்தளைப் பூட்டுக்களாலும் இரும்புப் பூட்டுக்களாலும் பூட்டபட்டிருந்தன. பெரிய இரும்புப் பட்டைகளாலும் சங்கிலிகளாலும் கதவுகளுக்கு வலிமையூட்டப்பட்டிருந்தது. கம்பிப் பட்டைகளுக்கும் சங்கிலிகளுக்கும் தனித்தனியாகப் பல பூட்டுக்கள் இருந்தன.

சோடி சோடியாக மூன்று சோடிக் காளைகள் கூண்டை மெல்ல மெல்ல இழுத்துச் சென்றன. வண்டியோட்டியிடம் சாட்டை இல்லை. சாட்டையினிடமாக நெடுநீளமான ஈட்டி ஒன்றுதான் இருந்தது. கூண்டின் முன்னும் பின்னும் பக்கத்திலும் படைவீரர் காவலாகச் சென்றார்கள். அவர்களிடம் வாள், ஈட்டி, வெடிப்படை ஆகியவை இருந்தன.

சிடர்கள் இக்காட்சியைக் கண்டு மலைத்து நின்றார்கள். சாலையருகே செல்ல அவர்கள் தயங்கினார்கள். ஆனால் பாரத வீரன் மலைக்கவில்லை. தயங்கவில்லை. அவன் போக்கே எல்லாரையும் மலைக்க வைத்தது.

அவன் கோவேறு கழுதையைத் தட்டிவிட்டான். கிட்டத்தட்டச் சாலை நடுவிலேயே போய் நின்றான். ஊர் வலத்தின் முன்னணி வீரரை அஞ்சாமல் எதிர்த்து நின்று நிமிர்ந்து நோக்கினான். முன்னணியைத் தடுத்து நிறுத்திப் பேசினான்.

" மன்னர் மன்னன், கண்கண்ட கற்கி, பாரத வீரன் வழியில் குறுக்கிட நீங்கள் யார்? எங்களை வணங்கி வழி விட்டுத் தப்பியோடுங்கள்! இல்லையானால்......' என்று அவன் அதட்டினான்.

அணி நிற்கவில்லை. முன்னேறி வந்தது. தலைவனாக முன்னால் வந்தவன் எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால் அடுத்து நின்ற ஒருவன் எச்சரிப்பு முறையிலே பேசினான்.

"நீ யாரப்பா, சிங்கத்தின் பாதையில் அஞ்சாமல் வந்து நிற்கிறாய்? அது காட்டுக்கு அரசன். புதிதாக ஆட்சிக்கு வந்த நாட்டு அரசனிடம் அது போகிறது. நாங்கள் இவ்வளவு கட்டுக்காவல் வைத்திருக்கிறோம். அப்படியிருந்தும் அது ஒவ்வொரு நாளும் கட்டுமீறி ஒன்றிரண்டு ஆட்களைக் கொன்று தின்று விடுகிறது. அதன் பாதையில் அருகே கூட நிற்காதே. ஓடி விடு" என்றான்.

பாரத வீரன் அசையவில்லை. "ஓடுவது நானல்ல. நான்தான் கற்கி. உங்களைப்போல் ஒரு நாலுகால் விலங்குக்கு அஞ்சும் கோழையல்ல நான்? உங்கள் காட்டு அரசனும் நீங்களும் எனக்கு வணக்கம் செய்து வழிவிட்டுத் தப்பலாம். இல்லாவிட்டால் அனைவரையும் ஒழித்துக்கட்டி விடுவேன்" என்று அவன் வீறுப்புடன் பேசினான்.

தலைவன் அருகே வந்துவிட்டான். "பைத்தியக்காரக் கோமாளி! போகிறாயா, இல்லையா?" என்று கூறிய வண்ணம் அவன் பாரத வீரனை நோக்கி ஒரு அடி முன்னேறினான்.

அவன் எதிர்பாராதவகையில் அவன் தலையில் ஓர் அடி விழுந்தது. அது பாரத வீரன் ஈட்டியின் அடி. அவன் கீழே விழுந்தான். தலைவன் விழுந்தது கண்ட வீரர்கள் சீறினர். ஈட்டியால் பாரதவீரனை மடக்கித் தாக்க முனைந்தனர். பாரத வீரன் தன் கோவேறு கழுதையை அவர்களிடையே வலசாரி இடசாரியாகச் செலுத்தினான். இருபுறமும் சிலம்பம்போல ஈட்டியைச் சுழற்றினான். பலர் விழுந்தனர். பலர் ஓடிப்போயினர். சிலர் தங்கள் வெடிப்படைகளை அவனை நோக்கி நிறுத்திக் குறிபார்த்தனர். ஆனால் கோவேறு

கழுதை பாய்ந்த வேகத்தில், குறிபார்க்கு முன் தாக்குண்டார்கள். விழுந்தவர்கள் போக மற்றவர்கள் ஓடினார்கள். விழுந்தெழுந்தவர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றி ஓடி மறைந்தார்கள்.

இத்தனையும் கண்மூடித் திறக்குமுன் நடந்துவிட்டன. கூண்டுவண்டியின் அருகே இப்போது யாரும் இல்லை. வண்டியோட்டி மட்டுமே நின்றான். அவன் கஷ்டத்திலிருந்து கூண்டை விட்டு விட்டு ஓட முடியாதவனாயிருந்தான். சீடர்களும் பட்டி மந்திரியும நடப்பது இன்னது என்று அறியாமல் தொலைவிலேயே திகைத்து நின்றார்கள்.

வண்டிக்காரன் இந்தப் புதுமை வாய்ந்த ஆர்ப்பாட்டம் கண்டு கலக்கமடைந்தான். பாரத வீரன் அவன் பக்கம் சென்றான்.

“ எங்கே கூண்டிலிருக்கும் சிங்கத்தைத்திறந்துவிடு, ஒரு கை பார்க்கிறேன்! வீர கற்கியிடம அது என்ன செய்யும், பார்ப்போம்!” என்று முழக்கி ஆர்ப்பரித்தான்.

வண்டிக்காரன் நடு நடுங்கினான். ஆனால் அவன் கூண்டைத் திறந்துவிடத் துணியவில்லை.

“அண்ணலே, இது உயிருள்ள சிஙகம். இத்தனை வீரர்கள் காவல் காத்தும, இரைபோடும் சமயத்தில், அது பலரைத் தாக்கிக் கொன்றிருக்கிறது. எங்கள பிழைப்புக்காக நாங்கள் அதனுடன் காலங்கழிக்கிறோம். ஈட்டியும் வெடிப்படையும் தாங்கிய வீரர்கள்கூட அப்படித்தான். பணத்துக்காகவே அவர்கள் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு அதனுடன் வருகிறார்கள். ஆகவே இந்தச் சிங்கத்துடன் விளையாடவேண்டாம். அது உங்களை மட்டுமல்ல. என்னையும, இந்த மாடுகளையும், உங்கள் கழுதைகளையும், சீடர்களையும் ஒருங்கே கொன்று தின்றுவிடும். பக்கத்திலுள்ள ஊர்களையும் அது போய் அழித்துவிடும்”

என்று பாதி அச்சுறுத்தலாகவும், பாதி கெஞ்சலாகவும் அவன் பேசினன்.

பாரத வீரன் கெஞ்சுதலுக்கும் இணங்கவில்லை. அச்சுறுத்தலுக்கும் பணியவில்லை. "இந்தப் பசப்பெல்லாம் வேண்டாம். திறந்துவிடுகிருயா, அல்லது உன்னைக் கொன்று, அதன்பின் அதைத் திறக்கட்டுமா?" என்று வாளை ஓங்கினன்.

வண்டிக்காரன் இப்போது வெடவெடவென்று நடுங்கினன். "என்னைக் கொல்லவேண்டாம, ஆண்டே! ஆவது ஆகட்டும், நான் திறந்துவிடுகிறேன்! ஆனல் இந்த மாடுகள் நான் பெருவிலை கொடுத்து அருமையாக வாங்கியவை. அவைதான் என் சொத்து. அவை போய்விட்டால் நான் வாழமுடியாது. அவற்றை மட்டும் தொலைவில் கொண்டு விட்டுவர இணக்கம் தாருங்கள்" என்று

பாரத வீரன் அதற்கு இணங்கினன். "உனக்குக் கால் மணி நேரம் தருகிறேன். அதற்குள் வேண்டிய பாதுகாப்புச் செய்துவிட்டு வா. ஆனல் கால் மணி நேரத்தில் வராவிட்டால், நானே பூட்டை உடைத்துக் கதவைத் திறந்துவிடுவேன்" என்ருன்.

நிலைமை மிஞ்சிப்போவது கண்டு சீடர்கள் நடுங்கினர். வீர வாழ்வில் அவனை தாம் ஊக்கிவிட்டது மடத்தனம் என்று அவர்கள் இப்போது மனமார வருந்திஞர்கள். அவர்கள் முகத்தில் அச்சமும் கவலையும் குடிகொண்டிருந்தன. மெல்ல மெல்ல அவர்கள் அவனை அணுகினர். அவன் மனத்தை மாற்றத் தம்மாலியன்ற மட்டும் முயன்றனர்.

"வீரத்தலைவரே, அந்தப் பொல்லாத சிங்கத்தினிடம் தங்கள் வீரத்தைக் காட்டவேண்டாம். உங்களுக்காக

அல்லாவிட்டாலும், எங்களுக்காகவாவது இந்த ஒரு செயலை விட்டுவிடுங்கள். வண்டிக்காரன் திரும்பிவருமுன் நாம் போய்விடுவோம்" என்று அவர்கள் கண்ணீருடன் வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

பாரத வீரன் சிரித்தான். "நீங்கள் என் சீடர்கள் நீங்கள் இவ்வளவு கோழைகளாயிருப்பதற்கு நான் வெட்கப் படுகிறேன். நீங்கள் வேண்டுமானால் உங்கள் உயிரைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் வரமுடியாது" என்றான்.

பட்டி மந்திரி அவர்கள் பின்னாலேயே நின்றான். அவன் கால் கைகள் நடுங்கின. ஆனால் அவன் மூளை நடுங்க வில்லை. பாரத வீரனைத் தடுக்க அவன் தன் வாதத் திறமை முழுவதும் காட்டினான்.

"மன்னர் மன்னரே, தாங்கள் ஆறறிவுடைய மனிதர். ஆறறிவுடைய மனிதரையும் ஆளப்போகும் வீரர். இந்தச் சிங்கம் ஐந்தறிவுடைய விலங்கு. ஐந்தறிவுடைய விலங்கு களுக்குத்தான் அரசு. பாமரரையே வீரர் போருக்கு அழைக்கமாட்டார்கள். இந்த விலங்குடன் போரிடுவது தங்கள மதிப்புக்குத்தகுமா?" என்றான்.

அவன் வாதத்துக்கு எதிர்வாதம் கூற முடியாமல், பாரத வீரன் சிறிது தயங்கினான். ஆனால் பட்டியின் பழைய வாதமொன்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது. "வீரத்தை உங்களுடன் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். எனக்கு அது வேண்டாம்" என்று அவன் இதற்குமுன் கூறி யிருந்தான். அதையே பாரத வீரன் இப்போது பட்டி மந்திரிமீது திருப்பினான்.

"அறிவுடைய பாங்கரே! உம் அறிவை உம்முட னேயே வைத்துக்கொள்க! வீரத்தை என்னிடமே விட்டு விடலாம். அது போகட்டும். சிங்கம் வீரத்தில் மனிதரை விடக் குறைந்ததா, மேம்பட்டதா?" என்று கேட்டான்.

பட்டிமந்திரியின் வாய் முற்றிலும் அடைத்துவிட்டது. மனிதனைவிடச் சிங்கம் வீரத்தில் குறைந்ததுதான் என்று கூற நா எழுந்தது. தன்நிலையும்,"சீடர்நிலையும் வீரர் நிலையும் பற்றிய எண்ணம் நாவை அடக்கிற்று. அத்துடன், 'எங்கே, சிங்கத்துடன் நீயே போட்டியிட்டுப்பார்' என்று அவன் கூறிவிட்டால் என்ன செய்வது? இந்த அச்சம வேறு அவனைப் பிடுங்கித்தின்றது.

பாரத வீரன் துணிவு கண்டு, சீடர்கள் இப்போது அவனைக் கைவிட்டனர். அவரவர் உயிர்கள் அவரவர்களுக்கு வெல்லமாயிருந்தது. அதைக் காத்துக்கொள்ள அவர்கள் பரபரப்புடன் ஓடினர்.

சாலையின் மரங்களிலே அவர்கள தத்தி ஏறினர். எவ்வளவு உயரமாக ஏறினாலும அவர்களுக்கு அமைதி ஏற்படவில்லை. மேலும் மேலும் முடியுமட்டும் ஏறிக்கொண்டே இருந்தார்கள. பீதியால் உடல் படபடத்தது. எங்கே விழுந்துவிடுவோமோ என்றும அவர்கள் அஞ்சி அஞ்சிச் செத்தார்கள.

பட்டிமந்திரியின் நிலை இப்போது இக்கட்டாயிற்று. அவன் உடல் பருத்த உடல். கை கால்களும் பருத்தவை. அவனுக்கு மரம ஏறத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தாலும் கழுதையை அவனால் மரத்தில் ஏற்ற முடியாது. அவனுக்கு உயிர் வெல்லமானாலும, கழுதைக்குட்டி வெல்லத்தைவிட அருமையான கற்கண்டாயிருந்தது. அதை விட்டுவிட்டுச் செல்ல அவன் தயங்கினான்.

அவன் மூளை இப்போது அவனுக்கு உதவிற்று. அவன் காலதாமதம செய்யவில்லை. கழுதைமீதே ஏறினான். வலுக்கொண்ட மட்டும அதைக் காலால் உதைத்துத் தட்டிவிட்டான். நல்லகாலமாகச் சிறிது தொலைவில் பாழடைந்த கோட்டை ஒன்று இருந்தது. கழுதையுடன்

அவன் அதனுள் புகுந்தான். அங்குள்ள ஒரு கொட்டிலில் அவன் கழுதையைக் கட்டிப்போட்டான். கொட்டிலின் கதவை வெளியேயிருந்து அடைத்துவிட்டான்.

அங்கே ஒரு ஏணி இருந்தது. அதனுதவியால், பட்டி மந்திரி ஒரு உயர்ந்த மதிலின்மேல் ஏறிக்கொண்டான். சிங்கம் ஏணியில் ஏறி வந்துவிடுமோ என்றுகூட அவன் அஞ்சினான். ஆகவே ஏணியை அவன் மதில்மேலேயே ஏற்றி வைத்துக்கொண்டான். இந்த நிலையிலும் அச்சம் அவனை விட்டபாடில்லை.

"ஒரு நாடு பெறுவதற்காகக்கூட இந்தமாதிரி வீர னுடன் வந்தது தவறு!" இவ்வாறு அச்சமயம் பட்டி மந்திரி தனக்குள்ளாகக் கூறிக்கொண்டான்.

வண்டியோட்டிக்கும் ஒரு பாழடைந்த வீடு கிடைத் தது. மாடுகளை அவன் அதற்குள் போட்டு அடைத்தான். அவனும் கதவை வெளியிலிருந்தே கொண்டியிட்டான். ஒரு கெட்டிக் கயிறால் கொண்டியை இறுக்கினான். இவ் வளவு பாதுகாப்புக்குப் பின் அவன் கூட்டத்தை விரைந்து வந்தான்.

பாரத வீரன் இவ்வளவு நேரமும் ஏந்திய ஈட்டியுடன் கூண்டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

வண்டியண்டை சென்ற பின், வண்டியோட்டி மீண்டும் ஒருமுறை பாரத வீரனிடம் வாதாடிப் பார்த்தான்.

"ஆண்டே, என்னளவில் நான் சிங்கத்துக்கு அவ்வள வாக அஞ்சவேண்டியதில்லை. நான் அதனுடன் பழகிய வன். தப்பவாவது எனக்கு வழி தெரியும். உங்களுக்காக வும் நான் அஞ்சவில்லை. ஏனெனில் நீங்கள் அஞ்சாநெஞ்சர். ஆனால் சிங்கம் அடுத்த ஊர்களுக்குச் சென்று அட்டூழியம் செய்யுமே! அதற்காவது சற்று இரக்கப்படுங்கள். மேலும் அந்தச் செயலுக்காக, அரசியலார் என்மீது

குற்றஞ் சாட்டுவார்கள், எனக்குத் தண்டனை கொடுப்பார்கள். அதை எண்ணிப்பாருங்கள்" என்ருன்.

"சிங்கம் ஊருக்குள் போகவேண்டுமானுல், என்னையும் உன்னையும் கொன்றுவிட்டுத்தானே போகவேண்டும்! அதற்கு ஏன் கவலைப்படுகிருய்? மேலும் இது என் செயல், உன் செயலல்ல! என் சீடர்கள் மரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிருர்களே, அவர்கள் அத்தனை பேரும் உனக்குச் சான்று கூறுவார்கள! அவர்களறியக் கூறுகிறேன், சிங்கத்தை நீ திறந்துவிடு!" என்று பாரத வீரன் உச்சக் குரலில் கூவினுன்.

வண்டியோட்டி இப்போது முற்றிலும் துணிந்துவிட்டான். கடைசிப் பூட்டுத் திறந்தவுடன், அவன் கூண்டின் உச்சியில் ஏறிவிடவே திட்டமிட்டிருந்தான். அதற்கு வாய்ப்பாக அவன நின்றுகொண்டான.

பூட்டுக்கள் ஒவ்வொன்ருக அகன்றன. அகற்றிய பூட்டுக்கள் கூண்டின் முகட்டிலேயே வைக்கப்பட்டன. கம்பிப்பட்டைகள், சங்கிலிகள் ஒவ்வொன்ருக விலகின. கடைசிப் பூட்டைத் திறக்குமுன் வண்டி ஓட்டி கடைசியாக ஒருதடவை திரும்பிப்பார்த்தான். பாரத வீரன சிலைபோல் நின்ருன். ஓங்கிய ஈட்டி ஓங்கிய நிலையிலேயே இருந்தது.

வண்டியோட்டிக்கிருந்த கடைசி நம்பிக்கை, கடைசி மனித உணர்ச்சி அகன்றது.

கடைசிப் பூட்டகன்றது. கடைசிக் கம்பி விழுந்தது. அது விழுமுன் வண்டியோட்டி கூண்டு முகட்டில் தொத்தி ஏறிவிட்டான். குரங்கு மரத்தில் ஏறுவதைவிட, எலி கூரைமீது ஏறுவதைவிட அவன் வேகமாக ஏறினுன்.

முகட்டில் நின்றே வண்டியோட்டி ஈட்டியால் கதவைத் திறந்தான்.

அவன் நெஞ்சம் பகீர் என்றது. 'அடுத்த கணம் என்ன ஆகுமோ என்ற எண்ணம் அவனை அலற வைத்தது.

சீடர்கள் தம்மையறியாமல், "ஐயோ மாரி! ஐயோ" என்று அலறினர். அந்த நேரத்தில் அவர்களிட்ட புதிய பெயர்களை அவர்கள் மறந்தனர்.

ஆனால் பாரத வீரன அசையவில்லை. கணங்களை அவனும் எண்ணினான். சிங்கம் வெளிவருவதை அவன் கண்கள் இமைகொட்டாது எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந் தன. ஓங்கிய கையின் நாடி நரம்புகள் ஓங்கிய ஈட்டியை வீசக் காத்து நின்றன.

கணங்கள் ஒன்று, இரண்டு சென்றன. சிங்கத்தின் மீசைகள வாயிலுக்கு வெளியே தெரிந்தன. அது பிடரி மயிரைக் குலுக்கிற்று. சற்றுப் பதுங்கிப் பின்வாங்கிற்று. பாய்வதற்கான பதுங்கலே அது என்று பாரத வீரன கருதினான். ஈட்டியை முன்னோக்கிப் பாய்ச்சுவதற்காக, அவன் உடல் சற்றுப் பின்னோக்கிச் சாய்ந்தது. கைகளும சற்றுப் பின்னோக்கின.

ஆனால் சிங்கம பாயவில்லை. அது அப்படியே ஐந்து கணநேரம நின்றது. அவனையே உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது.

கணங்கள் உருண்டோடின. சிங்கம பாய்ந்தபாடில்லை. பாரத வீரன்தான் சிங்கத்தை விழுங்கப்போகும் சிங்கம போல நின்றான்!

வளையிலுள்ள எலி வெளிவருவதை எதிர்பார்த்து நிற்கும் பூனைகூட, அவ்வளவு ஆர்வத்துடன நின்றிராது!

சிங்கத்தை நோக்கி அவன் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தான், "வீரச் சிங்கமே! வா, வெளியே! உன் கோரப்பற்களையும

6

கொடுங்கங்களையும் இப்படிக் கொண்டுவா!" என்று கூவினான்.

சிங்கம் பாரதவீரன் குதிரை முகத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்தது. பின் ஒன்றிரண்டு தடவை உறுமிற்று. ஒரு தடவை அது முழங்கி எக்காளமிட்டது. பக்கத்து ஊர்களி லுள்ள மக்களெல்லாம் அதைக் கேட்டுப் பொறி கலங்கி யிருந்தனர். அது இனி பாய்ந்துவிடும் என்று பாரத வீரன் எதிர்பார்த்தான்.

அது அப்போதும் பாயவில்லை. அது வாலைச் சுழற் றிற்று. தலையை ஆட்டிற்று. ஒன்றிரண்டு தடவை கொட் டாவி இட்டது. நெற்றியை முன் கால்களால் இரண்டு மூன்று தடவை தடவிற்று. இறுதியில் அது தலையை உள்ளுக்கு இழுத்துக்கொண்டது. கூண்டுக்குள்ளேயே சுருண்டு மடங்கி, பின்னேக்கிப் படுத்துக்கொண்டது.

அவன் பொறுமையின் எல்லையை அணுகினான். "கோழைச் சிங்கமே! நீயாக வெளியே வரமாட்டாயா? உன் கோட்டைக்குள்ளேயே வந்து, உன் உயிரைக் குடிக்கிறேன் பார்!" என்று கூறியவண்ணம், அவன் கூண்டை நோக்கி முன்னேறினான்.

தொலைவிலிருந்த பேடர்களும் பட்டி மந்திரியும் இத் தனையையும் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றும் புரிய வில்லை. தங்கள் தங்கள் கண்களையே அவர்கள் நம்ப முடியவில்லை. வண்டியோட்டியின் நிலையும் இதுவே. ஆனால் அவனுக்கு இப்போது ஒரு புதிய நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. தன் இக்கட்டான நிலைக்கு அவன் ஒரு முடிவு காண எண்ணினான். கூண்டு முகட்டில் இருந்தபடியே அவன் பாரத வீரனிடம் பேசினான்.

"ஆண்டே! தாங்கள் வீரர் மட்டுமல்ல. பண்டைத் தமிழ் மரபில் வந்த சுத்த வீரர். பணிந்துவிட்டவரிடம்

சுத்த வீரர் எதிர்ப்புக் காட்டமாட்டார்கள். சிங்கம் உங்களிடம் பணிந்துவிட்டது. அதை நீங்களே இப்போது பார்த்தீர்கள். அது தன வணக்கத்தையும் உங்களிடம் தெரிவித்துவிட்டது. சுத்த வீரர்களுக்கு இதற்குமேல் என்ன வேண்டும்? ஆகவே சிங்கத்தை முன்போலவே பாதுகாப்புடன் செல்லவிடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்" என்றான் அவன்.

பாரத வீரன் முகத்தின் கடுமை சிறிது குறைந்தது. ஆனால் உயர்த்திய ஈட்டியைத் தாழ்த்தாமலே அவன் பேசினான்.

"சிங்கம் வெளியே வந்து பணிவு தெரிவிக்கவில்லையே! அது பணிந்துவிட்டது என்பதை உலகம் எப்படி அறியும்? அதையார் நம்புவார்கள்?" என்று கேட்டான்.

அவன் தளரா உள்ளுரம் கண்டு, வண்டியோட்டி மலைப்படைந்தான். ஆயினும் அவன தன்னை சமாளித்துக்கொண்டான். மீட்டும கனிவுடன பேசினான.

"ஆண்டே, அது இரண்டுகால் சிங்கமாயிருந்தால், நீங்கள் கூறியபடியே வெளிவந்திருக்கும். கெஞ்சி வணக்கம தெரிவித்திருக்கும. அத்துடன் உங்கள் வீரப்புகழ் பாடியிருக்கும். ஆனால் அது வாய்விடா விலங்காயிற்றே! ஆகையால்தான் அது குறிப்பாய்த் தெரிவித்தது.

"நான் சிங்கத்துடன் பழகியவன். மேலிருந்தே எல்லாவற்றையும் நான் கவனித்தேன். அதற்கு முன்காலே கை அது முன்காலை மூன்று தடவை நெற்றியில் வைத்துத் தடவிக் காட்டிற்று. இதுவே அதன் வணக்கம. வால் சுழற்றிற்று. இது நட்பறிவிப்பு. தலைதாழ்த்தி உறுமிற்று. மண்டியிட்டது. இது அதன் பணிவான வேண்டுகோளைக குறிக்கிறது. இறுதியில் நாலு திசையும கேட்க முழக்க

மிட்டது. இதுவே தங்கள் வெற்றியைப் புகழ்ந்து வாழ்த்திய அதன வாழ்த்தொலி.

“இவ்வளவுக்கும் நான் சான்றாயிருக்கிறேன். உலகெங்கும என்சார்பில் நானே தெரிவிப்பேன். தவிர, இந்தச் சிங்கத்துக்கு உரியவனும், அதன் பிரதிநிதியும் நானே. அம்முறையில் நானே உங்கள் சீடர் அனைவர் முன்னிலையிலும், சிங்கத்தின் சார்பில் வணக்கம தெரிவிப்பேன். வெற்றிப் புகழ் பாடுவேன். உலகெங்கும் அதைப் பரப்ப உறுதி கூறுவேன்.

“ஆகவே சிங்கத்தைப் பாதுகாப்புடன செல்ல இணக்கம் அளிக்கும்படி மீண்டும் கோருகிறேன். கூண்டை அடைக்கவும், இறங்கி வந்து பூட்டவும கட்டளை பிறப்பிக்கத் திருவுளம் கூறவேண்டும்” என்று வண்டியோட்டி வேண்டினன்.

பாரத வீரன் ஈட்டியை நிலத்தில் ஊன்றினன். சிறிது நேரம் ஆழ்ந்து சிந்தித்தபின, “அப்படியே ஆகட்டும!” என்று இணக்கம அளித்தான்.

வண்டியோட்டி ஈட்டியாலேயே கதவைச் சாத்தினன். சரேலென்று இறங்கினன். கண்மூடித் திறக்குமுன் பூட்டுகளை இட்டான. பின் பரபரப்புடன் இருப்புச் சட்டங்களையும் ஒவ்வொன்ருக மாட்டிப் பூட்டினன்.

அவன் தன் காளைகளை மீட்டுவந்தான். இதற்குள் சீடர்கள் ஒவ்வொருவராக இறங்கிவந்தார்கள். பாரத வீரனை மகிழ்ச்சியுடன் தனித்தனியாக ஆரத்தழுவிப் பாராட்டினர்கள். வாய் கொள்ளாது அவன் வீரத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்கள்.

தன் கழுதையுடனும் பாரத வீரன் கோவேறு கழுதையுடனும் பட்டி மந்திரி திரும்பி வந்தான். பாரத வீரன்

காலடியைப் பற்றிக்கொண்டு, அவன் அழுதான். ஆனால் அந்த அழுகையில் மகிழ்ச்சியும் இன்பமுமே கண்ணீராய் ஓடின.

வண்டியோட்டி அனைவர் முன்னிலையிலும் பாரத வீரனை மும்முறை வலம் வந்தான். அவன் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி எழுந்தான். பின் அனைவரும் சான்றாக, அவன் பேசினான். தன் சார்பிலும் சிங்கத்தின் சார்பிலும் அவன் நன்றியுரை, வணக்கவுரை, புகழுரை வழங்கினான்.

"பாரத வீரன் அவர்களே! பட்டி மந்திரி அவர்களே! தோழர்களே!

"நான் இப்போது பேசுவதற்கு, இங்குள்ள எல்லா வீரர்களும் விலங்குகளும் சான்றாய் இருக்கிறீர்கள்.

"சிங்கத்தைக் கண்டு அஞ்சாத மனிதர் இல்லை. வீரர் இல்லை. என் சிங்கமோ இதுவரை வீரர் பலர் காவலுக்கும் அடங்கியதில்லை. உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, எமனுடன் பழகுவதுபோலவே காவலர் அதனுடன் பழகுகிறார்கள். நானும் அப்படியே பழகி வருகிறேன். பூட்டும் காவலும் மீறி, அது எத்தனையோ உயிர்களைக் குடித்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் பாரத வீரன் முன் விரும்பவில்லை. கிட்டத்தட்டக் கால்மணி நேரம் கதவு திறந்திருந்தது. அச்சமயம் காவல் எதுவும் இல்லை. இது உணவு நேரம். இன்னும் உணவு தரப்படவில்லை. அது கொடும்பசியுடன்தான் இருந்தது. இந்த நிலையிலும் அது பாயத் துணியவில்லை. அவன் வீரத்தைக் கண்டு நடுங்கிற்று. அச்சம் தெரிவித்தது. பணிவு தெரிவித்து மண்டியிட்டது. இவ்வளவையும் நானும் பார்த்தேன். நீங்களும் பார்த்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் சார்பிலும் என் சார்பிலும் பாரத வீரன் ஒப்புயர்வற்ற, மனித எல்லை மீறிய வீரத்தைப் பாராட்டுகிறேன், புகழ்கிறேன். அந்த வீர

னுக்கு என் வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். சிங்கத்தைக் கொண்டுசெல்லும்படி அவர் இசைவு அளித்திருக்கிறார். அதற்கு நன்றியும் தெரிவிக்கிறேன். சிங்கம் செல்லும் இடமெல்லாம், நான் அவர் புகழைப் பரப்புவேன் என்றும் உங்களுக்கு உறுதி கூறுகிறேன்.

"இவ்வளவும் நான் என் சார்பில் கூறுபவை. ஆனால் நானே சிங்கத்தின் பேராள், காவலன். சிங்கம் மனிதனாயிருந்தால், இவ்வளவையும் நம் தமிழ் மொழியிலே கட்டாயமாக எடுத்துரைத்திருக்கும். வாயாடா விலங்காய் இருப்பதனால் இது செய்யமுடியவில்லை. சிங்கத்தின் மொழியில் அது தெரிவித்திருக்கிறது. சிங்கத்துடன் நான் பழகியவன். அதன் மொழி அறிந்தவன். அம்முறையில் அது உறுமியும் முழங்கியும் தெரிவித்ததை, நான் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கூற விரும்புகிறேன். சிங்கத்தின் வாயுரையாக அவற்றைக் கொள்ளக் கோருகிறேன்."

சிங்கத்தின் வாய்மொழியாக வண்டியோட்டி இப்போது பேசினான்.

"சிங்கங்களுக்குள்ளே நான் இதுவரை எவருக்கும் அடங்காத சிங்கமாய் இருந்துவந்திருக்கிறேன். மிகுந்த அழிவு செய்திருக்கிறேன். அடங்காத சிங்கம் என்ற முறையில், என்னை இதுவரை எல்லாரும் "அடல் ஏறு" என்று அழைத்துவந்தார்கள். ஆனால் இன்று பாரத வீரன்முன் அடங்கி மடங்கிவிட்டேன். இதுமுதல் என் பெயர் 'மடங்கல்' என்று குறிக்கப்படட்டும்.

"தமிழ் நாட்டு முன்னோர்கள் முன்னறிவிற் சிறந்தவர்கள், பாரத வீரன் வெற்றியை அவர்கள் முன்பே அறிந்திருக்கிறார்கள். என் தோல்வியையும் அறிந்திருக்கிறார்கள். என் தோல்வியை என் இனத்தின் தோல்வியாக அவர்கள் மதித்திருக்கவேண்டும். அதனால்தான் தமிழ்

நிகண்டாசிரியர்கள், அகர வரிசை ஆசிரியர்கள், சிங்கத்தின் இனப்பெயர்களுள், மடங்கல் என்ற என் பெயரையும் குறித்திருக்கிறார்கள். தமிழ் முன்னோர் எழுதிவைத்த சான்றுடன், நான் இப்போது என் சான்றையும் அளிக்கிறேன்.

"இன்று முதல் 'மடங்கல்' என்ற புதுப் பெயருடனே தான் நான் எங்கும் உலவுவேன். அந்தப் பெயருடன் பாரதவீரன் புகழை எங்கும் பரப்புவேன். 'சிங்கத்தை வென்ற வீரசிங்கம' என்ற விருதுப் பெயருடன், அவர் வெற்றிகளும புகழும ஓங்குக. வருங்காலத்தில் அவரும் அவர் மனதில் இடங்கொண்ட மங்கையரும், என் இனத்தவரால் தாங்கப்பட்ட சிங்காதானத்தில் அமர்வார்களாக !"

சிங்கத்தின் சார்பில் வண்டியோட்டி செய்த சொற்பொழிவு ஆரவாரத்துடன் வரவேற்கப்பட்டது. "வாழ்க சிங்கம், வளர்க வண்டியோட்டியின் செல்வம! வெல்க சிங்கத்தை வென்ற வீரசிங்கம்" என்ற குரல்கள் மங்கம்மாள் சாலை அதிர முழங்கின.

பாரத வீரனுக்கு வண்டியோட்டி மீட்டும் மீட்டும் வணக்கம் தெரிவித்தான். வீரர்கள் எறிந்து சென்ற ஈட்டிகள், வாள்கள், வெடிப்படைகள் நிரமப இருந்தன. அவை எல்லாவற்றையும் அவன் பாரத வீரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். ஆனால் பாரத வீரன் அவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் தலைசிறந்த ஒன்றைமட்டுமே தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டான்.

வண்டியோட்டிக்கு இப்போது ஒரு குறைதான் இருந்தது. காவல் வீரர்களில் ஒன்றிருவர் இறந்துவிட்டனர். பலர் ஓடிவிட்டனர். சில நாட்களாவது சீடர்களில் சிலரை வீரராக அனுப்பும்படி வண்டியோட்டி பாரத

வீரனை வேண்டினான். அதற்கான ஊதியம் பெற்றுத் தருவதாகவும் ஏற்றான்.

'ஊதியம்' என்றவுடனே சீடர்களில் மிகப் பலர் முன் வந்தனர். பாரத வீரன் அவர்களில் பத்துப்பேரைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பினான். பழைய வீரர் படைக்கலங்களையே அவர்களுக்கு அளித்தான்.

இச்சமயம் சிங்கம் எக்காரணத்தாலோ மீண்டும் உறுமிற்று. பாரத வீரன் புன்முறுவலுடன வண்டியோட்டியை நோக்கினான். "சிங்கத்தின் மொழி தெரியும் என்றாயே? அது இப்போது என்ன சொல்கிறது? தமிழில் மொழி பெயர்த்துச் சொல்" என்றான்.

சிங்கம் அப்போது வாயிற்புறத்தில் வாலை வைத்துப் படுத்திருந்தது. அதன் வால் நுனி வெளியே கிடந்தது.

"சிங்கத்தை வென்ற வீரசிங்கம் என்ற விருதுப் பெயரின் சின்னமாக, என் வால் நுனியைக் கத்தரித்து வீரனுக்குக் கொடுங்கள் என்று சிங்கம் கூறுகிறது" என்றான் வண்டியோட்டி.

சொல்லியபடியே அவன் சிங்கத்தின் வால் மயிரின் நுனியைக் கத்தரித்துக் கொடுத்தான். பாரத வீரன் அதைப் பெருமிதத்துடன் பெற்றுக்கொண்டான். இளவரசியின் முன்தானைச் சின்னத்துடன் அதையும் தலையணியில் ஒட்டிக்கொண்டான்.

கூண்டு மீண்டும் மங்கம்மாள் சாலை வழியே பயணமாயிற்று. சீடர்களில் சிலர் வீரராக உடன் சென்றார்கள். மீந்த சீடருடன் பாரத வீரன் அணைகரை நோக்கிப் பயணமானான்.

8

அணைகரையாறு

பாரத வீரன் சீடர்களில் சிலர் சிங்கக் கூண்டின் காவலர்களாகச் சென்றுவிட்டனர். சீடர்கள் தொகை இதனால் குறைவுற்றது. ஆனால் ஊர்வலத்தின் மதிப்பு இக்காரணத்தால் குறைந்துவிடவில்லை. ஏனென்றால் பாரத வீரன் புதுப்புகழ் அவனுக்கு முன்னே சென்றது. வழியிலுள்ள சிற்றூர்களிலும் குப்பங்களிலும் மக்கள் திரண்டு வந்தனர். சிங்கத்தை வென்ற வீரசிங்கத்தைக் காண அவர்கள் துடித்தனர். அவ்விடங்களிலிருந்து சிறுவர் சிறுமியர் நெடுந்தொலை அவர்களைப் பின்பற்றிச் சென்றனர். சீடர்களின் வாழ்த்தொலிகளில் அவர்களும் பலபடியாகக் கலந்துகொண்டார்கள்.

பல ஊர்களில் செல்வர்களும் பெரிய மனிதர்களும் சேர்ந்து விருந்தளித்தனர். அச்சமயம் ஆடவர் இளவரசியைப் பற்றிப் பாரத வீரனைப் பேசவைப்பார்கள். அவன் வீரத்தைத் தூண்டி நாடகக் காட்சிகள் நடிக்க வைப்பார்கள். அதே சமயம் பெண்டிர் பட்டி மந்திரியிடம் பேச்சுக் கொடுப்பார்கள். அவன் பெண்டு பிள்ளைகளைப் பற்றி விசாரிப்பார்கள். அவன் ஒரு தீவுக்கு அரசனாவதைக் கேள்விப்பட்டு, அவர்களில் சிலர் வியப்படைந்தனர். அது பற்றி அவனைக் கிளறினர். அவன் அறிவார்ந்த மறுமொழி கேட்டு, அவர்கள் வியப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று.

"அரசனானால், உனக்கு ஆளத் தெரியுமா?" என்று ஓர் இளம்பெண் கேட்டாள்.

"என்ன சொன்னீர்கள் அம்மா! எனக்கா ஆளத் தெரியாது? என் வீட்டுக்கு வந்து பார்க்கவேண்டும். எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள். நான் இல்லாத சமயம்

அவள் வேலையே பார்க்கமாட்டாள். ஆனால் நான் இருக்கும் போது அவளைப் பம்பரமாய் ஆட்டுவேன். அவள் பரபரப் புடன் வேலை செய்வாள். எனக்கு மூன்று புதல்வியர், இரண்டு புதல்வர் இருக்கிறார்கள். நான் இல்லாவிட்டால், அவர்கள் இடைவிடாமல் சச்சரவிடுவார்கள். நான் இருக்கும்போது ஒருவருக்கொருவர் போட்டியிட்டு என் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவார்கள்.

"வீட்டை இப்படி ஆளத் தெரிந்தவனுக்கு, நாட்டை ஆள்வதா ஒரு பெரிய காரியம்? ஆறு பேரை ஆளும் திறமை இருந்துவிட்டால் போதும், அதன்பின் ஆறாயிரம் பேரை ஆள்வதும், ஆறு கோடிப் பேரை ஆள்வதும் தானாக வந்துவிடும். ஏனெனில் முதல் ஆறுபேர் ஆளுக்கு ஆறு பேரை ஆள்வர். அவர்களும் தாமும் ஆளுக்கு ஆறு பேரை ஆள்வர். இப்படி ஆட்சித் திறமை பரவி விடும்."

"இவரிடம் ஆறு நாள் பாடம் கேட்டால் போதும். நம்போன்ற பெண்கள்கூட நாட்டை ஆண்டுவிடலாமே" என்று அந்தப் பெண் தன் தோழியருடன் அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டாள்.

ஆரவாரம் உலாவை ஊர்வலமாக்கியிருந்தது. விருந்து களும் நடிப்புக் கச்சேரிகளும் பேச்சுக் கச்சேரிகளும் அதை ஓர் ஊர் சுற்றும் திருவிழா ஆக்கியிருந்தன. இதனால் அணை கரை செல்லுமுன் பொழுது இருட்டிவிட்டது. ஆற்றின் இப்புறமே அவர்கள் தாவளமடித்தனர்.

அவர்கள் தங்கிய இடத்தில் ஒருவழிப்போக்கர் விடுதி இருந்தது. விடுதிக்காரர் **செந்தில் வேலர்** ஒரு சிறந்த பக்தர். பெருஞ் செல்வவான். ஈகைப் பண்பும், நகைச் சுவையும் அவரிடம் ஒருங்கே இணைந்திருந்தன. பாரத வீரனிடமும் பட்டி மந்திரியிடமும் அவருக்குப் பெரும் பாசம்

உண்டாயிற்று. அவர்களுக்கும் சீடர்களுக்கும் அவர் நல்ல விருந்தளித்தார். அவர்கள் வீரப் புகழ்ப்பாடலையும் கூத்து கும்மாளங்களையும் அவர் இரவு பத்துமணி வரை கண்டு களித்தார். அதன் பின் அனைவரும் உறங்கிவிட்டனர்.

முன்னிரவில் சிறுதூறல் இருந்தது. ஆனால் அது சிறிது நேரத்தில் ஓய்ந்துவிட்டது. அதை அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர்கள் கூத்து கும்மாளங்களை அது நிறுத்திவிடவும் இல்லை. அதே தூறல் மலைப் பகுதியில் பெருமழையாயிருக்கக் கூடும் என்று அவர்கள் கருதவில்லை. மறுநாள் காலை அணைகரை ஆற்றை அணுகியபோதுதான் அவர்கள் அந்த உண்மையை உணர்ந்தனர். ஆறு இரு கரையும் புரண்டோடிற்று.

காலையுண்டி முடிப்பதற்குள் வெள்ளம் போய் விடுமென்று அவர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் இங்கும் அவர்கள் ஏமாந்தார்கள். வெள்ளம் மிகுதியாகப் பெருகி வந்தது. குறையவில்லை.

அணைகரை ஒரு காட்டாறு. அதில் ஆண்டில் நானைந்து நாட்களுக்குமேல் கரண்டையளவு தண்ணீர்கூட இராது. ஆனால் தண்ணீர் வரும் சமயம் அதில் ஆளும் நிலைகொள்ளாது. ஆனையும் நிலை கொள்ளாது. நீரோட்டமும் சுழிகளும் சிறுமலைகளை அடித்திழுத்துச் செல்லத் தக்கவையாயிருந்தன. இச்சமயங்களில் ஆற்றில் யாரும் இறங்கவும் மாட்டார்கள். படகு தெப்பங்களையும் யாரும் பயன்படுத்துவதில்லை.

இச்செய்திகளை விடுதி முதல்வர் விளக்கினார். இரண்டொரு நாள் தங்கி, ஆற்றைக் கடக்கும்படி வேண்டினார்.

சீடர்களுக்கு இது விருப்பமே. ஆனால் பாரத வீரன் இதற்கு இணங்கவில்லை. சிங்கத்தினிடம் காட்டிய வீரத்தை அவன் அணைகரையாற்றினிடமும் காட்டத்துணிந்தான்.

எவர் கருத்துரையையும் கேளாமல், எவர் மறு மொழிக்கும் காத்திராமலே அவன் தன் கோவேறு கழுதையுடன் ஆற்றில் இறங்கினான்.

சீடர்கள் அனைவரும் திகைத்து நின்றார்கள். ஆனால் முத்துக்குடும்பன் பாரத வீரனைப் பின்பற்றி ஆற்றில் இறங்கினான். அவன் பின் மாவிதுரன் இறங்கினான். தத்தம் வீரத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுக்கேற்ப, அனைவரும் முன்பின்னாக நீரில் கால்வைத்தனர். தன் கழுதையுடன் பட்டி மந்திரி எல்லார்க்கும் பின்னாலேயே ஆற்றில் இறங்கினான். எல்லாருக்கும் பாதுகாப்பாக முத்துக் குடும்பன் ஒரு கட்டளை பிறப்பித்தான். ஒவ்வொருவரும் முன்னுள்ளவர் கையையும் பின்னுள்ளவர் கையையும் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி கூறினான். எல்லாருக்கும் முன் சென்றவன் பாரத வீரன். அவன் கோவேறு கழுதையை முன்னே செல்லவிட்டு, அதன் கடிவாளத்தைப் பற்றிக் கொண்டான். எல்லாருக்கும் பின்னே சென்றவன் பட்டி மந்திரி. அவன் தன் கழுதையைப்பின்னே செல்ல விட்டு அதன் தலைவாரைப் பற்றி யிழுத்துச்சென்றான். இங்ஙனமாக, அனைவரும் ஒன்றுபட்டு நின்று, அணைகரையாற்றுடன் போர்தொடுத்தார்கள்.

தொடக்கத்தில் கவசத்தின் பளு பாரத வீரனுக்கு உதவியாயிருந்தது. ஆற்றின் எதிர்ப்பைத் தாங்கி அவன் எல்லாரையும் இழுத்துச் சென்றான். ஆனால் வேதாள அட்டையுடன் பிணிக்கப்பட்டிருந்த கோவேறு கழுதையே இழுப்புக்கு மிகப் பெரிதும் ஆளாயிற்று. நடு ஆறு செல்வதற்குள் எவருக்கும் ஆழம் நிலைகொள்ளவில்லை. இப்போது நிலைமை தலைகீழாயிற்று. பளுவால் பாரத வீரன் நீரில் மூழ்கி மூழ்கி எழுந்தான். ஆனால் அப்போதும் அவன் பிறரை ஊக்கினானேயல்லால், பிறர் உதவி கோர

வில்லை. இப்பெருந் தன்மை சீடர் உள்ளத்தை உருக்கிற்று. முத்துக்குடும்பன் கட்டளைப்படி அவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து நின்று தாங்கினர். இதனால் அவனை அமிழாமல் காக்க முடிந்தது. ஆனால் ஆற்றின் வேகத்தில் அனைவரும் வண்டல்போல மிதந்து செல்லவேண்டியதாயிற்று. ஆற்றின் நடு இழுப்பில், அவர்கள் புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து அரைக் கல் தொலைவுக்குமேல் ஆற்றில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு விட்டனர். அணைகரையின் அக்கரை செல்ல முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அவர்களில் பலர் இழந்து விட்டனர்.

பாரத வீரன் இல்லாவிட்டால் சீடர்கள் அக்கரை சென்றிருப்பார்கள். இது பாரத வீரனுக்குத் தெரியும். தன்னுடன் அவர்களும் வீணாக அழிவதை அவன் விரும்பவில்லை. ஆகவே தன்னை விட்டுவிட்டுப் போகும்படி அவர்களை நயமாகத் தூண்டினான். "கழைகளுடன் நீங்கள் எதிர்கரை சென்றுவிடுங்கள். நான் எதிர் நீத்தடித்து, ஆற்றை ஒரு கை பார்த்துவிடுகிறேன்" என்றான். அவன் பெருந்தன்மை அவர்களுக்குப் புத்தெழுச்சி தந்தது. "உங்களுடனேயே எதிர்கரை சென்றுவிடுவோம்" என்று கூறி, அவர்கள் முழுமூச்சாக நீரோட்டத்துடன் மற்போரிட்டனர். இது ஒரு சிறிதே பயன் தந்தது. அவர்கள் நடு ஆற்றெல்லை கடந்தனர்.

இயற்கையே இப்போது அவர்களுக்கு உதவிற்று. ஆறு ஓரிடத்தில் முழு அரைவட்டமாக வளைந்தது. இதனால் நடு நீரோட்டமே அவர்களை மறு கரைப்பக்கம் கொண்டு சென்றது. கரைமீதிருந்த புதர்களையும் பாறைகளையும் கையால் பற்றிச் சில சீடர்கள் கரையேறினர். ஏறியவர்கள் ஆடையை முறுக்கி வீசி மற்றவர்களையும் ஒவ்வொருவராகக் கரையேற்றினர்.

பாரத வீரனும் கோவேறு கழுதையும் ஒரு சுழியில் சிக்கிச் சுழன்றனர். சுழியின் செயலால் கோவேறு கழுதை ஒருபுறமும், பாரத வீரன் ஒருபுறமுமாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர். நீரிலிருந்தே இரு சீடர்கள் தம் மேலாடையை வீசிப் பாரத வீரனைப்பற்றி இழுத்தார்கள். அதே சமயம் கரையிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் இதே மாதிரி அவர்களைப் பற்றி யிழுத்தார்கள். சுழியின் இழுப்புக்களிலிருந்து இதனால் பாரதவீரனை மீட்டுக் கரை சேர்க்க முடிந்தது. கரை சேர்ந்த பின்புகூட அவன் களையார அரைமணி நேரம் பிடித்தது.

பட்டி மந்திரி நடு ஆற்றுக்கு வருமுன்பே, கழுதையின் தலைக்கயிற்றை நழுவவிட்டுவிட்டான். ஆனால் விரைவில் அவன் அதன் வாலைப்பற்றிக் கொண்டான். கழுதையின் இயல்புப்படி, தலைவனென்றும் பாராமல், அது பின் காலால் உதைக்கத் தொடங்கிற்று. ஆனால் என்ன வந்தாலும், உதைகளையும் மிகுதி வாங்காமல், கழுதையின் வாலையும் நழுவ விட்டு விடாமல், அவன் விழிப்பாயிருந்தான். நல்லகாலமாக, கழுதையின் முன் காலுக்கு நிலப்பிடிப்பு இல்லை. அதனால் அதன் பின் காலுதைக்கு அவ்வளவு வலு இல்லாது போயிற்று.

பட்டி மந்திரியின் ஆடைகள் கெட்டியானவை. நீரில் தோய்ந்தபின் அவை தோல்போல் காற்றேறாதவையாயின. ஆயினும் கழுதையின் உதைகளால், அதன் உட்புறம் காற்றேறிற்று. ஆடைகள் தோற் பைகள் போல் உப்பி அவனை மிதக்கவிட்டன. உப்பலான அவன் உடல் மேலும் உப்பலாகக் காட்சியளித்தது. அவ்வுருவத்தைக் கண்டு, கரையேறிய சீடர்கள் விலாப்புடைக்கச் சிரித்தனர். கரையேறாதவர்கள்கூட, கரையேற முடியாமல் தண்ணீரிலேயே கிடந்து சிரித்தார்கள். அந்த உருவத்தைக் கண்டுகளிக்கும்

ஆர்வத்தால், நெருங்கிச்சென்று யாரும் அவனைக் கரை யேற்ற முயலவில்லை. ஆயினும் கழுதையின் வாலை அவன் பிடித்திருப்பது தெரியாமல், சிலர் கழுதையைக் கரை யேற்றினர். அதன் வாலைப்பற்றிக்கொண்டு அவனும் பின்வந்ததைக்கண்டு அவர்கள் வியப்புற்றனர். செய்தி விளங்கிய பின்னால், அவர்களுக்கு மீண்டும் நினைத்து நினைத்துச் சிரிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

பட்டி மந்திரி நிலைக்கு நேர் எதிரான நிலையில் கோவேறு கழுதை இருந்தது. நீரில் பின்னாலிருந்து உதவ வருபவர்களை அது எதிர்த்தது. முன்னாலிருந்து இழுப்பவர் களிடமிருந்து அது விலகிச் சென்றது. இதனால் அது நடு நீர்பக்கமே செல்லவேண்டியதாயிற்று. அதை யாரும் கரையேற்ற முடியவில்லை.

கழுதை கரையேறியும் கோவேறுகழுதை கரை யேறாதது கண்டு, பாரத வீரன் முகம் சோர்வுற்றது. "பட்டி மந்திரியின் புகழில் பங்குகொள்ள ஒரு கழுதை இருக்கிறது. என புகழில் பங்கு கொள்ளத் தக்க கோவேறு கழுதைமட்டும் இல்லாமல் போய்விட்டதே" என்று அவன் முனகிக்கொண்டான். வீரத்தலைவன் சோர்வுகண்டு எப்படி யும் கோவேறு கழுதையைக் காப்பாற்றுவது என்று நீல கண்டன் புறப்பட்டான்.

அவன் கோவேறு கழுதைமீது ஒரு கண் வைத்துக் கொண்டே ஆற்றின் கரையோரமாக ஓடினான். சீடர்கள் கவலையுடன் கோவேறு கழுதையையும் உன்னிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள்; அவனையும் உன்னிப் பாகக் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். போன விலங்கு இனி வருவதேது, நீலகண்டன் வீணாகவே தன்னை அலைத்துக்கொள்கிறான் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

அரைமைல் ஓடும்வரை நீலகண்டன் எண்ணமும் அது வாகத்தான் இருந்தது.

விலங்கும் மனிதனும் மறைந்த பின் சீடர்கள் அவன் வெறுங்கையுடன் வருவதையே எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆனால் நெடுநேரமாகியும் அவன்கூட வரவில்லை. சீடர் களும் பாரத வீரனும் இப்போது கோவேறு கழுதையை மறந்து விட்டனர். அவனுக்காகவே கவலைப்பட்டார்கள். கோவேறு கழுதையைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டு, அவன் போகக் காரணமாய்விட்டோமே என்று பாரத வீரன் வருந்தினான்.

ஓடி ஓடி நீலகண்டனை கால் ஓய்ந்துவிட்டது. இனி ஓடமுடியாது என்ற நிலை ஆயிற்று. நீந்தி நீந்திக் கோவேறு கழுதைக்கும் நாடிநரம்பு தளர்ந்துவிட்டது. அது நீரில் மிதந்தே சென்றது. ஆனால் இச்சமயம் ஆற்றின கரையிலிருந்த ஒரு மரம ஆற்றினுள் விழுந்து கிடந்தது. அது கப்பும் கவருமாயிருந்ததால், நீரில் இழுபடவும் இல்லை. அமிழவும இல்லை. கரையிலிருந்து ஆற்றின பாதி அகலமவரை அது ஒரு மிதவைப் பாலம் போல் கிடந்தது. அதன கிளைகளில் கோவேறு கழுதை யின் உடல் தட்டி மேறசெல்லாமல் நின்றது.

நீலகண்டனுக்குப் புது நமபிக்கை பிறந்தது. உடலில் புதுத் தெமபு வந்தது. அவன் மரத்தின் வழியாக நடு ஆறுவரைச் சென்றான். கோவேறு கழுதையின் கயிற்றைப் பற்றினான். நீர் வழியாக அதைக் கரைக்கு இழுத்துவந்து கரை சேர்த்தான்.

நீர் குடித்து அதன உடல் ஊதியிருந்தது. தலையைப் பள்ளத்திலும உடலை மேட்டிலும இட்டு, அவன் அதை உருட்டினான். போதிய அளவு நீர் கக்கியபின், அதைச் சுள்ளிகளின்மேல் படுக்கவைத்தான். சருகு கூளங்களைக்

கிளறினன். மேற்கூளம் அகற்றி, நனையாத அடிக்கூளம் திரட்டினன். அதன் புகையால் அவன் கோவேறு கழுதையின் உடம்பை வெதுப்பினன். அது உணர்வுபெற்ற பின், இளங் குழையுண ஊட்டி அதற்கு வலுவூட்டினன்.

பாரத வீரன் அவனைத் தேடி இரு சேடர்களை அனுப்பியிருந்தான். நீலகண்டனுடன் கோவேறு கழுதையையும் கண்டு அவர்கள் அகமகிழ்வெய்தினர். மீண்டும எல்லாரும் ஒருங்கு கூடினர்.

அவர்கள் கொண்டு வந்த உணவெல்லாம் வெள்ளத்தில் கரைந்து போயிற்று. ஆயினும் நெருப்புப் பெட்டி இருந்ததால், அவர்கள் காய்கனிகளைப் பறித்துச் சமைத்து உண்டனர்.

அன்றையப் பொழுதையும் இரவையும் அவர்கள் ஒரு பெரு மரத்தடியில் கழித்தனர்.

9

கவந்தன் போர்

சிங்கத்தைப் பாரத வீரன் வென்ற சமயம், பட்டி மந்திரி அவனைக் கண்டு நடுநடுங்கிப்போனன். பாரத வீரன் அருகே செல்ல அவனுக்கு அச்சமாயிருந்தது. அவனிடம் பேச அவன் நா எழவில்லை. அவனுடன் எப்படி நாள் கழிக்கப்போகிறோம் என்ற கவலை எழுந்தது. ஆனல் அணைகரை ஆற்றின் நிகழ்ச்சி அவனுக்கு ஊக்கம் அளித்தது. பாரத வீரன் துணிச்சலும் வீரதீரமும உடையவன் மட்டுமல்ல. மனித உணர்ச்சியும் பாசமும், நட்புறுதியும் பெருந்தன்மையும் உடையவன் என்று கண்டான். அவனிடம் பணி செய்வது ஒரு பெருமை. அதே சமயம், அது மகிழ்ச்சிக்கும் உரியது என்று அவன் கருதினன்.

"கோவேறு கழுதைக்கிருந்த உண்மை உழைப்பிலும் பொறுமையிலும் பாதி எனக்கு இருந்தால் போதும்! அவன் உள்ளத்தில் நான் இடம் பெற்றுவிட முடியும். ஒரு சிறிய அரசாட்சியையும் எளிதில் பெற்றுவிட முடியும்" என்று அவன் தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டான். இந்த எண்ணங்களுடன் அவன் பாரத வீரன் கோவேறு கழுதையைப் பின் பற்றித் தன் கழுதையை நடக்கவிட்டான்.

சீடர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பிய பின், அவர்கள் மேற்குத் திசையாக நெடுந்தொலை கடந்தனர். வற்றல் பாலையும் புதர்க்காடும தாண்டி, செழிப்பான புன்செய்க் காடுகளின் வழியாக அவர்கள் சென்றனர். இளம் புல்லும் ஆவாரையும் கறித்துக்கொண்டு விலங்குகள் கிளர்ச்சிகரமாக நடைபோட்டன. சோளக் கதிர்களிலிருந்தும் கம்பங்கொல்லைகளிலிருந்தும் பறவைகள் கலகலப்புடன் பறந்தன. அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டே வீரனும் பாங்கனும் களிப்புடன் சென்றனர்.

இருவர் உள்ளங்களும் மகிழ்ச்சி நிரம்பியிருந்தன. அது இனிய பேச்சாக மலர்ந்தது.

குடும்பம், பணர், உணவு, உடைச் செய்திகள் ஆகியவற்றின் சூழலிலிருந்து பாங்கன் உள்ளம் மேலெழுந்து மிதந்தது. புராணக் கற்பனைகளிலிருந்து வீரன் உள்ளம் கீழிறங்கி வந்தது. புன்செய்க் காடுகளின் நறுமணம் இரண்டையும் உரையாடலில் பின்னின.

வழியில் ஒவ்வொரு காட்சியும் பாரத வீரன் கண்களுக்குப் பாரத இராமாயணங்களையே நினைவூட்டின, புராணங்களையே நினைவூட்டின. ஒவ்வொன்றையும் அவன் பட்டி மந்திரிக்குச் சுட்டிக் காட்டினன். ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு கதை விளக்கமும் தந்தான்.

அவற்றின்படி, செம்மண் காடுகளெல்லாம், சூரபன்மன் குருதி பாய்ந்தூறிய இடங்கள் ஆயின. சூரனை இக்காடுகளில் கொன்றபின், வேலவன் திருச்செந்தூரிலே சென்று வேலைக் கடலில் கழுவினான். புதரடர்ந்த மேல் புறக் குன்றுகளெல்லாம், சஞ்சீவி மலையிலிருந்து வரிசையாக விழுந்த துண்டுகள்.

இந்திரசித்தனின் நாகபாசத்தை முறிக்க அனுமன் இவ்வழியாகவே இலங்கைக்குச் சஞ்சீவி மலையைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான். நிறமாறும் பச்சோந்திகள், அடிக்கடி உருவம் மாறிய மாய மாரீசன் குருதியிலிருந்து பிறந்தவை.

இத்தகைய கதைகளைப் பட்டிமந்திரி எளிதில் நம்பவும் முடியவில்லை, நம்பாதிருக்கவும் முடியவில்லை. நம்பிக்கை, அவநம்பிக்கை ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையேயுள்ள வியப்பார்வ மருட்சி அவன் முகத்தில் துள்ளியாடிற்று.

சீடர்கள் முகத்தில் காணாத கவர்ச்சியைப் பாரத வீரன் இவ்வார்வத்தில் கண்டான். அவனிடம் கதை கூறுவது ஓர் இன்பமாயிருந்தது.

அவன் கேள்விகளும் பாரத வீரன் கற்பனை உள்ளத்தைக் கனிவித்தன.

“ஆண்டே, எல்லாம் அறிந்த தங்களிடம் கேள்வி கேட்க எனக்குத் துணிச்சல் வரவில்லை. ஆனாலும் நான் எழுத்தறிவில்லாதவன். அதை நினைத்துப்பார்த்து, என் சந்தேகங்களைப் போக்க வேண்டுகிறேன்” என்று அவன் தொடங்கினான்.

சீடர்கள் பச்சைப் புகழ்ச்சியைவிட, பணிவார்ந்த இந்தக் கேள்வி பாரத வீரனுக்குக் களிப்பூட்டிற்று. அவன் அகக்கனிவுடனே பேசினான்.

"ஒப்பற்ற துணைவனே! தாராளமாகக் கேள். என் புகழுடன் ஒட்டி வாழப்போகிறவன் நீ. உன் சந்தேகங் களைத் தீர்ப்பது என் கடமை. அது என் உரிமையும ஆகும்" என்றான் அவன்.

"நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், இந்தக் காடுகள் முழுவதுமே அந்தக் காலத்தில் அரக்கர்கள், பூதங்கள், தேவர்கள், முனிவர்கள் நிறைந்ததாகத் தோற்றுகிறது. அவர்களெல்லாம் இப்போது எங்கே போனார்கள்."

பாரத வீரன் புன்முறுவல் பூத்தான்.

"அந்தக் காலத்தில் மட்டுமென்ன? இந்த காலத் திலும்தான் இருக்கிறார்கள். என் நூலகத்தை ஒரு பூதம் தூக்கிக்கொண்டு போயிற்று. அதில் என் ஏடுகள் எல்லாம் இருந்தன. இதை நீ அறியமாட்டாய். இது நீ வருமுன் நடந்தது. என் அத்தையும் வேறு இரண்டு நண்பர்களும் அதைக் கண்ணாரக் கண்டார்கள். வேறு யாராவது கண்டதாகச் சொன்னால்கூட நான் எளிதாக நம்பமாட்டேன். அவர்களுக்குத் தெய்வங்கள், பூதங்கள் எவற்றிலும் நம்பிக்கை கிடையாது. அப்படிப்பட்டவர்களே பார்த்து என்னிடம் கூறினார்கள். அதுமட்டுமல்ல, நானே ஓரளவு கண்டேன். முந்தின நாள் அங்கு இருந்த புத்தகங்கள் மட்டுமல்லாமல், அறையையே காண வில்லை. பூதத்தைத் தவிர வேறு யார் அறையைத் தூக்கிகொண்டு போக முடியும்?"

"அப்படியா செய்தி? நம் சீடர்கள் இதுபற்றி என் னிடம் எப்படி எப்படியோ சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னதை எல்லாம் நம்பமுடியவில்லை. ஆனால் நீங்கள் சொல்லும்போது......"

"சொல்லும் ஆளைக்கொண்டு எதையும் நம்பாதே, பட்டி. செய்தியைக் கண்டுதான் மதித்தறிய வேண்டும்."

'ஆம், ஆண்டே. அதனால்தான் உங்களிடம்கூடச் சந்தேகம் கேட்க முடிகிறது. இல்லாவிட்டால், என் போன்றவர் எங்கே? நீங்கள் எங்கே? அந்தப் பூதத்துக்கு நீங்கள் எப்படியோ, அப்படித்தானே உங்களுக்கு நான் இருக்க முடியும்?'

"நீ கூறுவது முற்றிலும் சரியல்ல, பட்டி! அந்தப் பூதம் என்னைவிட உருவத்தில் பெரியதாயிருக்கலாம். மாயத்தில் பெரியதாயிருக்கலாம். ஆனால் அந்த மாதிரிப் பூதங்களையும் அரக்கர்களையும் கொல்லவே நான் கற்கியாய்ப் பிறந்திருக்கிறேன். இராவணன், சராசந்தன், இடும்பன், கவந்தன். முதலிய அரக்கர்கள் பலரும் என் கையால் சாவதை நீயே பார்க்கப் போகிறாய். அதை முன்கூட்டி அறிந்ததனால்தான், எனக்குத் தொல்லை கொடுக்க அவர்கள் பூதத்தை அனுப்பியிருக்கிறார்கள்."

"மன்னிக்க வேண்டும், ஆண்டே! எனக்கு அவர்களைப் பற்றி அதிகம் தெரியாது. ஆனாலும் இராவணனை இராமாயணத்தில் இராமர் கொன்றுவிட்டார் என்று கேள்விப்படுகிறேன். சராசந்தனைக்கூட யார் யாரோ கொன்றுவிட்டதாக நினைவிருக்கிறது. அவர்கள் இப்போது உங்களுக்கு எப்படித் தொல்லை தரமுடியும்?"

இப்போது பாரத வீரன் நிமிர்ந்து மீசையை முறுக்கினான். பட்டி மந்திரி திடீரென்று அச்சமடைந்து நடுங்கினான். ஆனால் பாரத வீரன் தொனியில்தான் மாறுபாடு இருந்தது. பேச்சில் மாறுபாடு இல்லை.

"பட்டி! நீ ஏதேதோ கேள்விப்பட்டிருக்கிறாய். யார் யாரோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீ ஆராய்ச்சியுடன் படிக்கவும் இல்லை. ஆராய்ச்சி யுடையவர் சொல்லி கேட்கவும் இல்லை. இப்போது நான் விளக்குகிறேன், கேள்! இராமனை

அவதாரம் எடுத்த கடவுள் திரும்பவும் கண்ணனுக அவதாரம் எடுத்தார். இது உனக்குத் தெரியுமல்லவா ?

" ஆம் !"

" அதுபோல இராவணன், சராசந்தன், சிசுபாலன் எல்லாருமே திரும்பத் திரும்ப அவதாரம் எடுப்பார்கள். திரும்பத் திரும்பக் கடவுள் அவதாரம் எடுத்து வந்து அவர்களை அழிப்பார்."

" அப்படியா ? சரி, சரி ! ஆனல் இரண்டு பக்கமும் அவதாரம் எடுத்துக்கொண்டு போனல், திரும்பத் திரும்ப அழித்து என்ன பலன் ?"

" அப்படிக் கேள். கடவுள் அவதாரங்களில் கடைசி அவதாரம் கற்கி, அதுதான் நான். என் கையால் இறக்கும் எல்லாப் பூதங்களும், அரக்கர்களும் அதுபோலக் கடைசி அவதாரங்கள்தான். எனக்குப் பின்னல் பூதங்கள், அரக்கர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். அவர்களை நான் அழித்துவிடுவேன். நானும் இனிமேல் அவதாரம் எடுக்க மாட்டேன் !"

" எனக்கு இனி அவதாரம் இருக்குமா, ஆண்டே !"

பாரத வீரன் பதில் எதுவும் கூறவில்லை. பட்டி மந்திரி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் முகம் முற்றிலும் மாறுபட்டுவிட்டது. அவன் எதையோ கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பட்டி மந்திரிக்கு இப்போது அச்சமாயிருந்தது. அவன் கழுதையை நிறுத்தி, பாரத வீரன் பின்சென்று பதுங்கினன். என்ன நேரப் போகிறதோ என்று நடுங்கினன்.

" அதோ நான் சொன்னது சரியாயிற்று, பார் ! கவந்தன் என்ற அரக்கனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்

கிருயா? அவன் அதோ நம்மை நோக்கி குதிக்கிருன் பார்" என்ருன் பாரத வீரன்.

"யா...ர்? கவந்...தன்?"

பட்டி மந்திரிக்கு நாடிநரம்புகள் முற்றிலும் தளர்ந்தன. வீரன் நோக்கிய இடத்தில் அவன் கூர்ந்து நோக்கினுன். எதுவும் காணவில்லை.

"அதோ இரண்டு கைகளும் இரண்டு பனையளவு நீண்டிருக்கின்றன. இரண்டு கைகளிலும் எவ்வளவு பெரிய பாறைகளை ஏந்திக்கொண்டிருக்கிருன் பார்? அதுதான் கவந்தன். நீ இப்போது இங்கேயே நில். நான் சென்று அவன் கொட்டத்தை அடக்கி வருகிறேன்" என்று கூறிப் பாரத வீரன் முன்னுல் விரைந்தான்.

பட்டி மந்திரி கண்களுக்கு இரண்டு ஏற்றங்கள் தான் தெரிந்தன. அவை பனையளவு நீளம் இருந்தது உண்மைதான். ஆனுல் அவை எப்படி கவந்தனுயிருக்க முடியுமென்று அவனுல் காணமுடியவில்லை.

இதையெல்லாம் அறியத்தக்க புத்தக அறிவு தனக்கு இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று அவன் கவலை கொண்டான். உலா முடிவில் எப்படியாவது முயன்று இவற்றையெல்லாம் படிக்கவேண்டுமென்றும் அவன் உறுதி செய்துகொண்டான்.

பாரத வீரன் கோவேறுகழுதையைத் தட்டிவிட்டான். பட்டி மந்திரி கண்டபடியே இரண்டு ஏற்றங்கள்தான் அவன்முன் நின்றன. அவற்றின் பின்புறத்திலேயே அவன் சென்ருன். கையிலுள்ள பாறைகள் என்று பாரத வீரன் கூறியது பளுவுக்காக அதில் கட்டிய கற்களே. ஏற்றத்தை முன்னுல் நின்று இறைத்தவர்களை அவன் காணவில்லை. இறைக்கும்போது ஏற்றம் உயர்ந்து உயர்ந்து

தாழ்ந்தது. இதையே அவன் வீசுகின்ற கவந்தன் கைகளாகக் கருதினான்.

கவந்தன்மீது தாக்குவதாக எண்ணி, பாரத வீரன் கோவேறு கழுதைமீதிருந்தபடியே ஈட்டியால் ஏற்றங்களைத் தாக்கினான். ஒரு தடவை இறங்கி வரும் ஏற்றம் அவன் தோளை முறித்தது. மற்றொரு தடவை கிளம்பும் ஏற்றம் அவனையும் கோவேறு கழுதையையும் சேர்த்து அந்தரத்தில் தூக்கி எறிந்தது. மனிதனைப்போலவே விலங்கும் படுகாயமுற்று எழுந்திருக்க முடியாமல் நிலத்தில் கிடந்தது.

பட்டிமந்திரி நெடுநேரம் ஏற்றத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பார்க்குந்தோறும், அது கவந்தனல்ல, ஏற்றம்தான் என்று அவனுக்கு உறுதியாய்த் தோற்றிற்று. பாரத வீரன் தாக்குதல்களை அவன் கவனித்தான். அவ்வளவு தொலைவிலிருந்து, அடிபட்டதையோ காயமடைந்ததையோ அவன் உணர முடியவில்லை. ஆனால் இறுதியாகக் குதிரையும் பாரத வீரனும் உயரத் தூக்கி எறியப் பட்டதை அவன் கண்டான். கோவென்றலறினான். ஓடி வந்தான். விழுந்தவன் எழுந்திருக்க முடியாத நிலையில் கிடப்பதைக் கண்டு பதைபதைத்தான்.

அவன் பாரத வீரனை மெல்லத் தன் மடிமீது தூக்கிச் சாத்தினான். எண்ணெய் தடவி மருந்திட்டுத் துணிக் கட்டுகள் இட்டான். பக்கத்திலுள்ள சருகுகளால் தீ மூட்டி, வெந்நீர் ஒத்தடமிட்டான். சருகுப் படுக்கை செய்து அதில் அவனைக் கிடத்தினான். கோவேறு கழுதையையும் அவன் இதேபோலக் கவனித்தான்.

பெரும்பாலும் அடிகள் ஊமையடிகளாகவே இருந்தன. இரவு வேதனை பெரிதாயிருந்தாலும் பாரத வீரனும் கோவேறு கழுதையும் பின்னிரவில் நன்றாக உறங்கி எழுந்தார்கள். வேதனை போனவுடன் பாரத வீரன் அடிகளையும்

மறந்தான். அவனை உறுத்தியது தோல்வி மட்டும்தான். காலையில் ஏற்றம் மீண்டும் வேலை தொடங்கிற்று. இதைக் கவந்தன் வெற்றி எக்களிப்பு என்று அவன் கருதினான். அவன் முந்தின முயற்சியில் மீண்டும் ஈடுபட முனைந்தான்.

இத்தடவை பைத்தியக்காரத்தனமான இம் முயற்சியைத் தடுக்க, பட்டிமந்திரி தன்னாலான மட்டும் முயன்றான்.

அது கவந்தனல்ல, ஏற்றம் தான் என்ற வாதம் பாரத வீரன் காதில் ஏறவில்லை. "அருட்பார்வையற்றவர்கள் கண்ணுக்கு அது வேறுமாதிரி தெரிவது இயல்புதான். மேலும் அரக்கர்கள் மாயமருட்சியில் தேர்ந்தவர்கள். சீதையின் கண்களுக்கு மாரீசன் பொன்மானாய்த் தோற்றவில்லையா? சூரபன்மன் மாமரமாக உருமாறி ஏமாற்றப் பார்க்கவில்லையா? அதுபோல அறியாத உன் போன்றவர்களை ஏமாற்றவே கவந்தன் ஏற்றமாகக் காட்சியளிக்கிறான். நேற்று எப்படியோ தன் மாயத்தால் என்னை வீழ்த்தப் பார்த்தான். ஆனால் நான் கற்கி. தெய்வக் குருதி என் உடலில் ஓடுகிறது. என்னை அவன் அழிக்க முடியாது. இன்று வெற்றியுடன் மீளுகிறேன், பார்" என்று கூறி அவன் மீட்டும் போருக்கெழுந்தான்.

கோவேறு கழுதை இன்னும் நன்றாக நடக்கக்கூட முடியவில்லை. ஆகவே பாரத வீரன் இப்போது கால் நடையிலேயே தாக்குதல் தொடங்கினான்.

ஏற்றம் உயரும்போது அவன் கீழிருந்து ஈட்டியால் தாக்கினான். தாழும் சமயம் மேற்புறம் வாளால் வெட்டினான். மரத்தில் பட்டு, ஈட்டி அடிக்கடி வளைந்தது. கல்லின் மேல் தாக்கி வாள் முனை மழுங்கிற்று. தவிர, சில சமயம் ஏற்றம் ஈட்டியையும், ஈட்டி அவனையும் தூக்கி எறியலாயின. ஆயினும் முந்தின நாளைப்போன்ற நிகழ்ச்சி இன்று ஏற்படவில்லை. மரமும் கல்லும் வலுவாயிருந்

தாலும், அவற்றைப் பிணைத்துக் கட்டியிருந்த கயிறுகளும் நாரும் படிப்படியாக அறுந்து நைந்தன. ஏற்றம் உயரும் சமயம் கற்கள் முற்றிலும் விலகிப் பெரு முழக்கத்துடன் கீழே விழுந்தன.

அவன் தலைக்கு அருகாகத்தான் கற்கள் விழுந்தன. அவன் திறமையாகச் சட்டென்று விலகினான். இல்லா விட்டால் குறைந்த அளவு தோள்களாவது கட்டாயம் பெயர்ந்திருக்கும். ஆனால் விழுந்த இடத்தில் சேறு படிந் திருந்தது. அது பாரத வீரன் உடலெங்கும் சிதறிற்று. கண்களில்கூடச் சிறிது படிந்தது.

ஏற்றம் கீழே திரும்பவில்லை. அது என்ன ஆயிற்று என்பதையும் அவன் முதலில் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் ஏதோ பெருத்த உருவம் நீரில் விழுவதுபோன்ற ஓசைகள் கேட்டன. வேறு பல கூச்சல்களும் அடுத்து எழுந்தன. கண்களில் பற்றிய சேற்றைத் துடைத்துக்கொண்டே, பாரத வீரன் கவந்தன் உருவத்தைப் பார்த்தான். அவ னுக்கு எல்லாம் விளங்கிற்று. "கவந்தன் வயிறு வெடித்துச் செத்திருக்கிறான். அந்த ஓசையைத்தான் நான் கேட்டேன். அதோ திரும்பவும் தாக்க முடியாமல், காலையும் கையையும் விரித்து மலர்ந்துவிட்டான். அதோ அழு குரல்கள் கேட்கின்றன. அது அவன் உறவினர் களான அரக்கர்கள் அழு குரல்கள்தான். ஐயமில்லை" என்று அவன் தனக்குள் கூறிக்கொண்டான்.

இந்த மகிழ்ச்சியைக் கூற அவன் பட்டிமந்திரியிடம் ஓடோடிச் சென்றான்!

பாவம்! பட்டிமந்திரி இத்தடவை போரில் முழுக் கவனம் செலுத்தவில்லை. தொப்பென்ற ஓசையையும் அழுகுரலையும் கேட்டுத்தான் திரும்பிப் பார்த்தான். இரண் டாக நின்ற ஏற்றத்தில் ஒன்று தலைகீழாய் நின்றது.

மற்றதும் அதில் எப்படியோ மாட்டிக்கொண்டிருந்தது "அந்தோ, ஏற்றம் முறிந்து யார் யாரோ கிணற்றில் விழுந்திருக்கவேண்டும். அடிபட்டிருக்கவேண்டும். இந்த வீரத் தலைவன் வீரனாயிருக்கலாம். ஆனால் கற்பனைப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது. அவருடன் வந்து பழிகேடுமாயிற்று. குடிகேடும் வந்துவிடும்போலிருக்கிறதே!" என்று அவன் பதைத்தான்.

"ஏற்றம் கவிழ்ந்ததன் காரணத்தை அறிந்து யாராவது வந்துவிட்டால், உயிருடன் போக முடியாது. அதற்குள் பாரத வீரனை இட்டுக்கொண்டு ஓடிவிட வேண்டும்" என்றும் அவன் முடிவு செய்தான்.

ஆனால் துணிவது எளிது. நிறைவேற்றுவது அரிது. ஏனென்றால், அவனொன்று நினைக்கப் பாரத வீரன் மற்றொன்று நினைத்தான். ஓடுவதற்கு மாறாக, அவன் வெற்றி விழாக் கொண்டாட எண்ணினான். 'ஏற்றம் முறிந்ததற்காக ஓடுவதா, கவந்தன் மாண்டதற்காக மகிழ்ச்சிவிழாக் கொண்டாடுவதா!' இந்த ஆராய்ச்சிலும் வாதத்திலும் வீரனும் பாங்கனும் அரை மணி நேரத்துக்குமேல் ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று.

உண்மையில் பட்டிமந்திரி ஐயுற்றது முற்றிலும் சரியே. ஏற்றம் இறைத்த இருவரில் ஒருவன் ஏற்ற முறிவால் படுகாயம் அடைந்தான். மற்றவன் மண்டையிலும் காலிலும் காயமுற்று நீரில் அமிழ்ந்திறந்தான். வரப்பில் வேலை செய்த ஓரிருவர், அதை அடுத்து நாலைந்து கணங்களுக்குள் உற்றார், உறவினர் வரத் தொடங்கினர். கிணற்றில் விழுந்தவனை எடுப்பதிலும், காயம் பட்டவர்களைக் கவனிப்பதிலுமே அவர்கள் சில நேரம் ஈடுபட்டிருந்தனர். உற்றார் உறவினரோ உரக்க அழுவதிலேயே ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆனால் தொழிலாளரில் சிலர் மட்டும் 'ஏற்றம் ஏன்

முறிந்தது, கற்கள் ஏன் அவிழ்ந்தன' என்ற ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கினர்.

பாரத வீரனும் பட்டிமந்திரியும் ஏற்றத்தின் பின் பகுதியையே கண்டனர். சோளக் கொல்லையின் வேலியும் சோளப்பயிரும் மறுபகுதியையும் ஏற்றம் இறைப்பவரையும் மறைத்தன. இதே வேலியும் பயிருந்தான் மற்றவர்கள் கண்களுக்கும் அவர்களை மறைத்தன. நிகழ்ச்சியின் காரணத்தை ஆராய முற்பட்ட தொழிலாளர்கள் மறுபுறம் வந்து பார்த்துவிட்டனர். உண்மை நிகழ்ச்சியை அறிய முடியாவிட்டாலும், நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னால் இருப்பவர்கள் தான் பொறுப்பாளிகள் என்றறிய நெடுநேரம் ஆகவில்லை.

வாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்த வீரனும் பாங்கனும் நையப் புடைக்கப்பட்டனர் என்று கூறவேண்டுவதில்லை. உண்மை நிகழ்ச்சி முழுவதும் தெரிந்திருந்தால், கொன்றே இருப்பார்கள். இரக்கப்பட்டு, 'அரைகுறை உயிருடனே இருவரையும் விட்டுச் சென்றனர்.

பட்டிமந்திரி உருண்டு புரண்டு எழுந்திருக்க நடு இரவு ஆயிற்று. அவன் உதவியுடன் பாரத வீரன் எழுந்திருக்கக் கடைசி யாமம் ஆயிற்று. ஆனால் விடியுமுன் புறப்பட்டு விடுவது அவசியம் என்று பட்டிமந்திரி வலியுறுத்தினன். இதைப் பாரத வீரனும் அட்டியின்றி ஏற்றுக்கொண்டான். ஏனென்றால் எதிரிகள் ஊராரானாலும், கவந்தன் உறவினரானாலும், எதிரிகளே எனபதில் வாதத்துக்கிடமில்லை. அடி வேதனையிலோ, மேலும் அடிபட முடியாது என்ற நிலைமையிலோகூட இரண்டு கருத்துக்கு இடமில்லை.

நல்ல காலமாக இரண்டு நாள் நிகழ்ச்சிகளிலும் ஈடுபடாத உயிர் ஒன்று இருந்தது. அதுவே பட்டிமந்திரியின் கழுதை. அதை அவன் பெருந்தன்மையுடன் பாரத வீரனுக்குத் தந்தான். அதன்மீது அவனை அருமுயற்சியுடன்

ஏற்றினான். கோவேறு கழுதை நொண்டி நொண்டியே நடக்க முடிந்தது. பாரத வீரனைக் கழுதைமேல் வைத்து ஒரு கையால் அணைத்துக்கொண்டு, கோவேறு கழுதையையும் நடத்திக்கொண்டு, அவன் மெள்ள மெள்ள நடந்தான்.

விடியுமுன் அவர்கள் ஒன்றிரண்டு கல் தொலை சென்று விட்டனர். அங்குள்ள ஒரு குளத்தங்கரையில் அவர்கள் இளைப்பாறினர்.

10

விடுதலைக் கீதம்

இளவரசியின் எழிலுருவமும், இளவரசியுருவில் காட்சிதந்த அன்னை திருவுருவமும் பாரத வீரன் உள்ளத்தை விட்டு என்றும் நீங்கவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி வள்ளியின் அன்பு வடிவம் அவற்றை மறைத்து வந்தது. வீரஉலா முடித்து, இளவரசியையும் சிங்காதனத்தையும் பெறும் வரை, வள்ளியின் நினைவை மறக்கவேண்டும் என்று அவன் எண்ணினான். இளவரசியின் அன்புக் கட்டளைகளிலே மனதைப் பக்தியுடன் பதிய வைக்கவும் விரும்பினான்.

"இன்னல்கள் அகற்றவந்த இளங்கதிர் வீரனே!" இவ்வாறு இளவரசி முதலில் பாரத வீரனை அழைத்திருந்தாள். "நீங்கள் விரைவில் வீரக்கவசம் அணியவேண்டும். வீரகுருவின் அருளும் அன்னை காளியருளும் பெறவேண்டும். என் காதல் சான்றாக, இத்தமிழகமெங்கும் சென்று வெற்றி உலா வரவேண்டும். உங்கள் வெற்றிப்புகழ் என்செவிகளையும் என் காதல் உள்ளத்தையும் நிறைக்கட்டும்" என்பது

அவள் அன்புக் கட்டளை. ஆனால் அவள் அக்கட்டளையின் கடைசிப் பகுதி, அவனுக்கு ஒரு தனித்தூண்டுதல் தந்தது. அதன் அருளார்வம் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருந்தது. "எங்குமே இன்னலுக்காளான பெண்டிர், உங்களால் இன்னலம் பெறட்டுமே. சிறைப்பட்டவர்கள் சிறை வீடு பெறட்டும். இடருள் சிக்கிய மக்கள் இனிய நல்வாழ்வு பெறட்டும்!" பாரத வீரன் உள்ளத்தை இவ்வாசகங்கள் இச்சமயம் தனிப்பட்ட முறையில் உருக்கின.

கவந்தன் போரைப்பற்றி வீரனுக்கும் பாங்கனுக்கும் இடையே இரண்டு கருத்துக்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. சிங்கப் போர்பற்றியோ, ஒரே கருத்துத்தான் இருந்தது. ஆனால் நொந்த உடலுடன் குளத்தங்கரையில் இளைப்பாறிய பாரத வீரன் உள்ளத்தில், இரண்டுமே நிறைவளிக்கவில்லை. அவன் தன்னைத்தானே இரக்கமின்றிக் கடிந்துகொண்டான். கவந்தன் போரால் அவன்மீதுள்ள பக்தி பாங்கனிடம் சிறிது ஆட்டங்கண்டிருந்தது. ஆனால் வீரன் புதுப் போக்கு அதை முன்னிலும் வைரம் பாய்ந்த பக்தியாக்கி விட்டது.

அவன் பக்தனிடம் தன் உள்ளாராய்ச்சியையும் உள்ளக் குறையையும் எடுத்துரைத்தான்.

"அன்பிற் சிறந்த பாங்கனே! நீ புத்தநம அறியாதவனென்று கருதி, உன அறிவுரைகளை நான் மிகவும் புறக்கணித்து விட்டேன். அதற்கு இப்போது மன்னிப்புக் கோருகிறேன்."

கற்பனைக் கோளாறு அடி உதையால் தெளிந்து விட்டது என்று பாங்கன் திடீரென்று எண்ணினான். உண்மை அதுவல்ல என்பது விரைவில் தெரிந்தது.

"கவந்தன் கவந்தனல்ல, ஏற்றமே என்று நீ கூறினாய்! அது ஏற்றமோ மல்லவாயிருக்கலாம். கவந்தனாயிருக்கலாம்.

அதைப்பற்றி நான் வீணாக வாதித்தேன். நான் ஆராய்ந் திருக்கவேண்டியது அதுவல்ல. 'கவந்தன் ஏன் உன் கண்ணுக்கு ஏற்றமாகத் தோற்றியிருக்கவேண்டும்?' இதையே நான் சிந்தித்திருக்க வேண்டும். இதற்குமுன் இத்தகைய மாயம் இருந்ததில்லை. சிங்கம் உனக்கும் சிங்கமாகவே தோற்றிற்று. எல்லாருக்கும் சிங்கமாகவே தோற்றிற்று. யாருக்கும் பூனையாகவோ எலியாகவோ தோற்றவில்லை! அணைகரை வெள்ளமும் அதுபோலத்தான். எல்லாருக்கும் அது வெள்ளமாகவே தோற்றிற்று. இப்போது மட்டும் இந்த இரண்டக மாயம் ஏற்படுவானேன்?

"உன் இயற்கையறிவை நான் இங்கேதான் பயன் படுத்தியிருக்க வேண்டும். இதுவரை அதைக் கவனியாதிருந்துவிட்டேன். இனி உன் கருத்தையும் ஊன்றிக் கவனிப்பேன். அதனால் பலனுண்டு என்பதை இப்போது அறிந்துகொண்டேன்."

பட்டி மந்திரியின் மூளை குழம்பிற்று. அவனால் ஒன்றும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. "கவந்தனைக் கவந்தன் என்றே இன்னும் கருதுகிறார். அதே சமயம் இயற்கை யறிவுபற்றி வானளாவப் புகழ்கிறார். என் இயற்கையை அறியும் அறிவுகூட எனக்கு இல்லையே!' என்று அவன் ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"எனக்கு நீங்கள் கூறுவது ஒன்றும் புரியவில்லையே. விளங்கச் சொல்லுங்கள், ஆண்டே!" என்று மட்டும் அவன் வாய்விட்டுப் பேசினான்.

"உனக்கு விளக்கமாகக் கூறுவதிலேயே இனி என் நற்பணி தொடங்கவேண்டும். என் பழம்பிழைகள் அதனாலேயே அகல வேண்டும். ஆகவே கேள். கேட்டு, இனி உன் ஒத்துழைப்பையும் முழுதும் கொடு. அஞ்சாமல் உன் அறிவுரையைக் கூறவும் இது உன்னைத் தூண்டும்.

"உன்னிடம் மாயம் காட்டியதுமூலம் இயற்கை யன்னை எனக்கு ஒரு எச்சரிக்கை தந்திருக்கிறாள்.

"சிங்கத்தை வென்றிருக்கிறேன். சிங்கத்தைவிடப் பொல்லாத கவந்தன் என்ற அரக்கனை ஒழித்திருக்கிறேன். இவற்றால் நான் தற்பெருமை அடைந்தால், அது தவறு.

"இவை, வீரச் செயல்களாகலாம். நற்செயல்களல்ல. வெறும் வீரத்துக்குச் சான்றோர் என்றும் சிறப்பளிப்ப தில்லை. அது காட்டுப்பண்பு. எலியைக் கொல்லும் பூனைக்கும், ஆட்டைக்கொல்லும் புலிக்கும் நான் என்ன சிறப்புத் தரமுடியும்? அவற்றைக் கொடுமை என்போம். தன் தன் உணவுக்காகக் கொன்ற கீழ்த்தர விலங்குகளின் செயல் என்போம். அவை உண்மையான தூய, உயரிய வீரம் ஆகமாட்டா.

"உண்மையான வீரம் உயர்வு நோக்கத்தில், உள் ளுணர்ச்சியில், பயனில்தான் இருக்கிறது. சிங்கத்தை நான் கொன்றதால், யாருக்கு என்னநன்மை விளைந்தது? அல்லது யாருக்கு என்ன நலன் விளைய வேண்டும் என்ற நோக்கத் துடன் நான் செயல்செய்தேன். இந்தக் கேள்விகளை உன் மாயமறுப்புரை என்னிடம் தூண்டிவிட்டன. இளவரசி எனக்குக் கொடுத்ததூய, உயரிய அருளிரக்கக்கட்டளைமீது அது என் கவனத்தைத் திருப்பின.

"இதோ, அந்தக் கட்டளை!

"எங்கும் இன்னலுக்காளான பெண்டிர், உங்களால் இன்னலம் பெறட்டும். சிறைப்பட்ட மக்கள் சிறை வீடு பெறட்டும். இடருட்சிக்கிய மக்கள் இனிய நல் வாழ்வு பெறட்டும்.

"இவற்றை நான் மறந்துவிடப்படாது. நான் மறந் தாலும் நீ மறந்துவிடப்படாது. நாம் மறந்தாலும்

உலகம் மறந்துவிடப்படாது. உலகம் நமக்கு நினைவூட்ட வேண்டும். நீ எனக்கு நினைவூட்டவேண்டும்.

" அதற்கு ஒரு நல்ல வழி வகுத்திருக்கிறேன்."

" இந்த வாசகங்களை நான் எழுதித் தருகிறேன். மூன்று அட்டைகளில் அவற்றை ஒட்டு. எல்லா மக்களும் பார்க்க அதில் ஒன்றைக் கோவேறு கழுதையின் தலைமுன் ஒட்டித்தொங்கவிடு. நான்காண அதன் பிடரிமீது ஒன்றைக் கட்டிவை. மூன்றாவதை உனக்குத் தெரியும்படி அதன் வாலில் கட்டித் தொங்கவிடு."

பட்டி மந்திரிக்கு அடக்கமுடியாத சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் அதே சமயம் இப்பேச்சு பாரத வீரனிடம் அவனுக்கு இருந்த மதிப்பை வளர்த்திருந்தது. ஆகவே அவன் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டான். சிரிப்புக்கான காரணமாக ஒன்றை மட்டும் அவன் இடைமறித்துக் கூறினான்.

" எனக்குத்தான் எழுத • வாசிக்கத் தெரியாதே, ஆண்டே ! நான் காண எழுதிப்போட்டு என்ன பயன் " என்று கேட்டான்.

" இந்த நாட்டில் இக்காலத்தில் எத்தனையோ பேருக்குத்தான் எழுத வாசிக்கத் தெரியாது. அதைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கும இது ஒரு வழிதானே ! மேலும் என்ன எழுதப் போகிறேன என்பதைத்தான் இப்போதே சொல்லிவிட்டேன். முன்னால் இருப்பது அட்டை என்றும், எழுத்து என்றும உனக்குத் தெரியும். அப்போது நான் கூறியது நினைவுக்கு வராமலா இருக்கும்?"

" புராணக்கற்பனை தீண்டாத இடத்தில், வீரத்தலைவர் அறிவு யாருக்கு வரும் ? வீரம், அறிவு, பெருந்தன்மை, அன்பு ஆகிய இத்தனையும் இருக்க, இவர் ஏன் ஒரு மன்னர் மனனன் ஆகக்கூடாது ? கட்டாயம் ஆவார். ஐயமில்லை. அதனை ஒட்டி, நானும் குறைந்த அளவு ஒரு

சிற்றரசன் ஆகாமலா இருக்கப்போகிறேன்!" என்று கனவுக்கோட்டை வளைத்தான், பட்டி! அவன் உள்ளம் மீண்டும வானளாவி மிதந்தது.

'இனி இன்னலுற்றவர்கள், சிறைப் பட்டவர்கள், இடருற்றவர்களுக்கே நம் வீரத்தை பயன் படுத்தல் வேண்டும். வீணில் சிதறடித்தலாகாது' என்ற உறுதி யுடன் பாரத வீரன் புறப்பட்டான். அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இந்த உறுதியைப் பெரிதும் நிறைவேற்ற உதவின.

முதலில் ஒரு நாற்சந்தியை அவர்கள் அணுகினர். தொலைவிலிருந்தே உயிர் வாதைப்படும் ஓர் இளங் குரல் அவர்கள் செவியில் பட்டது. பாரத வீரன் விரைந்தான். பட்டி எவ்வளவு முயன்றும் அவனுடன் ஒத்து நடக்க முடியவில்லை. நாற்சந்தியில் ஒரு கொடுஞ் செயலை அவர்கள் கண்டார்கள். பதினன்கு பதினைந்துக்கு மேற் படாத ஒரு இளைஞன் ஒரு மரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தான். அவன் உடலெல்லாம் சாட்டையடிகளால் வீங்கியிருந்தன. அருகில் நின்ற ஒரு செல்வன் அவனைப் பின்னும் அடிமேல் அடியாக அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாரத வீரன் கோவேறு கழுதை சரேலென்று மரத்தை நோக்கிச் சென்றது. அடிப்பவன் முதுகை எட்டி பதம் பார்த்தது. அவன் சீறித் திரும்பினன். ஆனல் அவன் கொடுத்தது சாட்டையடி, அவன் பெற்றது எட்டியடி. அவன் தாங்கமாட்டாமல் அலறினன். இளைஞன் செய்தி இன்னதென்றறியாது விழித்தான்.

"ஏண்டா, இந்தச் சிறுவனை இப்படி அடிக்கிருய்? அதே அடி உனக்கு எப்படி இருக்கிறது என்பது இப்போது தெரிகிறதா?" என்று கேட்டான் பாரத வீரன்.

"ஐயா, செய்தி இன்னதென்று கேளாமல் என்னை இப்படி அடிக்கிறீர்களே! இவனும் இவன் முன்னேர்களும்

எங்கள் குடும்பத்தின் வழி வழி அடிமைகள். இப்போது அடிமைக் கடன் செய்ய இவனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. அப்படியிருந்தும் இவன் அயல் நாடுகளுக்குத் தப்பியோடிவிட்டான். அங்கே பணம் தேடுகிறானும்! படிக்கிறானும்! என்ன திமிர், பாருங்கள். ஆனால், நானா விடுகிறவன்? இங்கே அவனுக்கு உள்ளாளாக ஒரு ஆண்டிப்பயல் இருக்கிறான். அவனைப் பார்க்க எப்படியும் இவன் வருவான் என்று தெரியும். காத்திருந்து வந்த சமயம் பிடித்துக் கொண்டேன். என் அடிமைக் கணக்கு அத்தனையையும் அடியாக வாங்குகிறேன்" என்றான்.

"அடிமைக் கணக்காடா உனக்கு வேண்டும், இதோ! இதோ!" என்று அவன் மீது பாரத வீரன் அடி, உதை, குத்து ஆகியவற்றை மழையாகப் பொழிந்தான்.

"ஐயோ, ஐயோ! போதும், போதும்! என்னை விட்டு விடுங்கள். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் செய்கிறேன் விட்டு விடுங்கள்" என்றான்.

"முதலில் பையனை அவிழ்த்து விடு" என்றான் பாரத வீரன்.

அவன் அவிழ்க்க விரும்பவில்லை. ஆனால் மீட்டும் ஓங்கும் ஈட்டி அவிழ்க்க வைத்தது.

"நான் யார், தெரியுமா? நான்தான் கண்கண்ட கற்கி, கலியுகராமன், பாரத வீரன், சிங்கத்தை வென்ற வீர சிங்கம்! இந்த நாட்டிலேயே — உலகத்திலேயே — இனி அடிமைத்தனம், சிறை, இன்னல்கள் எதுவும் இருக்கக் கூடாது. அதை ஒழிக்க நான பிறந்திருக்கிறேன்! ஒழிக்கவே புறப்பட்டிருக்கிறேன்!

"இந்தச் சிறுவனுக்கு இந்தக் கணமே விடுதலை கொடு. அத்துடன் அவன் வேலை செய்ததற்கான

ஊதியத்தைக் கணக்குப் பண்ணிக் கொடு. அவனை அடித்த ஆணவத்துக்கு ஈடாக அவனுக்கு வணக்கம் செலுத்தி ஐம்பது வெள்ளி கொடுத்து அனுப்பு" என்றான்.

'நீ யார், இதையெல்லாம் கேட்க?' என்று அவன் மீட்டும் சீறினான். ஆனால் அடி, உதை, குத்து ஆகிய பாடங்கள் அவனுக்கு மீண்டும் அறிவு புகட்டின. அவன் கூறியபடி செய்ய ஒத்துக் கொண்டான்.

இச்சமயம் இளைஞன் பாரத வீரன் காலடியில் விழுந்தான். "கண்கண்ட கற்கியே, கலியுகராமனே! எதிர்பாராது வந்து உதவிய உங்களுக்கு நான் எவ்வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இவனை நம்பி என்னை விட்டு விட்டுச் செல்லாதீர்கள். இவன் வாக்குறுதிகளுக்கு விலையில்லை. இவன் ஒரு அரக்கன். மனிதவடிவெடுத்து என்னை வதைக்கிறான்; உங்களுக்கு அஞ்சிப் பணிகிறான். நீங்கள் போனவுடன், வட்டியும் முதலுமாக என்னைக் கொடுமைப் படுத்துவான்" என்றான்.

செல்வன இளைஞனைப் பார்த்த பார்வையே இது உண்மை என்று காட்டிற்று. பாரத வீரன் அவனை மீண்டும் நையப்புடைத்தான். 'இப்போதே பணம கொடுத்தனுப்பு!' என்றான்.

"கொடுத்து விடுவேன். என்னிடம் இப்போது இல்லையே. வீட்டில் சென்று கொடுக்கிறேன்" என்றான்.

"வேண்டாம், எழுதிக்கொடுத்து அனுப்பு" என்றான்.

பாரத வீரனே தாளும் மைக்கோலும் எடுத்து நீட்டினான். அவன் மாறு பெயருடன் கையொப்பமிட முயன்றான். இளைஞன் இதைச் சுட்டிக்காட்டினான். 'நீயும் உன் படிப்பும் நாசமாய்ப் போக!' என்று செல்வன் சினந்து

விழுந்தான். ஆயினும் பாரத வீரன் கடுங்குத்துக்கும் உதைக்கும் அஞ்சி அவன் எழுதிக்கொடுத்தான்.

இளைஞன் பாரத வீரனுக்கு வணக்கம் செலுத்தினன். "அண்ணலே, உங்கள் முயற்சி நீடூழி வாழ்க. என் வகையில் நீங்களே இருந்து நடத்திய நன்மைதான் எனக்குக் கிடைக்கும். இவன் வாக்குறுதி, பத்திரம் எதற்கும் விலை கிடையாது. அவற்றை நம்பி நான் இந்த நாட்டில் இருப்பதே ஆபத்து. இவன ஊர்ப்பெரிய மனிதன், பணக்காரன். ஆகவே காவல், துறை, சட்டம் எல்லாம் இவனுக்குத்தான். ஏழைகளாகிய எங்களுக்குக் கிடையாது. ஆகவே உங்கள் முன்னலேயே நான் ஓடி விடுகிறேன். அவனே, அரசியல் காவலரோ கைப்பற்று முன் வெளிநாடு சென்று விடுவேன்" என்றுன்.

பாரத வீரன் எவ்வளவு கூறியும், அவன் கேட்க வில்லை. கையொப்பப் பத்திரத்தைப் பாரத வீரனிடமே போட்டு விட்டு ஓடினன்.

பாரத வீரன் ஊரில் பாரத விரனே ஊர்ப் பெரிய மனிதன். ஆனல் எல்லா ஊர்ப் பெரிய மனிதரும் தன்னைப் போல இல்லை என்று அவன் கண்டான். இந்நிலையை மாற்ற என்ன செய்வது என்ற ஆலோசனையுடனேயே அவன் நடந்தான்.

அவன் எண்ணத்தை அறிந்தவன் போல பாங்கன் பேசினன். இத்தடவை சீடன் குருவுக்கு மிஞ்சிய அறிவுரை கூறினன். "ஆண்டே அரக்கர், பூதங்கள் ஆகிய வற்றில் எனக்கு இப்போது நம்பிக்கை வந்து விட்டது!" என்றுன்.

பாரத வீரன் ஆலோசனை சட்டென்று குலைந்தது. "ஆ! அப்படி என்ன புதிய அனுபவம் கண்டாய்?" என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

"ஒன்றுமில்லை. அந்தப் பையனே கூறிவிட்டான், அந்தச் செல்வன் மனிதனல்ல; மனித உருவில் வந்த அரக்கப் பூதம் என்று. ஆகவே அதில் ஐயமில்லை."

"அவன் அதை உவமையாகச் சொன்னால், நீ அதை அப்படியே உண்மையாக எடுத்துக் கொள்கிறாயே! உன் கற்பனையுள்ளத்தில் நீ எதையும் பட் பட்டென்று நம்பி விடுகிறாய்?"

பேசுவது தன் வீரத்தலைவன்தானா, வேறு ஆளா என்று பாங்கன் முன்னால் வந்து முகத்தைப் பார்த்தான்.

"ஏன் இப்படி முன் வந்து வந்து என் முகத்தைப் பார்க்கிறாய். என்ன புதிய சந்தேகம் வந்து விட்டது?" என்று பாரத வீரன் கேட்டான்.

"எங்கே அதே பூதம்தான் உங்கள் உருவில் வந்து பேசியிருக்கக் கூடுமோ 'என்று பார்த்தேன்" என்றான் அவன்.

பாரத வீரன் சிரித்தான்.

இதற்குள் மாலை ஆய்விட்டது. தொலைவில் குதிரை மீது இரண்டு மனிதர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் பருத்த உடல் கொழுகொழு வென்று மாலை வெயிலில் மின்னிற்று அணிந்த ஆடைகள் வெண்பட்டுக்கள். அவர்கள் பின் ஒரு மூடாக்கிட்ட பெட்டி வண்டி வந்தது. அதற்குக் காவலாக ஒரு முரட்டுக் காட்டான் வந்தான். உள்ளே ஒரு பெண் குரல் கேட்டது. அவள் குரல் சோகம் கலந்திருந்தது. வழி ஒரே காட்டு வழியாய் இருக்கிறதே! இங்கேஎங்காவது நல்ல இடத்தில் இரவு தங்கிப் போகக் கூடாதா?" என்று ஈனக் குரலில் அது கேட்டது. காட்டான் அசட்டையாக, "நீங்கள்பேசாதிருங்கள். எல்லாம்பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்றான்.

பாரத வீரன் ஒரு கிளைப் பாதையிலே வந்துகொண்டிருந்தான். முன்னே செல்பவர்கள் இந்தப் பெண்ணைச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு போகிறார்கள் என்று அவன் உடனே ஊகித்தான். காட்டான் அவர்களுக்கு உடந்தையான ஆளாயிருக்க வேண்டுமென்றும் மதித்தான. பட்டி மந்திரியிடம் எதுவும் கூறவில்லை. கோவேறு கழுதையை நேரே குதிரைமீதிருந்தவர்களை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

"அடே, தடிப்பயல்களா! பேசாது அந்தப் பெண்ணை விட்டு விட்டுப் போகிறீர்களா? அல்லது உதை வாங்குகிறீர்களா?" என்று அதட்டினான்.

அவர்கள் திடுக்கிட்டனர்! "ஏது பெண்? எங்களுக்கும் இந்த வண்டிக்கும் எத்தகைய தொடர்பும் கிடையாது. ஆனால் நீ யார்? எங்களை அதட்ட உனக்கு என்ன உரிமை?" என்று கேட்டார்கள்.

காட்டான் இப்போது கூச்சலிட்டுப் பேசினான். "அவன் திருடன் போலிருக்கிறது, ஐயா! நீங்கள் எங்களை விட்டு விட்டுப் போகவேண்டாம்" என்றான்.

பாரத வீரனுக்குக் கடுஞ் சீற்றம் எழுந்தது. காட்டான் இக்காரியத்துக்கு உடந்தை என்ற எண்ணமும் வலுவடைந்தது. அவன் ஈட்டி திடீரென்று பாய்ந்தது. குதிரைச் செல்வர்களுள் ஒருவன் கீழே விழுந்து "ஐயோ" என்று அலறினான். இரண்டுகுரலுடன் அவன் ஆவிபோய்விட்டது. அடுத்தவன் அவன் உடலையும் குதிரையையும் விட்டு விட்டு, தன் குதிரையுடன் தாவி ஓடினான். ஆனால் காட்டான் தன் கையிலுள்ள கம்பைப் பாரத வீரன்மீது ஓங்கி வீசினான். அது தலையணியையும் உடைத்துத் தலையையும் காயப்படுத்திற்று. குதிரை முகம் மட்டுமே முகத்தின் முன் தொங்கிற்று.

நோயும் சீற்றமும் பாரதவீரனையும் காட்டாளாக்கிற்று. அவன் கோவேறு கழுதையிலிருந்து இறங்கிக் காட்டானை நையப்புடைத்தான். ஆனால் காட்டான் வண்டிக்குள்ளிருந்த ஒரு திண்டை இழுத்தான் அதையே கேடயமாக வைத்துக் கொண்டு, அடியைத் தாங்கிக்கொண்டான். முழு வலிமை யுடன் பாரத வீரனை உதைத்துத் தள்ளி அவன் மேல் ஏறி உட்கார்ந்து குத்துக்கள் விட்டான்.

தன் தலைவன் அடிபடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டு பட்டி மந்திரியால் சும்மா இருக்கமுடியவில்லை. அவன் தலைவன்மீதிருந்த காட்டானின் காலைப் பின்னின்று பற்றினான். அவனைப் பரபரவென்று நெடுந்தொலை இழுத்துச் சென்றான்.

அவன வாழ்வில் அவன வீரம காட்டியது இதுதான முதல் தடவை. ஆனால் அந்தத் திடீர்வீரம் சட்டென அகன்றது. பாரத வீரன் அருகே வருமுன் காட்டான் அவன் கையைப் பின்புறமாக வளைத்தான். "திருடனுடன் வந்த திருட்டுப்பயலே! உன்னை முதலில் ஒழிக்கிறேன், பார்!" என்று கையை முறுக்கினான். பட்டி மந்திரி வாதை பொறுக்காமல் 'கூ கூ' என்று கூச்சலிட்டான்.

பாரத வீரன் விரைவில் நிலைமையைச் சமாளித்தான். பாங்கனை அவன் விடுவித்ததுடன் காட்டானைப் பின் கட்டு முன் கட்டாகக் கட்டினான். பின் வாளை அவன் நெஞ்சுக்கு நேர் நீட்டினான். "நீ யார்? இந்தப் பெண்மணி யார்? ஓடியவர்கள் யார்? உண்மையைச் சொல். இல்லாவிட்டால் அங்கே கிடப்பவனுடன் உன்னையும் அனுப்புகிறேன்" என்றான்.

காட்டான் வீறுப்பெல்லாம் மறைந்தது. "ஐயோ, நான் அந்த அம்மாவின் வேலைக்காரன். முன்னே சென்ற வர்களுக்கும் எனக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

என்னை விட்டு விடுங்கள். உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு" என்றான்.

உள்ளேயிருந்த பெண்மணி முதலில் எதுவும் கவனிக்க வில்லை. கவனித்தபோது, யாரோ திருடர்கள் தான் தாக்கு கிறார்கள் என்று அஞ்சி ஒடுங்கியிருந்தாள். பாரத வீரன் பேச்சு இந்த எண்ணத்தை மாற்றியது. அவன் யார், எப்படிப்பட்டவன் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் வேலை யாள் நடந்துகொண்ட மாதிரி சரியாகவும் இல்லை. அவனை வேலையாள்தான் என்பதிலும் தனக்குப் பாதுகாப்பில்லை யென்று அவள் கருதினாள். ஆகவே பாரத வீரனுக் கேற்கப் பேசித் தப்ப எண்ணினாள்.

"ஐயாமாரே! அந்த திருடனை அங்கேயே பிடித்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னைப் போக விடுங்கள்" என்றாள்.

"அப்படியே செய்கிறோம், அம்மணி! ஆனால் நீங்கள் நான் சொல்கிறபடி நடக்கவேண்டும். முதலில் நீங்கள் யார்? இவர்கள் கையில் எப்படிச் சிக்கிக் கொண்டீர்கள்?" என்றான்.

அவனுக்கேற்கக் கதை அளந்தால் அவனிடமிருந்து எளிதில் தப்பிச் செல்லலாம் என்று அவள் நினைத் தாள். அதற்கேற்ப மெய்யுடன் பொய் கலந்து பேசினாள். "நான் குறுங்குடி மலைத் தலைவன் மகள். கணவன் வீட்டி லிருந்து செல்கிறேன். தாய் உயிர் போகும் தருணம். அதனால் குறுக்கு வழியே செல்ல வேண்டி வந்தது. இந்தக் காட்டான் வழிகாட்டி. காட்டு வழியில் என்ன காரணத்தாலோ கொண்டு வந்துவிட்டான்" என்றாள்.

"அவனை நாங்கள் பின் கைகட்டி வேறு வழியில் அனுப்பிவிடுகிறோம். நீங்கள் மறுதிசையில் சென்று, முதல்

ஊரில் தங்கிச் செல்லுங்கள். உங்கள் தாயைப் போய்ப் பாருங்கள். ஆனால் உங்கள் கணவன் வீடு செல்லு முன், முதல் வேலையாக நீங்கள் ஒரு காரியம் செய்ய உறுதி தர வேண்டும். அப்போது தான் போகமுடியும்'' என்றான்.

' தாயைப் பார்த்தபின் எது வேண்டுமானாலும் உறுதி கூறுகிறேன். இப்போது விரைவில் அனுப்பிவிடுங்கள், தாய் என்ன ஆனாளோ ?' என்று பெருமூச்சுவிட்டாள்.

'' இங்கிருந்து பதினைந்து நாழிகை வழியில் செல்வ மருதூர் என்று ஒரு ஊர் இருக்கிறது. அங்கே மருதநாட்டு இளவரசியின் அரண்மனையை விசாரித்துச் செல்லுங்கள். உங்களை நான் கொலைகாரரிடமிருந்து விடுவித்ததை அவர் களிடமும் கூறுங்கள். விடுவித்தது பாரத வீரன், கண் கண்ட கற்கி, சிங்கத்தை வென்ற வீர சிங்கம், கவந்தனை ஒழித்த காவலன் என்பதையும் கூறத் தவறாதீர்கள். இதுவே நீங்கள் செய்யவேண்டிய காரியம்'' என்றான்.

அவள் அவசர அவசரமாக உறுதிகூறிக்கொண்டாள். வண்டியைத் தட்டிவிட வண்டியோட்டியிடம் கூறினாள்.

வண்டி சில அடிகள் சென்றபின், பாரத வீரன் மீண்டும் வண்டியை நிறுத்தச்சொன்னான். பெண்மணிக்குப் புதிய அச்சம் தோன்றிற்று. ஆனால் அவன் புதிய கேள்வி அவளுக்கு அச்சம் தரவில்லை. குழப்பம் உண்டுபண்ணிற்று.

'' எங்கே, யார் விடுவித்தார்கள் என்பதை கூறுங்கள் பார்ப்போம் '' என்று அவன் கேட்டான்.

அவள் அவசரத்தில் அவள் எதையும் நினைவில் கொள்ளவில்லை. '' பார்த்தீர்களா ? இப்போதே மறந்து விட்டீர்கள். அதை முழுவதும் ஒப்புவித்தால் தான் போக லாம். அல்லது உங்களுக்கு எழுதத் தெரியுமா ? எழுதிக் கொண்டு போங்கள்'' என்றான்.

வேறு வழி காணுமல் பெண்மணி ஒப்பிக்க ஒத்துக் கொண்டாள். எழுதவோ, வாசிக்கவோ தனக்கு வராது என்று ஒத்துக்கொண்டாள்.

பாரத வீரன் தன் பெயர்களை ஓதினன். பள்ளிப் பிள்ளைகள் பாடம் ஒப்பிப்பது போல அவள் பின்னுல் சொன்னுள். ஏழு தடவை சொன்ன பின் தான், அவளா தாளுக அந்த நீண்ட விருதுப் பெயர்களைச் சொல்ல முடிந்தது.

"வழியெல்லாம் இதை உருப்போட்டுக்கொண்டே போங்கள். உரக்க நான் கேட்க உருப்போட்டுக்கொண்டே போங்கள். நினைவாக இளவரசியிடம் இதை ஒப்பித்துக் கூறுங்கள். வண்டி போகலாம்" என்ருன் அவன்.

அவன் காதுகள் குளிர, நெடுந் தொலைவரை பெண் மணி மந்திரப் பாடம் வாசித்தாள். "பாரத வீரன், கண் கண்ட கற்கி, சிங்கத்தை வென்ற வீரசிங்கம், கவந்தனை ஒழித்த காவலன்" என்ற பாட்டுச் சிறிது நேரம் பாரத வீரன், பட்டி மந்திரி ஆகிய இருவர் காதுகளிலும் ஒலித்தது.

பெண்மணி நோயுற்ற தாயைப் பார்க்கச் சென்றது உண்மை. ஆனல் அவள் மணமான பெண்ணுமல்ல. குறுங்குடி மலைத்தலைவன் மகளுமல்ல. அவள் ஒரு கோயில் கணிகை. நோயுற்றதாயின் அழைப்பினுல் அயலூர்செல்லப் புறப்பட்டாள். அத்துடன் இளவரசியைப் பார்ப்பதாகக் கூறிய உறுதியை அவள் காப்பாற்ற எண்ணவேயில்லை. எண்ணியிருந்தாலும் பயன் ஏற்பட்டிராது. ஏனென்ருல் அப்படி ஒரு இளவரசி எந்த ஊரிலும் கிடையாது. ஆனல் இது ஒன்றும் பாரத வீனுக்குத் தெரியாது.

பாங்கனும் வீரனும் அன்றிரவு முழுதும் பெண் மணியைப்பற்றியே பேசினர். இறந்தவன்குதிரையைப் பாரத

வீரன் கைப்பற்றினான். இறந்தவன் ஆடை யணிமணி களைப் பாங்கன் ஆவலுடன் எடுத்துக் கணக்கிட்டான். பட்டு ஆடை, மேலாடை, சரிகைப் பட்டுடுப்பு, ஆகிய வற்றுடன் வெள்ளியாக மூந்நூறு இருந்தது. தனக்கு ஒரு சிறு சொத்துக் கிடைத்தது கண்டு அவன் கூத்தாடினான்.

கைக்கட்டுடன் சென்ற காட்டான் எப்படியோ விரை வில் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான். பாரத வீரன் மீதும் பட்டி மந்திரிமீதும் பெண்மணிமீதும் அவனுக்கிருந்த கோபம் சொல்லமுடியாது. ஆனால் யாரையும் எதிர்க்கவும் அவன் துணியவில்லை. இரவோடிரவாக, குதிரையையும் பாங்கன் கழுதையையும் திருடியதுடன் அவன் அமைந் தான்.

காலையில் பட்டி மந்திரி முதன் முதலில் விழித்தான். புதிதாகவந்த குதிரையைக் காணவில்லை. தன் கழுதை யையும் காணவில்லை. அவன் தேடி அலைந்து திரிந்தான். பணமும் போயிருக்குமோ என்று தேடினான். நல்லகால மாகத் திருடன் அதைக் காணவில்லை. அவனுக்கு ஓரளவு ஆறுதல் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் தன் கழுதையை நினைக் கும்போதெல்லாம் அவன் விம்மி விம்மி அழுதான்.

'உலாவில் வெற்றியும் தோல்வியும் வருவது இயல்பு. இதற்காக ஏங்காதே, பட்டி!' என்று பாரத வீரன் ஆறுதலும் ஆதரவும் தந்தான்.

அன்று காலையிலேயே இன்னொரு விடுதலை வெற்றியும் பாரத வீரனுக்காகக் காத்திருந்தது.

சிறைக் கைதிகள் ஏழுபேரைக் காவற்படை ஒன்று இட்டுச்சென்றது. கைதிகளை நடத்திச் சென்றதால் அவர்கள கால்கள் பிணிக்கப்படவில்லை. ஆனால் ஒவ் வொருவர் கைகளும் பின்புறமாக விலங்கிடப்பட்டிருந்தன. அதேசமயம் ஒவ்வொருவர் விலங்கும் அடுத்தவரின் கால்

களில் ஒன்றுடன் கோர்த்துச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் அவர்கள் தனித்தனியாக ஓடமுடியாதிருந்தது. ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டிரண்டுபேர் பக்கக் காவலாகவும் சென்றனர். ஆனால் ஏழாவது கைதிக்கு இவ்வளவு கட்டுக்காவலும் போதாமல் இரண்டு தோள்களிலும் உடலிலும் குறுக்கு மறுக்காகச் சங்கிலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. அந்தச் சங்கிலிகள் ஒரு பாராங் கல்லுடன் இணைந்திருந்ததால், அந்தப் பாராங்கல்லைத் தூக்கிக்கொண்டுதான் அவன் ஒவ்வொரு அடியும் நடக்க வேண்டியிருந்தது.

இவர்கள் முன் காவலர் தலைவன் வீறுடன் குதிரை மீது சென்றான்.

"இவர்களை எதற்காக இப்படிக் கட்டிச்செல்கிறீர்கள்?" என்று பாரத வீரன் தலைவனிடம் கேட்டான்.

'அவர்களிடமே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்' என்று அவன் இறுமாப்புடன் பதிலளித்தான்.

பாரத வீரன் ஒவ்வொருவரிடமும் "உம்மை எதற்காகக் கட்டிப்போட்டிருக்கிறார்கள்" என்று கேட்டான்.

வறுமையால் திருடியதாக ஒருவர் இருவர் கூறினர். குடும்பத் துன்பங்களால் வெறுப்படைந்து, கொலை கொள்ளை நடத்தியதாகச் சிலர் கூறினர். ஆனால் கடைசிக் கைதி பேச மறுத்தான். பலதடவை கேட்டபின், பாரத வீரனை உறுத்துப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் ஒளிகுன்றியிருந்தன. ஆனால் அது பார்க்கக் கோரமாய் இருந்தது. திடீரென அவன் வீறிட்டுக் கூவினான்.

"கொள்ளையடிப்பதில் நான் ஒரு சிறு தவறு செய்துவிட்டேன். என்னைவிடத் திறமையான கொள்ளைக்காரர்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். நான் விடுதலைபெறும்

நாளை எதிர்பார்த்துக் கடுவேலை செய்கிறேன். நீ அதைப் பார்த்துக் களிக்கவந்தாயா? இங்கு உனக்கு என்ன வேலை. பேசாமல் போ. இல்லையென்றால் உன் மண்டையை உடைத்துவிடுவேன்" என்று அவன் கையைச் சங்கிலியுடன் ஓங்கினான்.

பாரத வீரன் அஞ்சவில்லை, சிரித்தான். "பாவம் உன் கோபத்தைத் எங்கே காட்டுவதென்று தெரியவில்லை. நான் கேலிசெய்ய வரவில்லை. விடுவிக்க வந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

காவலர் சீறினர். கைதி விழித்தான். ஆனால் கண் மூடித்திறக்குமுன் பாரத வீரன் வாளால் கைதியின் சங்கிலியை உடைத்தான். பின் ஈட்டியைச் சுழற்றிக் காவலர்களை ஒவ்வொருவராக வீழ்த்தினான். தலைவன் குதிரையைப் பின்புறமாகத் திருப்ப முயன்றான். பாரத வீரன் பின்னிருந்தே குதிரைமீது ஈட்டியை வீசினான். விலாவில் தைத்த ஈட்டியுடன் குதிரை தலைவனையும் உடன் கொண்டு பாய்ந்தோடிற்று.

கிடைத்த சறுவாயைக் கடைசிக் கைதி நன்கு பயன்படுத்தினான். அவன் விடுவிக்கப்பட்ட தன் கையாலேயே மற்றவர்கள் சங்கிலிகளை உடைத்தான். இம்மெனுமுன் மிந்து நின்ற காவலர்கள்மீது அவர்கள் கற்களை வீசித் துரத்தினர். பதுங்கிநின்ற பட்டி மந்திரியையும் பாரத வீரனையும் தவிர, கைதிகளின் அருகே யாரும் இல்லை.

மற்றக் கைதிகள் பாரத வீரனுக்கு வணக்கம் கூறினர். கடைசிக் கைதி ஒன்றும் பேசாமல் பக்கத்திலுள்ள மலைப் பக்கமாக நடந்தான்.

'பாரத வீரன் அவனைச்சென்று இடை மறித்தான். மற்றக கைதிகளையும அருகே அழைத்தான். உங்களை நான் விடுவித்திருக்கிறேன். நீங்கள் இனி சுதந்திரமாக

நல்வாழ்வு வாழலாம். ஆனால் எனக்கு நீங்கள் செய்ய வேண்டும் கடமை ஒன்று உண்டு' என்று அவன் தொடங்கினான். இளவரசியிடம் சென்று தன் விடுதலைப்புகழ் பாடிச் செல்லுமபடி கட்டளையிட்டான்.

கைதிகள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். ஆனால் கடைசிக் கைதி பேசினான். "எங்களுக்கு இளவரசியும் தெரியாது. கிழவரசியும் தெரியாது. விடுதலை செய்த மட்டுக்கும் சரி. நீ நல்ல திருடன்தான். ஆனால் நாங்கள் தப்பியோடினால் ஆயிற்று. திரும்ப அகப்பட்டால் முன்னிலும் கடுமையான தண்டனையே கிடைக்கும். விடுதலையின் பேரால், அந்தச் சூழ்ச்சியில் எங்களைத் தள்ளாதே" என்றான்.

பாரத வீரன் மேலும் பேச முயன்றான். கடைசிக் கைதி அவன் நெஞ்சில் ஒரு குத்து விட்டான. அவன் எழுந்திருப்பதற்குள் அவன் மலைப் பாதையில் குறுக்கிட்டோடினான. மற்றவர்களும் அவனையே பின் பற்றினர்.

ஏமாற்றம் பாரதவீரன் முகத்தில் சற்றே படர்ந்தது. ஆனால் விரைவில் அவன் தனக்குத்தானே ஆறுதல் கூறினான். "இளவரசி இப்போதே இதைக் கேட்காமல் போனால் என்ன? கேட்கும் சமயம், இந்த நன்றியற்ற பேய் மனிதரின தன்மையே அவர்களை விடுவித்த என் புகழை உயர்த்துவது உறுதி", என்று தனக்குத் தானே வாய் விட்டுப் பேசினான்.

'தகாதவர்களுக்கு உதவி செய்யும் செயல், எவ்வளவு நல்லதானாலும் விரும்பத்தக்கதல்ல என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்' என்று பட்டி மந்திரி கருத்துரைத்தான்.

"நீ கூறுவதும் ஓரளவு சரிதான். எப்படியும் மூன்று தடவை ஒரே நாளில் நான் விடுதலைக் கீதம் பாடியாய்

-து. இளவரசிக்காகக் கூட இனி இந்த வேலையை நீடிக்க வேண்டியதில்லை. இனி முன்போல, அரக்கர் அடங்காத சிற்றரசர் முதலிய எதிரிகளை மட்டுமே தாக்கு வேன். ஏனென்றால் அதில்தான் நம் புகழ் உலகெங்கும் எளிதில் பரவும். சிறு விடுதலைகளில் மாய அரக்கர்கள் இனி நம்மைத் திருப்பி விட்டு விடமுடியாது" என்றான் பாரத வீரன். பாங்கன் அறிவுரையிலிருந்து பாரத வீரன் தனக்கு வேண்டிய இந்தப் படிப்பினையை வருவித்துக் கொண்டான்.

பட்டி மந்திரிக்கு அந்நாள் நன்னாளாகவே முடிந்தது. ஏனென்றால், முன் அவன் கழுதையைத் திருடியவன் அதன் மீதே அவ்வழி சென்றான். பட்டி மந்திரி தன் கழுதையைக் கூவி அழைத்தான். தன்னை வளர்த்த அன்புத் தலைவன் குரல் கேட்டதும், அது துள்ளிக்குதித் தோடி வந்தது. முதுகிலிருந்தவன் இந்த அதிர்ச்சியில் புரண்டு விழுந்தான். எழுந்து கழுதைக்குரியவனைக் கண்டதும் அவன் ஓட்டம் பிடித்தான்.

முன்பு இறந்தவனிடமிருந்து ஐம்பது வெள்ளியும் பட்டாடைகளும் கிட்டியபோதுகூடப் பட்டி மந்திரி அவ்வளவு மகிழ்ந்ததில்லை. தன் கழுதை மீண்டும் வந்ததனால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட களிப்பு அதைவிடப் பன் மடங்கு மிகுதியாய் இருந்தது.

11

கூத்தாடிகளின் மாயம்

கூயவந்தன் போராட்டத்தில் பாரத வீரன் உடலுக்கு ஊறு ஏற்பட்டது. இதை அவன் சிறிதும் பொருட்படுத்த வில்லை. இதனால் அவன் உள்ளம் சோர்வுபடவும் இல்லை.

ஆனால் விடுதலைப்போர்கள் அவனுக்குப் பெரிதும் சோர் வூட்டின. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முத லாவது, அவை அவன் தலையணியைத் தகர்த்தன. இது அவன் உயர்வின் மதிப்புக்கு ஊறு தருவதாயிருந்தது. இரண்டாவதாக விடுதலைப் போர்கள் அவன் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தின. வீரத்தால் எதிரிகளை வென்றுவிடலாம். ஆனால் சமுதாயக் கோளாறுகள் வீர வெற்றிகளால் அகல்பவை அல்ல. இவ்வுண்மையைப் பாரத வீரன் கைதிகள் வகையில் தெளிவாக, உடனடியாகக் கண்டான். விடுதலை முயற்சியின் இனனொரு விளைவும இதே பாடத்தை அவனுக்குக் கற்பிக்க நேர்ந்தது.

கரிசல் காடுகள் வழியே பாரத வீரனும் பட்டிமந்திரியும் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எதிரே ஒரு இளைஞன் வந்தான். அவன் உடலெல்லாம் சூடிட்டிருந்தது. அவனால் நடக்கக்கூட முடியவில்லை. கிழவனைப்போல் ஒரு கம்பை ஊன்றிக்கொண்டு வந்தான. பாரத வீரன் அவன் நிலை மைக்குக் காரணம என்ன என்றறிய விரும்பினான். அவன் இளைஞனை அழைத்தான.

பாரத வீரன் குதிரை முகத்தைக் கண்டதும் இளைஞன் 'கோ'வென்றழுதான. வீரனுக்கும பாங்கனுக்கும ஒன்றும புரியவில்லை. "ஏன் அழுகிறாய்? தமபி. நாங்கள் உன நண்பர்கள். உன் துன்பத்தை எங்களிடம் சொல்லு. எங்களாலான உதவி செய்கிறோம்" என்று பாரத வீரன் கனிவுடன் சொன்னான்.

இளைஞன் அழுகை நிறகவில்லை. ஆனால் அழுகை யோடு அழுகையாக அவன் பேசினான். "அண்ணலே, நான் உங்களை அறிவேன். உங்களைப்போன்றவர் உதவி செய்திராவிட்டால், நான் இந்த அளவு இழிநிலைக்கு வந் திருக்கமாட்டேன்" என்றான.

பாரத வீரனுக்கு இளைஞன் கூறுவது முன்னிலும் புதிராயிருந்தது. ஆனால் பட்டி மந்திரி உண்மையைச் சட்டென்று ஊகித்துவிட்டான். "ஆண்டே, இவன்தான் நாம் செல்வனிடமிருந்து காப்பாற்றிய இளைஞன். நாம் வந்தபின் அவனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ, அறிய வேண்டும்" என்றான்.

சிறுவன் பட்டி மந்திரியை ஆதரவாகப் பார்த்தான்.

"ஆம், அண்ணா! நீங்கள் கூறுவது சரியே. நீங்கள் போகும்போதே நான் சொன்னேன். உங்கள் அடி உதை ஒன்றைத்தான் செல்வன் மதித்தான். நீங்கள் போனால் அவன் வாக்குறுதிகள், கையொப்பங்கள் எதற்கும் விலை இல்லை. நான் சொன்னது முற்றிலும் சரி. ஆனால் நான் துன்புற்றதற்குக் காரணம் இதுவல்ல. ஏனென்றால் வாக்குறுதியையும் நான் நம்பி, ஏமாறவில்லை. கையொப்பத்தையும் நம்பியிருக்கவில்லை. நான் இலங்கைக்கு மீண்டும் ஓடிவிட எண்ணினேன். அதற்காகவே விரைந்தேன்.

"செல்வன் என்னைப்பிடிக்கக் காவலர் உதவிதேடினான். நான் திருடன் என்று அவன் அவர்களிடம் சொன்னான். என் நிழற்படம் ஒன்றையும் கொடுத்தான். நான் இலங்கைக்கு ஓடிப்போகக்கூடும் என்றும் அறிவித்தான். காவலர் நிழற் படத்தின் படிகளை எங்கும் அனுப்பியிருந்தனர். எங்கே போனாலும் அவர்கள் என்னைப் பிடித்திருப்பார்கள். போதாக் குறைக்கு என் கையில் பணம் இல்லை. ஆகவே என்னால் இலங்கை செல்லவும் முடியவில்லை. இக்காட்டில் இருக்கவும் முடியவில்லை. என்னை அவர்கள் பிடித்துச் செல்வனிடமே அனுப்பி வைத்தார்கள்.

காவலரிடம் நான் உண்மை கூறினேன். உங்கள் நன் முயற்சியைப்பற்றிக்கூட நான் சொன்னேன். அவர்கள் என்னை நம்பவும் இல்லை. நம்பினாலும்கூட மிகுதி வேறு

பாடு இராது. ஏனென்றால் "அடிமை ஓடிப்போவதும் தவறு தானே!" என்று காவல்துறைத் தலைவர் கூட என்னைக் கடிந்தார்.

"செல்வரிடம் பட்ட அடியைவிட மிகுதியாகக் காவல் துறையினர் கையில் அடிபட்டேன். குற்றுயிராய் செல்வனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டேன். குறையுயிரையும் போக்கவே அவன் திட்டமிட்டான். ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஓரிடமாக உடலெல்லாம் சூடிட்டான். நான் உயிருக்கு அஞ்சி, ஓட முயன்றேன். முடியவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு வந்த ஒரு கெட்ட காலமே எனக்குத் தப்ப வழி தந்தது. ஒரு கொள்ளைக்கூட்டம் அவன் மாளிகையைச் சூறையாடிற்று. அந்தக் குழப்பத்திற்கிடையிலே நான் ஓடிவந்தேன்.

"எனக்கு இப்போது இலங்கைபோகப்பணமும் இல்லை. இருந்தாலும் போக முடியாது. வண்டியிலும் கப்பலிலும் இந்நாட்டுக் காவல் துறையினர் என்னைப் பிடித்துக்கொள்வார்கள். அத்துடன் இந்த நாட்டிலும் நான் எந்த ஊரிலும் வாழ முடியாது. காடுகளில் நரி செந்நாய்கள்போல ஒளிந்துதான் திரியவேண்டும்.

"இவ்வளவுக்கும் என் குற்றம் என்ன? ஒன்றே ஒன்றுதான். அடிமைகளின் பிள்ளையாய்ப் பிறந்ததுதான். அதிலிருந்து தப்ப முயன்றதற்கு அந்தப் பிறப்பிற்கான தண்டனையைவிடக் கொடிய தண்டனை அடைந்தேன், அடைகிறேன்.

"உங்கள் நல்ல முயற்சிக்கு உங்களுக்கும் நற்பெயர் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. செல்வர் மட்டுமல்ல. காவல் துறையினர்கூட உங்களைக் காதகன், சண்டாளன் என்கிறார்கள். இதற்கு என்னை விடுவித்ததும ஒரு காரணம். ஆனால் அவர்களுக்கு மிகவும் கோபமூட்டிய செயல் ஒன்

றைக் கேள்விப்பட்டேன். கொலைக் கைதிகளை நீங்கள் விடுதலை செய்தீர்களாம்!

"உங்கள் உதவி எனக்கு உதவியாயில்லை. ஓயாத் தொல்லையாகத்தான் ஆயிற்று. ஆயினும் உங்கள் நல்லெண்ணத்தை நான் அறிகிறேன். அதனாலேயே இந்தச் செய்தியை உங்களுக்குக் கூறினேன்.

"அடிமை நிலையைவிட, வறுமைதான் கொடியது என்று நான் கண்டுவிட்டேன். நீங்கள் என்னை விடுவித்ததைவிட, எனக்கு ஒரு காசு கொடுத்திருந்தால், அது பயனுடைய உதவியாயிருந்திருக்கும். நிறையப் பணம் இருந்திருந்தால், நான் கொலை செய்திருந்தால்கூட, தப்ப முடிந்திருக்கும்.

"இப்போதுகூட, உங்களால் முடிந்தால், எனக்கு ஒன்றிரண்டு துட்டுக் கொடுத்து உதவுங்கள்" என்றான்.

பாரத வீரன் செலவுக்காக முந்நூறு வராகன் கொண்டு வந்திருந்தான். அது ப்ட்டிமந்திரியின் கையிலேயே இருந்தது. அத்துடன் இறந்த குதிரைச் செல்வன் பணமான ஐம்பது வெள்ளியும் அவனிடமே இருந்தது. "அந்த ஐம்பது வெள்ளியையும் இளைஞனுக்கே கொடுத்து விட எண்ணுகிறேன். உங்கள் இசைவு கோருகிறேன்" என்று அவன பாரத வீரனிடம் கேட்டான்.

"உன் உள்ளம் இவ்வளவு கனிவுடையதாயிருப்பது கண்டு மகிழ்கிறேன். அப்படியே செய்" என்றான் பாரத வீரன்.

இளைஞன் அவர்கள் இருவரையும் விழுந்து விழுந்து வணங்கினான்.

பாரத வீரன் உள்ளத்தை இந்நிகழ்ச்சி பெரிதும் சுட்டது புதிய போர் எதிலாவது ஈடுபட்டு, இதை மறக்க

அவன் துடித்தான். அதற்கேற்ப, பட்டிமந்திரியின் பேச்சு அவனை அத்துறையில் தூண்டிற்று.

"அண்ணலே! இந்தக் காடு முழுவதும் கரிசல் நிறமாக இருக்கிறதே! மரங்களே மிகுதி இல்லாமல் தூளும் செத்தையும் அடர்ந்திருக்கிறதே! இதற்குக் காரணமென்ன? இங்கும் ஏதாவது அரக்கர் செயல் உண்டா?" என்று அவன் தொடங்கினான்.

பாரத வீரன் முகத்தில் துயர மேகங்கள் சற்றே அகன்றன.

"ஆம், பட்டி. தாடகையும் கரன் தூஷணர் என்ற அவன் உறவினரும் வாழ்ந்த இடம் இது. அதோ புல் பூண்டற்றுக் கிடக்கும் பாறைகள் தாடகையின் உடல் பகுதிகளே. கரன் சென்ற இடமெல்லாம் கரிசல் காடா யிருக்கிறது, தூஷணன் இருந்த இடமெல்லாம் தூள் அடர்ந்து கிடக்கிறது. என் அவதாரத்துடன், கரனும் தூஷணனும் இதே இடத்தில் அவதாரமெடுத்திருக்க வேண்டும். எந்த நேரத்திலும் நான் அவர்களை எதிர்பார்க்க லாம்'' என்றான்.

பட்டிமந்திரியின் கழுதை அச்சமயம் பாரத வீரன் கோவேறு கழுதைக்கு மிகவும் பின்னடைந்திருந்தது. அரக்கர் பெயர் கேட்டதும் அவன் கழுதையைக் கோவேறு கழுதையை அடுத்து விரைந்து ஓட்டினான். கழுதையின் தலை கோவேறு கழுதையின் வாலை முட்டும்வரை அவன் உள்ளத்தின் படபடப்புப் பெரிதாயிருந்தது.

அவர்கள் ஒரு மேட்டில் ஏறினர். உச்சி யடைந்து கீழே இறங்கப்போகும் நேரம், பள்ளத்திலிருந்து தூசியும் புகையும் எழுந்தது கண்டனர். பாரத வீரன் அதைச் சுட்டிக் காட்டினான். "அதோ பார், பட்டி! தூஷணன் பெரும்படையுடன் வருகிறான். தூசி எழும்பகுதி அது

தான். அதன்பின் புகை தெரிகிறதே, அதுதான் கரன் படை. இருவரும் இரு திசையிலிருந்து வந்து நம்மை முற்றுகையிடப் பார்க்கிறார்கள். இச்சமயம் நாம் மிகவும் விழிப்பாயிருக்கவேண்டும். இருவரும் ஒன்று சேருமுன் நாம் ஒவ்வொருவராகத் தாக்கி, அவர்களைச் சிதறடித்து விடவேண்டும்" என்றான்.

"இப்போதே போர் செய்யவா போகிறீர்கள், ஆண்டே! அப்படியானால் நான் எங்கே போய் ஒளிவது? மேட்டில் இருக்கிறேனே! எல்லாருக்கும் என்னைத் தெரியுமே!" என்றான்.

"உனக்கு அறிவு இருக்கிற அளவுக்கு கோழைத் தனமும் இருக்கிறது. மேடுதான் நல்ல பாதுகாப்பு. நீ இங்கேயே இருந்தால் போதும். இந்தப் போரில் எனக்குப் புகழ் கிட்டலாம். உனக்கு அதில் பங்கு உண்டு. தவிர..."

"சரி, சரி. நான் இங்கேயே இருக்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் முன்போல் ஆபத்தில் சிக்கி என்னைத் தவிக்க விடாதீர்கள். என்னையும் ஆபத்தில் சிக்கவைத்து விடாதீர்கள்" என்றான்.

பாரத வீரன் அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண் டிருக்கவில்லை. அவன் கோவேறு கழுதைமீது காற்றாய்ப் பறந்து சென்றான்.

தூசிப்படலம் அணுகி வந்தது. அத்துடன் பாரத வீரனும் அதனை அணுகிச் சென்றான். பட்டிமந்திரி கண் களுக்கு இப்போது தூசிப் படலத்தின் மெய்யுருவம் தென் பட்டது. ஒரு பெரிய ஆட்டு மந்தையினால் எழுப்பப்பட்ட தூசியே அது. சற்று அப்பால் தெரிந்த புகை ஆட்டிடையர் தங்கிச் சமையல் செய்த இடமே. இதைக் கண்டபின் அவனுக்கு மீண்டும் கவந்தன் போர் பற்றிய கவலை எழுந்தது. ஆட்டு மந்தையை அவசரத்தில் தலைவன்

தூஷணன் படை என்று கருதிவிட்டாரே! என்ன நேருமோ என்று கவலைப்பட்டான். இடையே வந்த அச்சத்தை அகற்றிவிட்டு, அவனும் கழுதைமீதேறிப் பாரத வீரனை நோக்கி விரைந்து சென்றான். அவனை எட்டிப்பிடிக்கப் பல கண நேரம் ஆயிற்று. ஆயினும் எட்டியும் பயனில்லை. பாரத வீரன் அதற்குள் போர் தொடுக்க ஆயத்தமாய் விட்டான்.

"ஐயனே! இது தூஷணன் படையல்ல, வெறும் ஆட்டுமந்தை. முன்போல இதைத் தாக்கி இடருக்கு வழி வகுக்க வேண்டாம். திரும்பி விடுங்கள்" என்றான்.

பாரத வீரன் சிரித்தான். "இந்தக் காரியங்களில் உன் மூளையை நம்பாதே பட்டி. தூஷணன் மாயம் வல்லவன். உன்னை ஏமாற்றவே, உன் கண்ணுக்கு அவன் தன் படையை ஆட்டு மந்தையாக்கிக் காட்டுகிறான். நான் பாரத இராமயண புராணங்களை நன்றாக வாசிக்காதவனா யிருந்திருந்தால் என் கண்ணுக்கும் இதே மாயத் தோற்றம் ஏற்பட்டிருக்கும். ஆகவே உன்னிடம் தவறு இல்லை. நீ நான் சொல்வதை நம்பு. போய் மேட்டிலேயே காத்துக் கொண்டிரு. நான் விரைந்து வெற்றியுடன் வருகிறேன்" என்றான்.

பட்டி மந்திரி வேறு வழியில்லாமல் திரும்பிச் சென்றான்.

கோவேறு கழுதையின் பாய்ச்சலால் ஆட்டு மந்தையின் முன்னணி சின்னபின்னப்பட்டது. குட்டிகள் குளம்பு பட்டு நைந்தன. ஆடுகள் ஒன்றன் மீது ஒன்று மோதின. பல ஆடுகள் அவன் ஈட்டிக்குத்துக்கு ஆளாயின. பின்னே நெடுந்தொலைவில் வந்த ஆயர்கள் இதை முதலில் கவனிக்கவில்லை. கவனிக்குமுன் முன்னணி ஒரே இறைச்சிக் காடாயிற்று.

பாரத வீரன் ஆயர்களைப் படைத் தலைவர்கள் என் கருதினான். ஆடுகளின் இரைச்சல் தாண்டி அவர்கள் கூக்குரலிட்டசமயம் உண்மை நிலை கிட்டத்தட்ட அப்படித் தானிருந்தது. அவர்களில் சிலர் அவனை வைதனர். சிலர் 'கொல்லாதே விடு, விடு' என்று கெஞ்சினர். சிலர் அவனை நோக்கிக் கல்லையும் கம்பையும் வீசி எறிந்தனர். ஒன்று இரண்டு பேர் அவனைப் பிடித்து கட்டி நையப் புடைக்கும் எண்ணத்துடன் அருகே வந்தனர். அவர்கள் கையில் கயிறும் கழிகளும் இருந்தன. இவற்றைப் பாரத வீரன் பாசப் படை, சூலப்படைகளாகக் கருதினான்.

ள்ள ஆட்டெதிரிகள் அகன்ற பின், பாரத வீரன் வில்லும் அம்பும் எடுத்துப் போரிட்டான். இதனால் ஆயர்கள் அருகில் வர முடியவில்லை. தொலைவிலிருந்தே கல்லும் கம்பும் எறிந்தனர். ஆயர்கள் நெடுந்தொலை செல்லாதது கண்டு, பாரத வீரன் வில்லைக் கீழே எறிந்தான். உலாவிலேயே முதல் • தடவையாக அவன் வெடிப்படையை எடுத்தான். அது போருக்குரிய வெடிப் படை அல்ல. ஆனாலும் மந்தைகளிலும் ஆயர் குழுவிலும் அது அச்சமும் பெருங்கிலியும் உண்டு பண்ணிற்று.

எதிர்த்து அவனை வெல்லும் ஆற்றல் அவர்களுக்கில்லை. ஆனால் அவர்களில் சிலர் இறந்த ஆடுகளின் திரளினூடே ஊர்ந்து வந்தார்கள். தொலைவிலிருந்து இதைக் கண்ட பட்டி மந்திரி, பாரத வீரனைத் தொலைவிலிருந்தே எச்சரிக்க முயன்றான். ஆனால் அவனருகில் ஓடி வந்த சில ஆயர்கள் அவனைப் பிடித்துக் கட்டி உருட்டினர். கூச்சலிட முடியாதபடி வாயில் துணிவைத் தடைத்தனர். பாரத வீரனையும் பின்னிருந்து அவர்கள் திடுமெனச் சூழ்ந்தனர். வெடிப் படையை உதறி விட்டு அவனையும் கட்டினர்.

இதற்குள் சிதறிப் பார்த்து நின்ற ஆயாகள அனைவரும் திரண்டனர். நடந்த குருதிக்களரியைக் கண்டும் கேட்டும் அவர்கள் சீற்றம் பெருக்கெடுத் தோடிற்று. கட்டுண்ட வீரனையும், பாங்கனையும் அவர்கள் ஆத்திரங் கொண்டு அடித்தனர், குத்தினர், உதைத்தனர். அவர்கள் இறந்து விட்டனர் என்ற எண்ணம ஏற்பட்ட பின்னரே, கட்டை அரைகுறையாக அவிழ்த்து விட்டுத் தம் வழியே சென்றனர்.

தம் வாழ்வு இத்துடன் முடிவுற்றது என்றே வீரனும் பாங்கனும் கூட எண்ணினர். காயங்கள் உடலில் குறை வாக இருந்தன. ஆனால் உடலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் கன்னிப் புடைத்துக் குருதி கக்கிக்கொண்டிருந்தது. பட்டி மந்திரியின் பருத்த உடல் பின்னும் பருத்து வீங்கி இருந்தது. உடலின் எரிவாலும் நோவாலும அவர்கள் இரவெலலாம் புரண்டு புரண்டு துடித்தனர்.

அவர்களுக்கு தன்னுணர்வு எப்போது வந்தது என் பது அவர்களுக்குத்தெரியாது. இரவின் பனியையும பகலின் வெயிலையும் அவர்கள் அறியவில்லை. யாரும் வந்து அவர் களுக்கு உதவவுமில்லை. அவர்கள் அப்படியே பசியாலும் வெப்பத்தாலும் இறந்தே போயிருக்கக் கூடும். ஆனால் ஓர் ஆண்டி அவர்கள் நிலைகண்டு அவர்களுக்குத் தன்னால் இயன்ற உதவி செய்தான. அவன் ஊட்டி அவர்கள் உண்டனர். கம்பு கோல்களின உதவியால் பந்தர்செய்து அவனே அவர்களுக்கு வெயிலிலிருந்து பாதுகாப்பு உண்டு பண்ணினான். அதனமீது ஒரு போர்வை கூரையாக விரிக்கப்பட்டது. அவனே பச்சிலையும் எண்ணெயுமிட்டுக் காயங்களை ஆற்றுவித்தான்.

இரண்டு நாட்களில் பட்டி மந்திரி எழுந்து நடக்க முடிந்தது. அவன் உதவியால் பாரத வீரனும பின்னும்

இரண்டுநாளில் முன்னேற்றம் அடைந்தான். கழுதைக்கும் கோவேறு கழுதைக்கும் பக்கத்தில் நிறையப் புல்லும் புதரும் நீரும் கிடைத்தன. இந்த நாலைந்து நாட்களும் அவற்றிற்கு நல்ல ஓய்வாய் அமைந்தன.

அவர்களை அடித்த ஆயர்களில் சிலர் அவர்களை அந்நிலையிலேயே மீண்டும் வந்து கண்டார்கள். ஆயர்கள் அவர்களால் அடைந்த நட்டமும் அழிவும் பெரிது. ஆயினும் அவர்கள் இதற்குள் தம் கோபத்தை மறந்து விட்டார்கள். அவர்கள் உடல்நிலை கண்டு இரக்கமுற்றார்கள். அத்துடன் பாரத வீரன் உண்மையில் கொடியவனல்ல! அறிவு திரிவுற்ற கோமாளி என்று அவர்கள் இப்போது தெளிந்தனர். அவர்கள் இரக்கமும் கனிவும் இன்னும் மிகுதியாயிற்று. அவர்கள் பாலும் தயிரும் உணவும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள்.

பாரத வீரன் இன்னும் அவர்களை மாயக் கரதூஷணரின் ஒற்றர்களாகவே கருதினான். அவர்கள் தந்ததைத் தொட மறுத்தான். ஆனால் பட்டி மந்திரி மனமார யாவும் உண்டான். அவனிடமிருந்த உணவு இதனால் முற்றிலும் மீந்தது. அதையே முழுதும் பாரத வீரனுக்குக் கொடுத்தான். பாரத வீரனின் விசித்திரப் போக்கு ஆயர்களுக்குப் பின்னும் அவன் மீது பாசத்தையும் ஆர்வத்தையும் பெருக்கவே உதவின. அவர்கள் பாரத வீரனறியாமல் பட்டி மந்திரி மூலம் அவனுக்குப் பலவகை உதவிகள் செய்தனர்.

வேளாளர் வண்மையை அனுபவித்த கம்பர், தம் பாராட்டை ஒரு ஏரெழுபதாகப் பாடி வைத்தார். பட்டி மந்திரிக்கு ஒரு சிறிது கவிதை யாற்றல் இருந்தால்கூட, அவன் ஒரு ஆயர் காப்பியம் அல்லது ஒரு ஆயர் எழுபது எழுதி அவர்களைச் சிறப்பித்திருப்பான். ஆயர்களைப்போலக் கண் கண்ட தெய்வ இனம் வேறு இருக்க முடியாது என்பதை அவன் உள்ளூர நம்பினான்!

12

பெர்ன் முடி

காரதூஷணர் கையில் பட்ட துன்பத்தைப் பட்டி மந்திரி அறவே மறந்தான். முதலில் அத்தொடர்பு அவனுக்குத் துன்பமாகவே தொடங்கிறறு. ஆனல் அது அவன் வகையில் முழுதும் நன்மையாக முடிந்தது. அவனுக்கென்றும், பாரத வீரனுக்கென்றும் ஆயரும் ஆயர்மகளிரும் வகை வகையான உண்டி, வகை வகையான பொருள்கள் கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். அவர்கள் பழம் புகழ் முழுவதும் இதற்குள் அவ்விடம் எட்டிவிட்டன. பாரத வீரனைப்பற்றியும் பட்டி மந்திரியைப்பற்றியும் பேசும் ஆர்வம் அவர்களிடையே மிகுதியாயிருந்தது. பாரத வீரனுடன் பேச முடியாததனல், அவர்கள் அவனிடமே சென்று மொய்த்தனர். அவனை அடிக்கடி தம் இல்லத்துக்கு இட்டுச் சென்றனர். பல வீட்டுக்கு ஒரே மருமகப் பிள்ளையாக அவன் நடத்தப்பட்டான்.

பாரத வீரன் உள்நிலை இதற்கு நேர்மாருயிருந்தது. கரதூஷணர் நேராக அவன்முன் இன்னும் வரவில்லை. ஆனல் மாயத்தாலேயே அவனைத் திணறடித்திருந்தனர். பட்டி மந்திரியைத் தம் வலைக்குள் போட்டுக்கொண்டு, நட்பு நடிப்பால் அவர்கள் தன்னை இன்னும் வெல்ல நினைக்கின்றனர். இந்த எண்ணம் ஆயரின் நேயத்தை மாயமாக்கி, அவன் உள்ளக் கிளர்ச்சியைக் கெடுத்தது. அவன் அவ்விடம் விட்டுப்போகும் நாளையே எதிர்பார்த்தான். ஆனல் இப்போது பட்டி மந்திரி அவன் சோர்வை அகற்றத் தன்னலியன்ற மட்டும் முயன்ருன். “நிழலை யடுத்து வெயிலும், வெயிலை யடுத்து நிழலும் வருவது இயற்கைதான். வெற்றி நம்மை விரைவில் அடுத்து வருவது உறுதி. என்னைச்

சிற்றரசனுக்கி, நீங்கள் பேரரசனுகும் நாள் தொலேவில் இல்லே" என்று அவன் ஊக்குரைகள் கூறினன்.

சில நாட்களுக்குள் பாரத வீரன் மீண்டும் எழுந்து செல்லப் புறப்பட்டான். பட்டி மந்திரி தன் ஆயர் குடித் தோழரிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டான். இருவரும் இச்சமயம் மதுரை நோக்கிச் செல்லும் பெருஞ்சாலே வழியே சென்றனர்.

பாரத வீரனுக்கு இப்போதிருந்த முதற் கவலே, தகர்ந்துபோன தலேயணி பற்றியதாகவே இருந்தது. தன் அடுத்த போராட்டம் புதிய தலேயணி தந்து, தன் புகழை மீண்டும் நிலேநாட்ட வேண்டும் என்று அவன் எண்ணினன். இந்திரன் வாளேப்போலவே, இந்திரன் பொன் முடியும் தன் கைப்பட்டால் எவ்வளவு நன்றுயிருக்கும் என்று அவன் மனக்கோட்டைகள் கட்டினன். பட்டி மந்திரியிடம் இது பற்றிய தன் கருத்துக்களே அவன் கூறினன்.

"அன்புமிக்க பட்டி! நாம் இப்போது செல்லும் பகுதி பாண்டிய மன்னர் கடைசியில் ஆண்ட பகுதி ஆகும். இந்திர வாளேப்போலவே இந்திரன் பொன்மாலேயும், இந்திரன பொன்முடியும் இந்திரன் பொன்தவிசும் பாண்டியரிடமே இருந்தது. இது வரலாறு தரும் செய்தி. பொன் மாலேயையும் பொன்தவிசையும்பெறச் சோழ மன்னர் அவர்களுடன பல போர்கள் செய்யவேண்டி வந்தது. பாண்டியர் அவற்றை ஈழநாட்டிலும் சேரநாட்டிலும் பத்திரப்படுத்தியிருந்தனர். இதற்காகவே ஈழநாட்டையும் சேர நாட்டையும் சோழர்கள் எதிர்த்து வென்றனர். ஆனல் பொன்முடி யார் கையிலும் படவில்லே. அது இப்பக்கத்திலேயே எங்காவது பதுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். எவ்வாருவது அது நம் கைப்பட்டால், நம் உலா மீண்டும் கிளர்ச்சிகரமாயிருக்கும்" என்று பேசினன்

"அது எங்கே இருக்கும்? எப்படி நம்மையடையமுடியும், ஆண்டே!" என்று பாங்கன் கேட்டான்.

"அது எனக்குத் தெரியாது, அவ்வளவு சிறந்த பொருள் புதைபட்டிராது என்றுமட்டும் உறுதியாகச் சொல்வேன். அதை வைத்திருப்பவர் எவ்வளவு சிறு குடிப்பட்டவரானாலும், அவர்கள் செல்வம் கொழிக்கும். அதற்காகவே யாராவது அதைக் கைப்பற்றி இருப்பது இயல்பு. அத்தகையவரை நாம் காணக் கூடும். கண்டால், போர் முறைப்படி நாம் அதை வென்று கைப்பற்ற உரிமை உண்டு" என்றான்.

"இப்படி விரும்பிய பொருள்களை எல்லாம் வீரர் கைப் பற்றலாமா?" என்று பட்டி மீண்டும் கேட்டான்.

"வீரருக்குரியவற்றையே வீரர் கைப்பற்ற உரிமை யுண்டு. ஆனால் போரில் வீழ்ந்தவர் உடைமைகளை மட்டுமே வீரர்கள் கைப்பற்றித் தம்பாங்கருக்கும் கொடுக் கலாம்" என்றான் வீரன்.

பட்டி மந்திரிக்குப் புதுக் கிளர்ச்சி தோன்றிற்று. அவன் தன் கழுதையைப் பாரத வீரன் கழுதையுடன நெருங்கித் தட்டிவிட்டான்.

ஆனால் பாரத வீரன் சட்டென்று நின்றான். அவன் முகத்தில் வியப்புக் குறியும் மகிழ்ச்சிக் குறியும் தாண்டவ மாடின. "அதோ!, தொலைவில் ஏதோ மின்னுகிறதே! அது என்ன பார்த்தாயா?" என்று கேட்டான்.

தொலைவில், சாலை திரும்பிய இடத்தில், பேரொளி தெரிந்தது. ஆனால் அது சட்டென மறைந்தது. சில சில சமயம் விட்டு விட்டு மின்னிற்று. அருகே வர வர, அது ஒரு வீரன் தலையிலுள்ள தலையணி என்று கண்டனர். அந்த வீரனும் ஒரு கழுதைமேல் ஏறிக்கொண்டே வந்தான்.

'அதுதான் பாண்டியரிடமிருந்த இந்திரன் பொன் முடியா யிருக்கக்கூடுமா?' என்று பட்டி மந்திரி பணிவுடன் கேட்டான். அவன் முகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி வீசிற்று. பாரத வீரன் தயங்காமல், "சரியாக ஊகித்தாய், அறிவுடைய மந்திரி! வெற்றியும் புகழும் நம்மை நோக்கி விரைந்து ஓடி வருகிறது, பார்த்தாயா? நீ இப்படியே நில், நான் போருக்கு முந்துகிறேன்" என்றான்.

பாரத வீரன் பொன்முடி வீரனை நோக்கி விரைந்தான். அவன் அருகே வந்தவுடன், சாலையை விட்டு, ஒரு ஒற்றையடிப்பாதையில் இறங்கப்போனான். பாரத வீரன் ஐயம் உறுதிப்பட்டது. "அடே, ஓடிப்போகாதே நில். அந்தப் பொன்முடி எனக்கு உரியது. நான்தான் கண்கண்ட கற்கி, கலியுக ராமன்! அதைக் கொடுத்துவிட்டுப் போ. அல்லது உன்னைக் கொன்றுவிடுவேன்!" என்றான்.

"ஏது பொன்முடி! இது என் தண்ணீர்க் குடுவை ஆயிற்றே! நீங்கள் பேசுவது ஒன்றும் எனக்குப் புரிய வில்லையே!" என்று வீரனாக வந்தவன் விழித்தான்.

"இந்தப் பாசாங்கெல்லாம் வேண்டாம். என்னைக் கும்பிட்டு அதை என் முன் வைக்கிறாயா? இல்லையா?" என்று பாரத வீரன் அதட்டினான்.

வீரன் தயங்கினான். பின் துணிந்து, 'மாட்டேன்' என்றான்.

பாரத வீரன வீரத்தை அவன் அறிந்தவனல்ல. ஆனால் வெடிப்படையின மொட்டைப் பகுதி இதை அவன் தோள்பட்டைக்கு அறிவித்தது. அவன் கழுதையிலிருந்து கீழே விழுந்தான். எழுமுன ஈட்டி அவன் மறு தோள் பட்டையைத் தாக்கிற்று. அவன் கிலிகொண்டு கழுதையையும் பொன்முடியையும் போட்டுவிட்டு ஓடினான்.

ஓடியவன் திரும்பிவருவான் என்று பாரத வீரன் சிறிது நேரம் காத்திருந்தான். அவன் வரவே இல்லை. பாரத வீரன் பொன்முடியை இறுமாப்புடன் எடுத்துத் தலைமீது வைத்துக்கொண்டான். "கழுதையையும கழுதைமீதுள்ள பொருள்களையும் நான் எடுத்துக் கொள்ளலாமா?" என்று பட்டி கேட்டான். ஓடி விட்டவன திரும்பி வந்து கேட்டால் கழுதையை நீ திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டிவரும். அதுவே போர் முறை ஒழுங்கு. ஆனால் வெற்றி அடையாளமாகக் கழுதையின்மீதுள்ள பொருள்களை மட்டும் நீ வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அல்லது உன் கழுதைக்கு அதை மாற்றிக்கொள்ளலாம. இராமாயண காலத்திலிருந்து, வீரர் பின்பற்றும் மரபு இதுதான்" என்றான்.

பட்டி சிறிது சிந்தித்தான். பின் அவன், தன் கழுதைச் சேணத்துடன, வீரன் விட்டுச் சென்ற கழுதைச் சேணத்தை மாற்றிக்கொண்டான. ஏனென்றால் அது மிகச் சிறந்ததாயிருந்தது. தவிர ஓடிய வீரன் சேணத்தில் இருபது வெள்ளியும் சில செப்புக் காசுகளும இருந்தன.

உலாவிலே முதல் தடவையாக, வீரனும் பாங்கனும் ஒரே வெற்றி எக்களிப்புடன் சென்றனர்.

ஓடிச் சென்ற வீரன் மூலம் பாரத வீரன் புகழ் முன்னிலும் விரைவாகப் பறந்தது. ஆனால் இத்தடவை அந்தப் புகழின் தன்மை பட்டி மந்திரிக்குக்கூடத் தெரியாது. ஏனெனில் அந்த வீரன் உண்மையில் வீரனல்ல. ஆயினும் தற்செயலாக 'வீரன்' என்பதே அவன் பெயராயிருந்தது. அவன் உண்மையில் ஓர் அம்பட்டன். அந்தப் பகுதியிலுள்ள சிற்றூர்களுக்கு, தனித்தனி அம்பட்டன் கிடையாது. வீரன் ஒருவனே பத்துப் பன்னிரண்டு ஊர்களுக்குரிய ஒரே அம்பட்டனாயிருந்தான். அவனுக்கு வருவாய்

மிகுதியாயிருந்தது. தண்ணீர்க் குடுவையாக அவன் ஒரு பளபளப்பான பித்தளைத் தட்டம் வாங்கினான். கிழமை தோறும் ஒரு ஊர், காலையில் ஓர் ஊர், மாலையில் ஓர் ஊர் என்று அவன் செல்லவேண்டியிருந்தது. அதற்காகவே ஒரு நல்ல கழுதையையும் அவன் வாங்கினான். அதற்குச் செம்மரம், உயர்ந்த தோல் ஆகியவற்றால் செய்த சேணமும் செய்வித்தான். போகும்போதும் வரும்போதும் வெற்றுக் குடுவையை அவன் தலைமீது கவிழ்த்துக்கொண்டு செல்வது வழக்கம்.

பாரத வீரன் பொன்முடி என்று கருதிக் கைப்பற்றியது இந்தப் பித்தளைக் குடுவையையே. எப்போதும் அவன் அதைப் புளியிட்டுத் துலக்கியதனால், அது பொன் போலப் பளபளப்பாயிருந்தது.

அம்பட்ட வீரனுக்கு அன்று நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி புரியா நிகழ்ச்சிகளாகவே இருந்தது. பாரத வீரனை அவன் திருடன் என்று கருதிவிட முடியவில்லை. ஏனென்றால், அன்று அவன உடுப்பில் நூற்றுக்கணக்கான வெள்ளிகள் இருந்தன. பொருளகத்தில் அவன் சேமித்துவைத்த தொகை அது. மகள் திருமணத்துக்காக அதை அவன் நகரிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு சென்றிருந்தான். திருடனால் அதைக் கைப்பற்றாமல் விட்டிருக்கமாட்டான். அவன் பைத்தியக்காரனாகவே இருக்கவேண்டும். நடையுடை பேச்சுக்கள் அப்படியே இருந்தன. கற்கி, ராமன் என்ற பெயர்களும் இதையே வலியுறுத்தின. ஆகவே மொத்தத்தில், பாரத வீரன்மீது அவனுக்கு அவ்வளவு கோபமில்லை.

திரும்ப அவன் பலமணிநேரம் கழித்துத்தான் அவ்விடம் வந்தான். கழுதைகூட அருகில்தான் நின்றது. அவன் இன்னும் ஆறுதல் பெற்றான். கழுதையின்

சேணம் மட்டும்தான் காணவில்லை. அது அவனுக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தோற்றவில்லை. ஆயினும் அவன் வந்த நாட்டத்தை எங்கும் பறைசாற்றவே எண்ணினான். அவன்மீது பொறாமைப் பட்டவர்களுக்கு அது ஒரு ஆறுதலாயிருக்கட்டும் என்று அவன் நினைத்தான்.

பத்து ஊர்களிலும் அவன் ஏறாத வீடு, பேசாத ஆள் இல்லை. எங்கும் அவன் கற்கியின் புகழ் பரப்பினான். கதை சொல்லச் சொல்ல, அதற்கு வால் நீண்டது, தலை வளர்ந்தது. வக்கணையும் வரிசையும் மிகுந்தன. ஒரு சிறிய கற்கி ராமாயணமாக, கற்கி பாரதமாக, அது தென் பாண்டி நாடெங்கும் பரந்தது.

சில நாட்களில் அந்த இனிய கதையை அதன் வீரனும் பாங்கனுமே கேட்க நேர்ந்தது. அவர்கள் அருமை பெருமைகளை அவர்கள் அறிந்த அளவைவிட அது உயர்வு படுத்திற்று. அவர்கள் எல்லையில்லா இறும்பூதும் மகிழ்ச்சியும் எய்தினர்.

13

வாகைப் போர்

பாராத வீரனும் பட்டி மந்திரியும் சென்ற பாட்டை திடுமென மேல் நோக்கிற்று. இருபுறமும் உள்ள சாலைகளின் தன்மையிலும் மாறுதல் காணப்பட்டது. மரங்கள் வானளாவி ஓங்கி நின்றாடின. அவர்கள் உலாவில் ஒரு புதிய திருப்பத்துக்கான சின்னமாக அவர்கள் புகுந்த காடு அவர்களுக்குக் காட்சியளித்தது.

அக்காடுகள் தனிக்காட்டுப் பண்ணையைச் சேர்ந்தவை. தமிழகத்திலே அது போல வளமான காடோ, பண்ணையோ

வேறு கிடையாது. அதன் தலைவரான மாக்கோதைக்கு அதன பல பகுதிகளில் பல மாளிகைகள் இருந்தன. அவர் தாமே பெரும்புலவர், அருங்கலைஞர். புலவர்களையும் கலைஞர்களையும் ஆதரிப்பதில் அவர் ஒரு கற்பகத் தருவாயிருந்தார். அவர் வீர வேட்டையிலும் ஆர்வமிகுந் தவர். தனிக் காட்டிலுள்ள காட்டானைகள் அவர் குதிரைக் காலடியின் ஓசையைக் கேட்டாலே நடுங்கின. புலவர்கள் அவர் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடினர். அதனால் செல்வமும் புகழும் சுமந்து சென்றனர். கலைஞர்கள் அவரையும் அவர் வேட்டைக் காடுகளையும், வேட்டைக் காட்சிகளையும் தீட்டினர். வேட்டைக் காடுகளிலிருந்து வரும் பெருஞ் செல்வத்தின் ஒரு பகுதியை அவர்கள் கலையின் திறமைக்குப் பரிசாகப் பெற்றனர்.

பாரத வீரன் வீரத்தைப் பற்றிய பல வீரக் கதைகள் அவர் காதுக்கு எட்டின. பட்டி மந்திரி பற்றிய இனிய செய்திகளும் அவருக்குத் தெரிய வந்தன. ஏனெனில் அணைகரை விடுதிச் செல்வர் அவர் மைத்துனர். அவர் மாங்கோதைக்கு வரையும் கடிதங்களில் அவர்களைப் புகழ்ந்திருந்தார். சிங்கத்தின் கதையை அவர் கேட்டதே அவர் அடைந்த வியப்புக்கு எல்லையில்லை. ஏனென்றால் சிங்கம உண்மையில் அவர் பண்ணைக்குரிய சிங்கமே. அதை அவர் நாங்குனேரியில் நடைபெற்ற விடுதலை விழாக் கொண்டாட்டத்துக்காகவே காவலுடன் அனுப்பியிருந்தார். சிங்கத்தை ஓட்டிய வண்டியோட்டி தெரிவித்த செய்தியை அவர் முதலில் நம்பவில்லை. அத்துடன் நம்பிய போதும், அதை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. சிங்கம் கூண்டுக்குளளே கட்டப்பட்டிருந்த செய்தியை அவர் அறிந்திருந்தார். ஆனால் நிகழ்ச்சியின் முழுவர்ணனை கேட்டபின், அவர் கருத்து மாறிற்று. சிங்கம் வெளிவராதற்கும, பாரத வீரன் வீரத்துக்கும் முரண்பாடு எதுவு

மில்லை என்று அவர் கண்டார். ஆகவே சிங்கத்தைப் பாரத வீரன் எதிர்த்து நின்ற காட்சியை அவர் தீட்டுவித்தார். அவனை நேரில் காணும் ஆர்வம் உடையவராக இருந்தார்.

தம ஒற்றர்கள் மூலம் அவர் பாரத வீரன், பட்டி மந்திரி ஆகிய இருவரின் செயல்களையும பண்புகளையும் நன்கு உசாவியறிந்தார். கவந்தன்போர், கர்தூஷணர் போர், பொன்முடி வெற்றி முதலியவைகளையெல்லாம் பலர் வாய்மொழியால் அவர் அறிந்தார். இவற்றை யெல்லாம் தொகுத்து ஒரு கற்கி பாரதம் வகுக்கத்தக்க பெரும் புலவனையும் அவர் தேடிக்கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் பாரத வீரன் தடத்தை உசாவிக் கொண்டு மணிப்புலவன் அவரிடம் வந்தான. பாரத வீரன் நாமாவளிகளை அவன் பல வண்ணங்களாகப் படித்துக் காட்டினன். பாரத வீரன் காவியத்தை எழுதத்தக்க பெரும்புலவனை அவனே என்று அவர் முடிவு கட்டினர்.

மணிப்புலவன் காவியம இயற்றும பொறுப்பை மகிழ்வுடன் ஏற்ருன். ஆனல் காவியக் கதையை இனிது முடிக்கும பொறுப்பை அவன் மாக்கோதை மீதே சுமத்தினன். பாரத வீரன் வீரகாவியத்திற்கு, பாரத வீரன் வெற்றிகள் மட்டும போதாது என்று அவன் கருதினன், பட்டி மந்திரிக்கு அதில் போதிய பங்கு ஏற்படுத்த வேண்டும. அத்துடன் ஒரு சிற்றரசன் ஆக வேண்டும் என்ற அவன் ஆர்வமும் நிறைவேற வேண்டும். அவன் ஆட்சித்திறமும வீரக்கதையில் ஒரு வீரமமைந்த உறுப்பாயிருக்கவேண்டும் என்று மணிப்புலவன் கருதினன்.

மாக்கோதையின் கலையார்ந்த நகைச்சுவையை இது தூண்டிற்று. அவர் இதற்கு இசைந்தார். இதற்கான

திட்டமும் வகுத்தார். பாரத வீரன் தன் காட்டெல்லைக்கு வரும் சந்தர்ப்பத்தை அவர் இதற்குப் பயன்படுத்தினார்.

மாக்கோதையின் வாழ்க்கைத் துணைவி வேண்மாள் பாரத வீரனைவிடப் பாங்கனிடம் பரிவு மிகுதி கொண்டு இருந்தாள். அரண்மனைக்குப் பால் கொண்டுவந்த ஆய் நங்கை ஒருத்தி அவன் சீரிய அரசியலறிவு பற்றிப் புகழ்ந்திருந்தாள். அதில் ஈடுபட்டு வேண்மாள் கணவன் திட்டத்துடன் ஒத்துழைக்க மனமார இசைந்தாள்.

தனிக் காட்டுச் சாலையில் மரங்களிலெல்லாம் 'வெல்க பாரத வீரன், வாழ்க பட்டி மந்திரி' என்ற வாசகங்கள் பொறித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றைப் பட்டி மந்திரியே முதலில் கவனித்தான். அவன் மகிழ்ச்சியுடன் அதைப் பாரத வீரனுக்குக் காட்டினான். "ஆயர்களாக வந்தவர்கள், கரதூஷணர்களாயிருக்க முடியாது. அவர்கள் தேவர்களே என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை. நம் புகழை விளக்கவே அவர்கள் இந்த மாயம் செய்திருக்கிறார்கள். இல்லையென்றால் தங்கள் பொருள்கள், ஆட்கள் இவ்வளவு அழிவுற்ற பின்னும், அன்பு காட்டுவார்களா? அவர்களால்தான் நம புகழ் இவ்வளவு விரைந்து பரவி இருக்கவேண்டும்" என்றான்.

பாரத வீரன் உள்ளம் இப்போது ஒரு மகிழ்ச்சியலையில் மிதந்துகொண்டிருந்தது. அது பட்டி மந்திரி கருத்தை எளிதாக ஏற்றுக்கொண்டது. மரந்தோறும் இந்தப் புகழ் வாசகம் எழுதப்பட்டிருப்பது கண்டபின் இந்தப் புதுக் கருத்து வலியுற்றது.

வழியிலுள்ள விடுதிகளில் காவலர்கள் அவர்களைக் கண்டதும், "வருக! வீரவீர பாரத வீரரே வருக. வருக வெற்றிவீர மேதை பட்டி மந்திரியே வருக" என்று வரவேற்றனர். பாரத வீரன இத்தகைய ஆரவாரத்தை

என்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆயினும் தன் வீர உலாவில் கூடியமட்டும் விடுதிகளில் தங்கக்கூடாதென்று அவன் நினைத்திருந்தான். ஆகவே அவன் உள்ளே செல்ல மனமில்லாமல் நின்றான். ஆனால் பட்டி மந்திரி "அன்புடன் மதிப்பவரை அசட்டை செய்வது அழகல்ல, ஆண்டே! அன்புக்கு அன்பு செலுத்திவிட்டுச் செல்வோம" என்று இழுத்துச் சென்றான். வகை வகையான உண்டிகள் வழங்கப்பட்டன. பாரத வீரன் அவற்றைத் தொட்டும் தொடாமலுமே இருந்தான். ஆனால் பட்டி வயிறு கொள்ளுமட்டும் உண்டு பருகினன். பாரத வீரன் உணவுக்கான செலவைக் கொடுக்க முனைந்தான். ஆனால் விடுதியாளர் இதைப் பெற மறுத்தனர். "தாங்கள் வழிப்போக்கரல்ல, விருந்தினர். தங்களுக்கு வேண்டும் வசதிகளை நாங்கள் குறைவில்லாமல் செய்ய வேண்டியவர்கள். நாங்கள் கோருவதெல்லாம் எங்கள் விடுதியில் இரண்டொரு நாளாவது தங்கிச் செல்ல வேண்டுமென்பதுதான்" என்றார்கள்.

வரவர உபசரிப்பும வரவேற்பும் வளர்ந்தன. சிற்றூர்களிலெல்லாம், தெரு வளைவுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றின்மீது வரவேற்புவாசகங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. மக்கள் ஆங்காங்கு குழுமி நின்று, முதற் சீடர்கள் முழங்கிய அதே முழக்கங்களை எழுப்பினர். சில இடங்களில் சீடர்களின் இசைக் குழு பாடிய அதே பாடல்களை இசைக் குழுக்கள் பாடின. அதே பாணியில் சில புதுப் பாடல்கள்கூடப் பாடப்பட்டன. மணிப்புலவன் புலமை மணத்தை அதில் கண்டு பாரத வீரன் வியப்படைந்தான்.

தலை நகரத்தின் வழியாக அவர்கள் செல்ல எண்ணியிருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள் போக்கு இப்போது மெல்ல மெல்ல ஊர்வலப் போக்காயிற்று. மக்கள் திரள் அவ்வளவு பெருகிற்று. அது அவர்களை அறி

யாமல் அவர்களைத் தலைநகருக்கு இட்டுச் சென்றது. அதன் வாயில் முகப்பில் அரசவை மதிப்புடன் அவர்கள் எதிர்கொண்டழைக்கப்பட்டனர். ஆனை அம்பாரி பல்லக்கு கள் அவர்களுக்காக வந்தன. பாரத வீரன் தன் கோவேறு கழுதையைவிட்டு ஆனை மீதேற விரும்பவில்லை. வற்புறுத் தலின் பேரிலேயே அதில் ஏற ஒத்துக்கொண்டான். ஆனால் தனக்கு முன்னால் செல்லும் பெருமையை அவன் தன் கோவேறு கழுதைக்கு அளித்தான். பட்டி மந்திரி தனக்கு அளிக்கப்பட்ட பல்லக்கில் மனமுவந்து ஏறினன். ஆனால் தன் பின்னாலேயே தன் கழுதையை அணி செய்து வர ஏற்பாடு செய்துகொண்டான்.

பண்ணை வேந்தனும், பண்ணை அரசியும் அரச மதிப்புடன், ஆனால் கால் நடையாகவே அவர்களை எதிர் கொண்டனர். அரண்மனையில் அவர்களுக்காக விருந்து கள், ஆடல்பாடல்கள், சிறப்புகள் நடந்தன. வீரனுக்கும் பாங்கனுக்கும் மட்டுமின்றி, கோவேறு கழுதைக்கும், கழுதைக்கும்கூட மாளிகைச் சிறப்புகள் தரப்பட்டன.

ஒரு நாள், இரண்டு நாள் கழிந்தவுடன் பாரத வீரன் திரும்பவும் உலாவைத் தொடர எண்ணினன். "வந்த அரண்மனை வாழ்வை நாமாக இவ்வளவு விரைவில் விட்டுச் செல்வானேன்!" என்றான் பட்டி. பாரத வீரனுக்கு முகம் கடுத்தது. "பட்டி! உன்னை எவ்வளவோ அறி வுடையவனென்று நினைத்தேன். நான் அரசனாகப் பிறக்க வில்லை. அரண்மனையிலும் வாழவில்லை. நீயும் அங்கிலையில் பிறக்கவோ, வாழவோ இல்லை. அப்படியிருக்க, அரசராகப் பிறந்து வாழ்பவர்கள் நம்மை ஏன் இப்படிப் பெருமைப் படுத்துகிறார்கள் என்பதை நீ மறந்துவிட்டாய். நாம் அரண்மனை வாழ்வை விரும்புவதனாலா நம்மை இவ்வளவு அருமையாகப் பாராட்டுகிறார்கள்? வீர வாழ்வு மூலம்

மக்கள் வாழ்க்கையை நாம் உயர்த்துகிறோம். மக்கள் உள்ளங்களில் அரசனைவிட உயர்ந்த இடம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தப் பெருமையைவிட்டு நாம் இங்கே இருக்க எண்ணுவது அழகல்ல" என்றான்.

பட்டிமந்திரி மிகுதி விருப்பமில்லாமலே இணங்கினான்.

பாரத வீரன் அன்று மாக்கோதையிடம் தனக்கு விடை கொடுக்கும்படி கேட்டான். "நாடோடியாகவும் காடோடியாகவும் வாழ்பவன் நான். எனக்கு அரண்மனை வாழ்வு தந்து பெருமைப்படுத்தினீர்கள். உங்களுக்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் என் வீர உலாவை நான் விரைந்து சென்று தொடர வேண்டும். ஆகவே விடைகொடுத்தனுப்ப வேண்டுகிறேன்" என்றான்.

விருந்தினரிடம் வற்புறுத்துவது போல மாக்கோதை பாரத வீரனை இன்னும் சில நாள் தங்கிச் செல்லும்படி வற்புறுத்தினாள். வேண்மாளும் பட்டி மந்திரியிடம் இது போல வற்புறுத்தினாள்." வீரன் எங்கள் விருப்பத்துக்கு எளிதில் கட்டுப்படாவிட்டாலும், உன் விருப்பத்துக்குக் கட்டுப் படக்கூடும். எங்களுக்காக அவரை வற்புறுத்தி இன்னும் இரண்டொரு நாள் இருக்கும்படி கூற வேண்டு)ன்" என்றாள் அவள்.

பாரத விரன் பின்னும் •தயங்கினான். "மன்னர் விருந்தினராக இரண்டு நாள் இருந்தோம். அரசி விருந்தினராக இன்னும் ஒரு நாள் இருந்து விட்டுப் போவோம் ஆண்டே!" என்று பட்டி பாரத வீரனிடம் நயமாக வேண்டினான்.

பாரத வீரன் ஒருவாறு இணங்கினான். இதனால் பட்டியின் மதிப்பு இன்னும் உயர்ந்தது. பாரத வீரன் இதைப் பட்டி மந்திரியிடம் சுட்டிக் காட்டினான். பார்த்தாயா

உனக்காகத்தான் இதை ஒத்துக் கொண்டேன். ஆனால் அடுத்த தடவை நீ வற்புறுத்தக் கூடாது" என்றான்.

ஆனால் மறுநாள் அவர்கள் விடைபெறவே முடிய வில்லை. அவர்களுக்குச் சிறப்பளிக்க இசைக்கச்சேரிகள், நாடகக்கச்சேரிகள், ஆட்டலரங்குகள் நடந்தவண்ணம் இருந்தன. அவற்றின் முடிவில், மன்னனும் அரசியும் அவர்களைத் தம் தவிசண்டை இருதவிசுகள் இட்டு அமர்த்தினர்.

அரசன் அரசியைப் பார்த்தான். அரசி புன்முறுவல் செய்தாள். பின் அரசன் பாரதவீரனை நோக்கிப் பேசினான்.

"சிங்கத்தை வென்ற வீரசிங்கமே! கற்கியின் கண் கண்ட திருவுருவமே! உம் வருகையால் எம் தனிக்காடு தனிப்பெருமை அடைந்தது. மூன்று நாட்களையும் நானும் அரசியும் மற்றும் எல்லாரும் மூன்று கணங்களாகக் கழித்தோம். எங்கள் விருந்தை ஏற்றதற்காக என் சார்பிலும், அரசி சார்பிலும், மற்ற எல்லார் சார்பிலும் உங்களுக்கு எம் நன்றி. உங்களை இரண்டு நாள் கழித்து மற்றொருநாள் இருக்கும்படி வேண்டியருளிய பட்டிக்கும் எனது தனி நன்றி உரியது."

பேச்சு இத்துடன் முடியவில்லை என்பதை பேச்சின் தொனியே காட்டிற்று. 'இனி என்ன சொல்ல இருக்கிறாரோ' என்று யாவரும் எதிர்பார்த்தார்கள். சிறிது நேரம் வாளா இருந்த பின் அவர் மீண்டும் தொடங்கினார்.

"வீரகற்கியே! உங்களை நாங்கள் வீரர் என்ற முறையிலேயே அழைத்தோம். அது உங்களைப் பெருமைப்படுத்துவதற்கல்ல. எங்களைப் பெருமைப்படுத்திக் கொள்ளவே. அத்துடன் எங்களுக்குத் தங்களால் ஆக வேண்டிய காரியம் ஒன்றும் இருக்கிறது. நானும் அரசியும் நாட்டு மக்களுடன் அதற்காக உங்களிடமானுதாரராகவே இருக்

கிறோம். முன்பு உங்கள் தயவை ஒருநாள் தங்களுக்கு வாங்கித் தந்த பட்டி மந்திரியை இதுவகையிலும் பயன் படுத்திக்கொள்ள எண்ணுகிறோம். உண்மையில் எங்கள் வீரப்பணியை நீங்கள் செய்தபின், அதற்காக எங்கள் சார்பில் அவருக்காக ஒரு சிற்றரசையும் தர எண்ணி யிருக்கிறோம்'' என்றான்.

பாரத வீரன் நிமிர்ந்திருந்தான். 'வீரப்பணி' என்ற சொல் உலாவின் உயிர்ப்பை அரண்மனைக்குள்ளும கொண்டுவந்திருந்தது. பட்டி மந்திரிக்கோ தலை சுழலத் தொடங்கிற்று. அவன் ஆவலுடன சிற்றரசுப் பதவியைக் கனவு கண்டிருந்தான். இப்போது நனவாகவே அது அவன் முன் வந்து ஆடிற்று. ஆனால் அந்த நனவு அவனைக் கனவு மண்டலத்திற்கே அனுப்பி அதில் சுழல வைத்தது.

பாரத வீரன் வணக்கம் செய்தான். "பால் குடிப்பது பூனைக்கு ஒரு தொழிலல்ல அரசே! பழந்தின்பதற்குக் குரங்குக்குக் கூலியா வேண்டும். அதுபோலவே வீரப்பணி செய்ய எனக்குத் தூண்டுதல் எதுவுமே தேவையில்லை. ஆனால் உங்களுக்கு அதனால் என் அன்பையும் மதிப்பையும் காட்ட ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது பற்றி மகிழ்கிறேன். எனக்கு இதுவரை மகிழ்ச்சியிலும துன்பத்திலும உண்மை தவறாமல் நடந்துகொண்ட பாங்கன் பட்டி மந்திரி. அவன் வாழ்க்கையின் ஆர்வத்தையும தாங்கள் இதனாலேயே நிறைவேற்றத் திருவுளம கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆகவே தங்கள் வீரப்பணி எதுவானாலும் கூறுக. அதற்காக என் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஒப்படைக்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

"வெற்றி வெற்றி. பாரத வீரனுக்கு மும்முறை வெற்றி!
வெற்றி வெற்றி. மேதை பட்டி மந்திரிக்கு மும்முறை வெற்றி''

என்ற குரல்கள் அவையோரிடையேயிருந்து எழுந்தன. வேண்டுகோள் அரசன் அரசி வேண்டுகோள்மட்டு மல்ல; நாட்டு மக்கள் அனைவரின் வேண்டுகோள் என்பதை இது விளக்கிக் காட்டிற்று.

அரசன் அரசியை நோக்கினான்.

அரசி பேசினாள்.

"வீர கற்கியே, தனிக்காட்டின் எல்லையில் என் தாய் வழியாக வந்த ஒரு சிற்றரசு இருக்கிறது. என் மரபினம் பழைய பாண்டியர் மரபின் ஒரு கிளை. அங்கே பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக மழை பெய்யவில்லை. சுற்றியுள்ள இடமெல்லாம் பெய்யும் மழையில் அங்கே ஒரு துளிகூட விழுவதில்லை. இடம் மேடானதால் வெளியிலிருந்து தண்ணீரும் வருவதில்லை.

'மாந்துவாய்' என்ற ஒரு பூதம் அப்பக்கம் வரும் முகில்களை உறிஞ்சிவிடுகிறது என்று 'கணி'கள் கூறுகிறார்கள். அதற்கு ஒரே ஒரு கழுவாய்தான் இருப்பதாய் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அங்குள்ள சாத்தன் கோயிலில் ஒரு வெண்கலக் குதிரை இருக்கிறது. அதன் மீதுள்ள ஒரு பொறியைத் திருகினால், அது முகில் மண்டலம் சென்று விடுமாம்! ஆனால் செல்பவர்கள் கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு செல்ல வேண்டுமாம்! முகிலைக் குடிக்கும் மாந்துவாய்ப் பூதம் முகிலுடன் அதை விழுங்குமாம். உள்ளே செல்பவர் வீரராகஇருந்தால் அச்சமயம் முகிலையும் பூதத்தையும் கிழித்துவிட முடியுமாம்! இந்த வீரப்பணியை நீங்கள் இருவரும் செய்து, என் தந்தையர் நாட்டுக்கு மழை பெய்விக்க வேண்டுகிறேன்" என்றாள்.

பாரத வீரன் இதற்கு இணங்கினான்.

பட்டி மந்திரி கலக்கமடைந்தான். "ஆண்டே, இந்த வேலையை உங்களைப் போன்றவர்கள்தான் செய்யமுடியும்.

எனக்குக் கேட்கவே பயமாயிருக்கிறது. நான் வர மாட்டேன்'' என்றான்.

பாரத வீரன் முதல் தடவையாகப், பட்டி மந்திரியை எரிப்பது போலப் பார்த்தான்.

ஆனால் அரசன் பட்டி மந்திரியை எளிதில் மாற்றினான். "இந்த வீரப்பணியில் பாரத வீரனை ஊக்குவதற்காகத்தானே உனக்குச் சிற்றரசு தருகிறோம். நீ பாரத வீரனுடன் செல்லவில்லையானால், சிற்றரசு எப்படி கிடைக்கும் ?'' என்றான்.

பட்டியின் அச்சம் பெரிதாயிருந்தது. ஆனால் சிற்றரசின் ஆவல் இன்னும் பெரிதாயிருந்தது. அவன் வேண்டா வெறுப்பாக இணங்கினான்.

இந்த ஏற்பாட்டினால் அவர்கள் மீண்டும் சில நாள் அரண்மனையிலேயே தங்கவேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பட்டி மந்திரி முன்போல அரண்மனை வாழ்வை அனுபவிக்க முடியவில்லை. இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள், பறந்து வானில் செல்ல வேண்டுமே என்ற கவலை, உண்ணும் ஒவ்வொரு பிடியின் சுவையையும், பருகும் ஒவ்வொரு மடக்கின் குளிர்ச்சியையும் கெடுத்தது.

குறித்த நாளில் அரசியின் மாடிரிமைப் பகுதிக்கு எல்லோரும் சென்றனர். பறக்கும் குதிரையை அவ்வூரார் 'நம்பிரான்' என்று அழைத்தனர். அது குதிரையைவிடப் பெரிதாயிருந்தது. ஆனால் குதிரையைவிட உயிர்த் துடிப்புடையதாகத் தீட்டப்பட்டிருந்தது. அது ஒரு சுழலும் அடுக்குச் சட்டத்தில் ஓர் இருப்புலக்கைமீது மாட்டப்பட்டிருந்தது. கீழிடுக்கில் மக்கள் தூக்கும் தண்டயங்கள் இரண்டு மூன்று நாற்றிசையிலும் இருந்தன. இதை மக்கள் முழந்தாளளவாகத் தொங்கும் கையில் தூக்கிக் கொண்டு சுற்றுவர். சுழற்சி வேகமான பின், தொங்கும்

கை இடுப்புயரம், நெஞ்சுயரம், தோளுயரம் என்று உயரும். வேகம் இன்னும் மிகுதியான பின் கைகள் தலைக்குமேல் முழு நீளமாக உயரும்.

அடுக்குச் சட்டத்தின் அடி அடுக்கிலும் ஒவ்வொரு மேலடுக்கிலும் தனித் தனி சுழல் பொறிகள் இருந்தன. அவற்றை இயக்கும் ஆட்களும இருந்தனர். ஒவ்வொரு அடுக்கின் பொறியும் மேலடுக்கைச் சுழற்றிற்று. இங்ஙனம் சுழற்சிச் சட்டத்தின்மேல் சுழற்சிச் சட்டமாகச் சுழன்று கொண்டே தொங்குகை உயரத்திலிருந்து தூக்குகை உயர மாக விரைந்து சுழனறு உயரும குதிரை முற்றிலும் பறப்பது போலவே தோற்றமளிக்கும்.

குதிரை தலையுச்சியில் ஒரு திருகு முனை இருந்தது. இதைக் குதிரைமேலிருப்பவர் திருப்பினால், குதிரை சட்டத்தைவிட்டே பறந்து முகில்மேல் செல்லும் என்று பாரத வீரனிடம் கூறப்பட்டது. இவ்வண்ணம் பறப்பதற் குரிய நேரத்தை ஒரு குழலூதி அறிவிப்பதாகவும் அவ னுக்குக் கூறப்பட்டது.

பாரத வீரன் 'நம்பிரான்' முதுகின்மேலும், பட்டி மந்திரி அவன் பின்னும் ஏற்றப்பட்டனர். குதிரையுடன் இருவர் உடலும மிக உறுதியாகப் பிணிக்கப்பட்டன. பின் இருவர் கண்களும மிக இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டன. 'நம்பிரான்' இதன் பினனரே சுழலத் தொடங்கிற்று. அச் சுழற்சியைக் காண்பவர்கள் தலைகளே சுழன்றன. அதன் மீதிருப்பவர் நிலையைக் கேட்கவேண்டியதில்லை. சுழற்சிப் பொறிகளை இயக்குபவர்கள்கூட நீடித்த பயிற்சியின் பின்பே அத் தொழிலில் அமர்ந்தனர். ஆகவே பட்டி மந்திரி அச்சுழற்சியிலேயே நிலை கலங்கினான். கண்ணைக் கட்டும்போதே கண்கள் கலங்கியிருந்தன. கவலையால் குரல் கம்மியிருந்தது. சுழற்சியின்போது அவன் கோவென

கதறினான். ஆனால் தொண்டை கம்மியிருந்ததாலும் அந்தக் கதறலின் ஒலியலைகள் சுழன்று சுழன்று வந்ததாலும் அது கீழிருப்பவருக்கு ஒரு புதுவகை இசையலையாகத் தோற்றின.

குதிரைப் பொறியைத திருகுவதற்குரிய சூழலா திற்று. பாரத வீரன் பொறியைத் திருகினான். அக்கணமே குதிரைமேலெழுந்து பறப்பதாக அவர்கள் எண்ணினார்கள். பட்டி மந்திரி பொறி கலங்கினான். பாரத வீரன் செயற்கரிய செய்யும் பெருமித வீறுடன் நிமிர்ந்து, கட்டிய கண்ணுடனே பத்துத் திசைகளையும் பரக்க நோக்கினான்.

உண்மையில் குதிரை சுழற்சித் திட்டத்திற்குமேல் பறக்கவில்லை. அரசனும், அரசியும் வகுத்திருந்த மாயத் திட்டம் இதுவே. வானத்தில் பறப்பதாக அவர்கள் நம்பும்படி எல்லாம் செய்யப்பட்டிருந்தன. பூதம் அவர்களை விழுங்குவதாகத் தோன்றும் மாயத்தாக்கும திட்டம் செய்யபபட்டிருந்தது. இதனால் வானகத்தில் அவன் செய்யும் போரை மண்ணகத்திலிருந்தே மக்களெல்லோரும் பார்க்க முடிந்தது.

பறக்கும் குதிரையின் உயரத்துக்குமேல் உயர்ந்த கம்பங்கள, கோபுரங்கள நாலு திசையிலும அமைக்கப் பட்டிருந்தன. இவற்றில் வண்ண வண்ண விசை ஒளி விளக்குகள், விசை ஆவித்துருத்திகள வைத்து இயக்கப் பட்டன. இவற்றால் நம்பிரான்மீது வெப்பங்காற்று, குளிர் காற்று, புழுக்கக்காற்று, மூடிய கண்ணை உறுத்தும் ஒளிக் கதிர்கள் ஆகியவை செலுத்தப்பட்டன. இவற்றால் பாரத வீரனும் பட்டி மந்திரியும் பலபடி உயரத்திலுள்ள காற்று மண்டலம், வான மண்டலங்களைக் கடப்பதாக எண்ணி

ணூர்கள். இறுதியிலுள்ள புழுக்கக் காற்றுத் துருத்தி அவர்களை மேகமண்டல உணர்ச்சியுடையவராக்கிற்று.

போகும் வழியிலேயே கண்மூடிய வண்ணம் காணும் காட்சிகளை எல்லாம் பாரத வீரன் பட்டி மந்திரிக்குச் சுட்டிக் காட்டினன். "பட்டி, மனிதர் எவரும் செல்லாத இடங்களுக்கு நாம் செல்கிறோம், பார்த்தாயா? இப்போது நாம் காற்று மண்டலம் கடந்துவிட்டோம். இதோ பார், ஆவி மண்டலம். மூச்சைக் கெட்டியாக்கிக்கொள். ஆம்! இப்போது நெருப்பு மண்டலத்தை அணுகுகிறோம், ஆ, தோலை நெருப்புப் பொசுக்குகிறது பார்! சற்றுப் பொறுத்துக்கொள. ஆகா, இனி சந்திர மண்டலத்தருகில் வந்துவிட்டோம். என்ன குளிர்ச்சி பார். இங்கேயே வாழ் நாள் முழுதும் இருந்துவிடலாம போலிருக்கிறது. அப்பாடா! வந்துவிட்டோம் முகில் மண்டலத்திற்குள். இனி எந்தக் கணமும் பூதம நமமை விழுங்கிவிடும்! விழிப்பாயிரு" எனறான்.

அவன் கையில் வாள் இருந்தது. பூதத்தின் வயிற்றில் எளிதாகச் செல்லும்படியும், பின் அதை எளிதாகக் கிழிக்கும்படியும் அவன அதை வாய்ப்பாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் வாகை நாடகத்தைப் பார்த்த மக்கள் தங்கள் சிரிப்பை அடக்கமாட்டாமல் மிகவும் தவித்தார்கள். அரசனும் அரசியும "உரக்கச் சிரிக்காதேயுங்கள்" என்று கைச்சாடை செய்துகொண்டே இருந்தார்கள். "சிரிக்காதே யுங்கள்" என்ற அட்டை விளம்பரம தாங்கிய காவலர் தங்கள் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டே நாலாபுறமும் சென்றார்கள்.

போராட்ட நாடகத்தின் கடைசிக் காட்சி உண்மையிலேயே கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. பட்டுத்

துணிகளாலும் மெழுகுக் கம்பிகளாலும் ஒரு பெரிய மேகம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதைவிடப் பெரிய இன்னொரு பூதமும் செய்யப்பட்டிருந்தது. இரண்டும் இரண்டிரண்டு பாதிகளாக இரண்டு கோபுரங்களிலிருந்து இரண்டு சட்டங்களால் நீட்டிப் பிடிக்கப்பட்டிருந்தன. முதலில் மேகச் சட்டம் பாரத வீரனையும் பட்டி மந்திரியையும கவிந்து கொண்டது. வெளியேயுள்ள பட்டுக்கள் வெண்மையா யிருந்தன. அவற்றின் வழியே ஒளிகள் ஊடுருவின. ஆகவே மேகத்தின் வயிற்றுக்குள் அவர்கள் இருக்கும் நிலையை எல்லோரும் காண முடிந்தது. அடுத்தபடி பூதத்தின் இருபாதிகள் வந்து பொருந்தின. அவை வீரனையும் பாங்கனையும் மேகத்துடன் சேர விழுங்கின. பூதத்தின் வாயாக அமைந்த மின்சாரச் சங்கு அச்சமயம் பூதத்தின் குரல்போலவே ஊதிற்று. அச்சமயம் சிரிப்பை அடக்கி யிருந்த மக்கள் அதை ஏக்கக் குரலாகவும், அழுகைக் குரலாகவும் மாற்றி நடித்தார்கள்.

பாரத வீரன் பட்டி மந்திரியிடம் நடப்பதெல்லாம் விளக்கினான். "இதோ, நாம் மேகத்துக்குள் வந்து விட்டோம், பட்டி! இதோ, பூதம் நம்மை விழுங்குகிறது, விழுங்கிவிட்டது. ஆகாகா, எத்தனை பெரிய பூதம், பார்! அதன் வயிற்றுக்குள் நாம போகப் போகிறோம். உஷார்? விழிப்பாயிரு!" என்று அவன் பேசினான்.

மக்கள் அழுகுரல் அவன காதில்பட்டது. "அந்தோ, இது என்ன? நாம் விழுங்கப்பட்டது கண்டு தேவர்களெல்லாமா அழுகிறார்கள்" என்று அதற்குப் பாரத வீரன் சிறந்த விளக்கம தந்தான். அழுகை நடிப்பின்போதுகூட மக்களால் சிரிக்காமலிருக்க முடியவில்லை. "சில தோழர்கள் சிரிக்கிறார்கள். ஞானதிருஷ்டியால் நம் வெற்றியை எதிர் பார்க்கும் உயர்தரத் தேவர்கள், முனிவர்கள் இவர்கள்" என்று அவன் இதற்குமுன் புது விளக்கம் தந்தான்.

அதற்குள் மின்சாரச் சங்கு ஊதியது. "பார், பூதம் நம்மை வேகத்துடன் விழுங்கி எக்காளமிடுகிறது. அதை ஒழிக்கிறேன், பார்" என்று அவன் வாளை நாலாபுறமும் மேகப்பை, பூதப்பை ஆகியவற்றிலுள்ளிருந்து வீசினான்.

வேடிக்கையிடையேகூட, அவன் வீரம் கண்டு மக்கள் வியப்படைந்தார்கள். அவன் வாளால், மேகப்பை முதலில் சின்னாபின்னமுற்றது. அதன் மெல்லிய தூள்கள் வாளைச் சுற்றிப் பின்னி அதன் கூரை மழுங்கின. இதனால் பூதத்தைத் துண்டு படுத்தும் செயல் மிகவும் தடைபட்டது. ஆனால் காற்றையே வெட்டிவிடும் அளவுக்குப் பாரத வீரன் வாளைச் சுழற்றினான். அவன் கைகள் நோவுற்றன. உடல் தளர்ந்தது. அவன் நம்பிரான் குதிரைமீது சாய்ந்தான்.

பாரத வீரன் உயிர் போயிற்றோ என்று பட்டி மந்திரி நடுக்கம் மிகுதியாயிற்று. அவன் கலங்கினான். வானத்தின் உச்சி மண்டலங்களுக்கிடையில், தனிமையாய் விட்டோமோ என்று திகில் கொண்டான். துயரமும் திகிலும் சேர்ந்து அவன் யாவரும் இரங்கும்வண்ணம் கதறியழத் தொடங்கினான்.

இச்சமயம் வாகைப் போர் நாடகத்தின் இறுதிக் காட்சி நடைபெற்றது. மக்கள்கூட எதிர்பாராத தனி நிகழ்ச்சி அது. படாரெனப் பறக்கும் குதிரை வெடிப்பது போன்றிருந்தது. பல இடிகள் ஒன்றாய் முழங்கினதுபோல மண்ணும் விண்ணும் அதிர்ந்தது. குதிரை இத்தடவை உண்மையிலேயே வானத்திலெழுந்து தாவிற்று.

பாரத வீரனும் பட்டி மந்திரியும் நம்பிரான் ஆடற் களத்திலிருந்து அரைக் கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு கயிற்று வலையில் போய் விழுந்தனர். தொய்யும் இழையால் வலை செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆகவே அவர்கள் உடலுக்கு எந்தத் தீங்கும் நேரவில்லை. ஆனால் அதிர்ச்சி, அச்சம்

திகில் ஆகியவை பட்டி மந்திரியின் உயிரைக் குற்றுயி ராக்கின. உணர்வற்ற நிலையில் குதிரைமீது சாய்ந்திருந்த பாரத வீரன், வெடி அதிர்ச்சியால் உணர்வு பெற்முன். அடுத்த கணம் விழுந்த அதிர்ச்சியால் அவன மீட்டும் உணர்விழந்தான்.

கடைசி நிகழ்ச்சிக்குரிய தனித் திட்டம் யாருமறியாமல் அரண்மனை முதல்வன் செய்தது. அவன் குதிரையின் உடலுக்குள் மிக ஆற்றல் வாய்ந்த வாணவெடிகள் வைத் திருந்தான். வால் வழியாக அது சரியான நேரத்தில் தீ வைக்கப்பட்டது. இடி அரவமும் அதன் விளைவும் இந்த வாண வெடிகளின் செயல்களே. ஆனல் முன்னெச்சரிக்கை யாக விழும இட முழுவதும அரண்மனை முதல்வன் தொய்வுடைய இழைகளால் வலையிட்டுக் காப்புச் செய்திருந் தான்.

அரசன், அரசி, மக்கள் ஆகியவர்களுக்குக்கூட இறுதி நிகழ்ச்சி அச்சத்தையும் கலக்கத்தையும் ஊட்டிற்று. ஆனல் முதல்வன் இடர் எதுவுமில்லை என்று அவர்கள் அச்சம் அமைத்தான். திட்டத்தை அவர் விளக்கிய பின்தான் அவர்கள் அனைவரும் அடக்கிய வேகமெல்லாம சேர்த்து விலாப் புடைக்கச் சிரித்தார்கள்.

அதிர்ச்சியிலிருந்து வீரனும பாங்கனும் மீளப் பல மணி நேரம் ஆயின. பாரத வீரன் போராட்டத்தில் மிகவும் சோர்ந்து விட்டான். அவன் உடல் தேற இரண்டு மூன்று நாளாயிற்று. ஆயினும், பூதம் ஒழிந்தது என்று கேட்டு அவன் மகிழ்ந்தான். இச்செய்திக் கேற்ப அரசியின நாடாகிய நிலப்பகுதியில் எங்கும் மழை பொழிந்தது' பாரத வீரன் மகிழ்ச்சியை இது இன்னும் பெருக்கிற்று.

மழை பெய்ததும் அரசர் திட்டத்தில் ஒரு பகுதியே. கோபுரங்களிலிருந்து ஆற்றல் வாய்ந்த விசையூற்றுக்கள்

திவலைகளை வர்ணஜாலவ வாரி இறைத்தன. அவை திரும்பவும் விழும் சமயம் முற்றிலும் செயற்கை மழையாயிற்று. அது இயற்கை மழைபோலவே இருந்தது. அதனிடையே வீசிய ஒளி விளக்கங்கள் மின்னலைப் பறித்தன. வாண வெடிகள் இடியாக நடித்தன.

அரசனும் அரசியும் வாக்களித்ததுபோல, பட்டி மந்திரிக்கு ஒரு நாடு அளிக்க ஏற்பாடாயிற்று.

மணிப்புலவன் இச்சமயம் பாரத வீரனுக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்டான். அவன் இளவரசியிடமிருந்து செய்தி கொண்டு வந்ததாக அறிவித்தான். "உலாவை இத்துடன் முடிக்கலாம். இளவரசி விரைவில் இங்கேயே வருவாள். இங்கேயே பட்டி மந்திரியின் சிற்றரசுப் பட்டம் நடைபெறும். இச்சமயத்திலேயே உங்களுக்கும் இளவரசிக்கும் திருமணம் நடைபெறும். பேரரசராக உங்கள் முடிசூட்டும் நடைபெறும். பட்டி மந்திரி சிற்றரசாளச் சென்ற பின், இங்கிருந்தே பேரரசாட்சியை நீங்கள் தொடங்கலாம்" என்றான் அவன்.

இரட்டை முடிசூட்டு, திருமணம் ஆகியவற்றுக்கான விழா ஏற்பாடுகள் தொடங்கின.

14

பட்டி மன்னன்

பாரத வீரனுக்கும் இளவரசிக்கும் திருமணம் அரச ஆடம்பரங்களுடனே நிறைவேறிற்று. பாரத வீரன் சார்பில் தனிக் காட்டுப்பண்ணை வேந்தன் எல்லாச் செலவும் ஏற்றான். இளவரசி சார்பில் அதுபோல யாவும் அரசியே ஏற்றாள். மணப்பந்தலிலேயே மணிப்புலவன் பாரத

வீரனுக்கும் இளவரசிக்கும் பொன்முடி சூட்டினன். அதை யடுத்துப் பாரத வீரனே பட்டி மந்திரியை மன்னனாக்கி முடிசூட்டு விழா ஆற்றினன்.

விழாக் காலத்தில் கூட இளவரசி கிளர்ச்சியற்றவளா யிருந்தாள். பாரத வீரன் அக்கரையுடன் என்ன கவலை என்று உசாவினன். அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். எதுவும் கூறவில்லை. ஆனல் மணிப்புலவன் பாரத வீரனைத் தனியாக அழைத்து விளக்கம் கூறினன.

பாரத வீரன் வெற்றிப் புகழால் வஞ்சிப் பூதம் என்ற அரக்கன் பொறுமை கொண்டிருந்தான். அவன் தன் மாயத்தால் இளவரசியை ஒரு ஆண்டுக் காலத்துக்கு ஆணாக்கிவிட்டான். அந்த ஆண்டு முடிவில், பட்டி மந்திரிக்குப் பத்தாயிரம அடிகொடுத்தால்தான், மாயம் தீரும் என்றும் கூறினன். பட்டி மந்திரி இதைச் சிறிதும் ஏற்கவில்லை. ஆனல் ஆண்டு முடிவில் தான் ஏற்கச் செய்வதாக மணிப்புலவன் வாக்களித்தான்.

பட்டி மன்னன் ஒரு சில நாட்களில் தன் நாட்டுக்குப் புறப்பட்டான். அந்த நாடு, மலை நாடு. அதன் குடிகள் வேட்டுவக் குடிமக்களாகவே இருந்தனர். ஏனென்றல் அது உண்மையில் தனிக்காட்டின் வேட்டைக் காடேயாகும். குடிபடைகளும் குறவர் குறத்தியராகவே இருந்தனர். அவர்கள் புடைசூழ அவன தந்தப் பல்லக்கில் புறப்பட்டான். நன்றி மறவாமல் அவன் தன் பழைய கழுதை நண்பனை இப்போதும் தன் பின்னல் அணி செய்வித்து இட்டுச் சென்றன். பாரத வீரனிடமும், அரசன் அரசியிடமும், மணிப்புலவனிடமும் மற்றச்சீட நண்பர்களிடமும அவன் பிரியா விடை பெற்றுச் சென்றன்.

பட்டி மன்னனுக்கு அளிக்கப்பட்ட நாட்டின் பழைய பெயர் மலைப்பட்டி. அது இப்போது பட்டி நாடு என்று

புதுப் பெயரிடப்பட்டது. அதன் குடிகள் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டிருந்தனர். தலைநகரில் நூறு வீடுகள் இருந்தன. அதைச் சூழ நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிற்றூர்கள் அல்லது சிறு குப்பங்கள் இருந்தன. 'மானும் மிளாவும் முயலும், தேனும் தினைமாவும புல்லரிசியும் அங்கே மக்கட் செல்வங் களாயிருந்தன. நரிப்பல்லும் புலி நகமுமே அணிமணிகளா யிருந்தன. உப்பும் அரிசியும் மிளகும் நாணயங்களா யிருந்தன. 'இப்புதுமைகள் கண்டு பட்டி மகிழ்ந்தான்.

புது மன்னனை வரவேற்கும் ஆரவாரம் மலைகளுக்கும் காடுகளுக்கும் உயிர் கொடுத்தன. பட்டி மன்னன் வாழ்க, பாரத வீரன் கண்டெடுத்த மணிமுத்து மாண்புறுக என்ற எழுத்துக்களுடன் விருதுக்கொடிகள் எங்கும பறந்தன. குறவர் கோமான், வேளிர்குடி விளக்கு, நாட்டுக் குடியரசன் எனப் புலவர் அவனைப் புதுப் பெயர்களிட்டுப் புகழ் பாடினர்.

பட்டி மந்திரியின் ' முதல் அரசியல் ஆணை எல் லாரையும் அதிர்ச்சியுறச் செய்தது. ஆயினும் அது குடி மக்களுக்கு ஒரு புதுக்கிளர்ச்சி தந்தது. அவன் அமைச் சரை விளித்தான். "நம்மிடம் புகழ் பாடும் புலவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள் ?" என்று அவன் கேட்டான்.

"நூறு பேருக்கு மேல் உள்ளனர். மணிப்புலவர் இன்னும் பலருக்குப் பயிற்சி அளித்து வருகிறார்" என்றான் அமைச்சன்.

"விழாக் காலததுக்குத்தான் புகழ்ப் பாடல்கள் தேவை, விழா முடிந்து விட்டது. நம் நாடு மலைநாடு. இங்கே உழைத்தால்தான் செல்வம் பெருகும். புகழ் பாடினால் பெருகாது. இது உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா ? மன்னரை உண்மையாகப் பெருமைப்படுத்தும் புலவர்கள் பாட்டாளிகள்தான். ஆகவே புதுப்புலவர்களை உண்டு

பண்ணவேண்டும். உழைப்பவர் மட்டும் நம்நாட்டில் இருக்கட்டும். மற்றவர்களை மணிப்புலவன் தலைமையில் தற்போது ஏதேனும் பரிசு கொடுத்து பாரத வீரனையே பாடும்படி அனுப்பிவிடுங்கள்" என்றான்.

அமைச்சன் முதலில் மிரள மிரள விழித்தான். பின் ஏதோ கூற நாவெடுத்தான். பட்டி "நான் மன்னனா? நீங்கள் மன்னரா?" என்று கேட்டான்.

அமைச்சன் மறு பேச்சுப் பேசவில்லை. புலவர்களாகக் கருதப்பட்ட அத்தனை பேரையும் மணிப்புலவனையும் பாரத வீரனிடமே அனுப்பிவைத்தான்.

"ஆயிரம் குடி மக்களாம், அதில் ஒரு நூறு புகழ் பாடும் சோம்பேறிகளாம்! இந்நிலை ஒழிந்தது. "தோட்டத்தில் பாதி கிணறாயிருந்தால் கூடப் பயனில்லை. அது குத்துக் கல்களாயிருந்தால் என்ன ஆகும்?" என்று பட்டி மன்னன் தன் செயலுக்கு அரசியல் விளக்கம் தந்தான்.

அவன் அடுத்த செயல் மன்னனான தனக்கு அளிக்கப் பட்ட விருதுப் பெயர்களை ஒழிப்பதாயிருந்தது. இதுவும் அரசர் ஆணை விளம்பரமாக்கப்பட்டது. "தாய் தந்தையரிட்ட பெயரைவிட உயர்ந்த பெயர் ஒருவருக்கு எப்படி இருக்க முடியும்? விருதுப் பெயர்கள் நம் மனைவி மக்கள் நாவில் ஏறாதே? அவற்றை உச்சரிப்பதற்குள் அவர்கள் உண்ட சோறு வீணாய் விடுமே! ஆகவே இந்த வீண் பெயர்கள் வேண்டாம். மன்னரும் மனிதராகவே இருக்கட்டும்!" என்றான்.

பாரத வீரன் பாங்கன் பாரத வீரன் தத்துவங்களுக்கு அடிமைப்பட்டவனல்ல. பாரத வீரன் வீரத்தைத் தாண்டிய புரட்சிக் கருத்துக்கள் அவன் கல்லா உள்ளத்

தில் தாண்டவமாடின என்று குடிகள் கண்டார்கள். அமைச்சர்கள் அவனிடம் பேச அஞ்சினார்கள்.

பட்டம் விருதுகளைப் போலவே பகட்டாடை அணி மணிகளையும் பட்டி மன்னன் விலக்கினான். பதவியின் சின்னமாக ஒரே ஒரு பட்டாடையை மட்டுமே மேற்கொண்டான். அதையும் மன்னனாக விற்றிருக்கும் நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் அவன் வெறுத்தான். மனிதருள் மனிதனைக் உடுத்து, உண்டு, மற்றவர்கள் போல வேலை செய்யத் துணிந்தான். அத்துடன் அவன் வேலை குடி மக்கள் ஐவர் செய்யும் வேலைக்கு இணையாய் இருந்தது. தன் வருவாயை அவன் தனியாக ஒதுக்கி வைத்தான். அத்துடன் ஆட்சிக்காக அமைச்சன் ஊதியத்தில் மூவிரட்டி எடுத்துக் கொண்டான். மன்னர் ஆடம்பரச் செலவு குறைந்ததால், இந்தத் தொகை விரைவில் பெருகிற்று.

"முதல் கொலு மன்றத்தையே அவன் தன் முறை மன்றம் ஆக்கினான். என் குடி மக்களிடையே குறைப் பட்டோர் வருக, வழக்காடுபவர் வருக" என்று அவன் அறிக்கையிட்டான்.

நிலப்பூசல், உரிமைப் பூசல்களை அவன் தீர்த்த வகை புதுமை வாய்ந்ததாயிருந்தது. "உன்னால் எவ்வளவு உழமுடியும்? அதை நீ வைத்துக்கொள்! உன் உழைப்பால் எவ்வளவு பலன் வரும்? அது உன் வருவாய்!" என்று அவன் எளிதாகத் தீர்பபு வழங்கினான். வழக்குரைஞர், அறிஞர் அடிக்கடி இடைமறித்தார்கள். "சட்டம், பழமை வழக்கம், மரபு" என்று பேசினர். "இவற்றுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டாமா?" என்று கேட்டார்கள். "கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டும். அவை நமக்குத் தரும் மதிப்பு என்ன? அவற்றால் பொதுவாக மக்களுக்கு என்ன நன்மை?" என்று அவன் கேட்டான்.

அவன் பேதைமையை எதிர்க்க எல்லாரும் அஞ்சினார்கள்.

தனி மனிதர் வழக்குகளில் அவன் மிரட்சியடைவது உறுதி என்று அரசியல் வாதிகள், சட்ட அறிஞர்கள் கருதினர். முதல் வழக்கை அவர்கள் ஆவலுடன் கவனித்தனர்.

ஒரு கிழக்குறவனும் தையல்கார இளைஞனும் வழக்காளராக வந்தனர். இளைஞன் தன் வழக்கைக் கூறினான்.

" அறிவாற்றல் மிக்க அரசே! சில நாட்களுக்கு முன் இந்தப் பெரியார் ஒரு முழச் சதுக்கமுள்ள ஒரு துணியைக் கொண்டு வந்தார். 'இது ஒரு தொப்பிக்குப் போதுமா?' என்றார். 'தாராளமாய்ப் போதும் என்றேன். 'இரண்டு' தொப்பிகளுக்கு வருமா!' என்றார். 'தட்டிக் கட்டி வரும் என்றேன். அவர் அதனுடன் விடவில்லை. 'மூன்று கூடத் தைக்கலாமே!' என்றார். 'தைக்கலாம்' என்றேன். அதன் பின் 'நாலு' ஐந்து, எனத் தொப்பிகளின் எண்ணிக்கை 'ஏழு'வரை சென்றது. 'ஏழு போதுமா?' என்றேன். 'போதும்' என்றார். நான் அவர் கூறியபடியே தைத்துக் கொடுத்தேன். ஆனால் தைத்தபின் அவர், தொப்பிகள் வேண்டாம். கூலியும் தரமாட்டேன். துணியைக் கொடு' என்று மல்லுக்கு நிற்கிறார்" என்றான்.

'இவன் கூறுவது உண்மைதானா?" என்று கேட்டான், பட்டி மன்னன்.

"ஆம், அரசே! ஆனால் முழு உண்மை அறிய அந்தத் தொப்பிகளைக் காட்டச் சொல்லுங்கள்" என்றான், கிழவன்.

இளைஞன் தன் சிறு சட்டைப்பைக்குள்ளிருந்து ஏழு சிறு துணுக்குகளை எடுத்துக்காட்டினான். ஐந்து தொப்பிகள் ஐந்து விரல்களிலும் போடத் தக்கவையாயிருந்தன.

இரண்டு பச்சைக் குழந்தைகளின் சுண்டுவிரலுக்கே பொருத்தமாயிருந்தன. 'இவை தான் தொப்பிகள்' என்று கூறியவுடனே, எல்லாரும் சிரித்தனர். ஆனால் பட்டி மன்னன் சிரிக்கவில்லை.

"உன் நாட்டு மக்கள் இளைஞன் செயலைத்தான் பாராட்டுகிறார்கள், பார்த்தாயா? நீ என்ன சொல்கிறாய்" என்று மன்னன் கிழவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

"நான் எனக்கென்று கூறித்தானே கேட்டேன்? இவை எனக்கு என்ன பயன்? தீர ஆராய்ந்து நீதி கூறுங்கள் அரசே!" என்றான் கிழவன்.

"தனக்கென்று கூறித்தான் கேட்டார், அரசே! தன் தலைக்கென்று கூறவில்லை. இது அவருக்குப் பொருத்த மாகத்தான் இருக்கிறது. ஐந்து விரல்களுக்கும் ஐந்து பொருந்தும். இரண்டை அவர் குழந்தைகளுக்கே சுண்டு விரல்களில் போடலாம்" என்றான் இளைஞன்.

சிரிப்பு இன்னும் அவை யெங்கும் கலகலத்தது.

இளைஞன் அத்துடன் விடவில்லை. மேலும் பேசினான்.

"என்மீது குற்றமில்லை, ஆண்டே! கொடுத்த துணியில்நான் ஒரு துணுக்குக்கூட எடுக்கவில்லை அத்தனையும் எடைக்கெடை சரியாய் இருக்கும். சொல்லப் போனால் நூலெடைதான் சற்றுக்கூடியிருக்கும்" என்றான். அவன்.

"நீ முன்பே துணியை நிறுத்துப் பார்த்தாயா?"

"ஆம், அரசே!" என்று இளைஞன் முன் பின் எடைக் கணக்கைக் காட்டினான்.

மன்னன் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவன் மூளை என்ன முடிவு காணக்கூடுமோ என்று அனை வரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

அவன் அமைச்சரை நோக்கினான். "இதில் முடிவு கூறுவது மிக எளிதே. இதற்குச் சட்ட அறிஞர் உதவி தேவைப்படாது. கிழவன் ' பேராசைப்பட்டான். அவன் துணியை அவன் இழக்கட்டும்.' இளைஞன் குறும்புக்காரன். அவன் செய்த உழைப்பை அவன் இழக்கட்டும். தொப்பிகள் அரசியல் உடைமையாகட்டும்" என்றான்.

"அவை எதற்குப் பயன்படும், அரசே!" என்று அமைச்சன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

"ஏழைச் சிறுவர் குழந்தைகளுக்கு அவை விளையாடக் கொடுக்கப்படும்!" என்றான் மன்னன்.

மன்னன் முடிவை வழக்காடிகளே முனகாமல் ஏற்று மகிழ்ந்தனர். மக்கள் மகிழ்ச்சிக்குக் கேட்கவேண்டியதில்லை. சட்ட அறிஞரும் அமைச்சருமம வியப்புற்றனர்.

அடுத்தபடியாகக் கோலேந்திய கோமான் ஒருவனும் குழைந்து நடந்த குள்ளன் ஒருவனும் வந்தனர்.

குள்ளன் பேசினான்: "மதிமன்னரே! நான் இந்தக் கோமானுக்குச் சில நாட்களுக்குமுன் பத்து மாணிக்கங்களை இரவலாகக் கொடுத்தேன். அதைக் கேட்கச் சென்றேன். 'கைப்பிரம்பால் என்னை ஓங்கி, கொடுத்துவிட்டேனடா, போ' என்றான். தேவரீர் உண்மை கண்டு என் பொருளை எனக்கு வாங்கித்தரும்படி வேண்டுகிறேன்" என்றான்.

மன்னன் கோமானை நோக்கினான்.

அவன் "நான் கொடுத்துவிட்டேன், அரசே! வேண்டுமானால் சத்தியம் செய்து சொல்கிறேன்" என்றான்.

மன்னன் இப்போது குள்ளனை நோக்கினான்.

"அவன் தரவேயில்லை அரசே. எங்கே அவன் சத்தியம் செய்யட்டும், பார்ப்போம்! சத்தியம் செய்துவிட்டால், நான் என் பணத்தை இழக்க ஒப்புகிறேன்" என்றான்.

கோமான் முகம் குளிர்ந்தது. அதை மன்னன் கவனித்தான்.

அவன் குழைவுடன் குள்ளன பக்கம் திரும்பினன். "அப்படியே நான் சத்தியம் செய்கிறேன். நீ இந்தக் கோலைச் சற்று வைத்துக்கொள்" என்றான்.

குள்ளன் கோலை ஏந்தினன். "கடவுள் சான்றாக, நான் மாணிக்கங்களை, இவன் கையில் கொடுத்துவிட்டேன். இது மெய், மெய், முக்காலும் மெய்" என்று கோமான் சத்தியம் செய்தான்.

குள்ளன் முகம் வியப்பில் ஆழ்ந்தது. ஆனல் அவன் கம்பைக் கோமான் கையில் கொடுத்துவிட்டுத் தன் வாக்குறுதிப்படி மன்னரை வணங்கிச் சென்றான்.

கோமானும் மன்னனுக்கு வணக்கம் தெரிவித்து விடை பெற்றான்.

குள்ளன் தளர்ந்த நடையையும், கோமான் நிமிர்ந்த நடையையும் பட்டி மன்னன் கூர்ந்து கவனித்தான்.

அவன் இருவரையும் திரும்பவும் அழைப்பித்தான்.

அவன் கோமானிடம், "அந்தக் கோலை இப்படிக் கொடுங்கள்" என்றான்.

வியப்புடன் கோமான் அதைக் கொடுத்தான்.

மன்னன் குள்ளனிடம் அதைக் கொடுத்தான்.

"தம்பி, உனக்கு இதன் தேவை பெரிது, எடுத்துக் கொள். உன் மாணிக்கங்கள் இப்போது உண்மையிலேயே உன்னை அடைந்துவிட்டன" என்றான்.

குள்ளனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. "அது எப்படி, அரசே! இந்தக் கோல் எங்கே, என் ஒப்பற்ற மாணிக்கங்கள் எங்கே?" என்றான்.

'எங்கே என்று காட்டுகிறேன் பார்' என்று கூறி மன்னன் கோலை வாங்கி முறித்தான்.

மாணிக்கங்கள் தெறித்து விழுந்தன. எடுத்துப் பார்த்தபோது பத்து மாணிக்கங்கள் சரியாய் இருந்தன.

குள்ளன் மன்னனுக்கு வணக்கம் செய்து மாணிக்கங் களுடன் சென்றான்.

இத்தடவை மீக்கள் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. அமைச்சரும், சட்ட அறிஞரும் இப்போது அவன் காலடியில் விழுந்தனர். "இனி எங்களுக்குச் சட்டமும் வழக்கும் தேவையில்லை அரசே! நீங்களே இனி எங்கள் சட்டம், நீங்களே இனி இந்த நாட்டின் வழக்கத்துக்கு மூல முதல். இனி உங்கள் சட்டம்தான் நாட்டுச் சட்டம்" என்றனர்.

பட்டி மன்னன் சிரித்தான்.

"ஆம். ஆனால் இதைச்சொல்லும் நீங்கள்தான் அந்தச் சட்டத்துக்கு மேல்வரி. இதைப் பார்த்து ஆரவாரத் துடன் வரவேற்றார்களே இந்த மக்கள்தான் அதன் அடி வரி" என்றான்.

பட்டி மன்னனிடம் வந்த மூன்றாவது வழக்குக் குடும்ப வழக்காயிருந்தது. பொது வழக்குகளில் இருதரப்புக்கள் தான் இருக்கும். இந்தப் புதுமையான வழக்கில் மூன்று தரப்புக்கள் இருந்தன.

ஒரு பெண்ணை ஒரு இளைஞன் புலியிடமிருந்து காப்பாற்றினான். இளைஞன் அவளை மணம் செய்துகொள்ள விரும்பினான். அவளும் இணங்கினாள். ஆனால் அவள் அன்னை அவளைத் தன் அண்ணன் பிள்ளைக்கு வாக்களித் திருந்தாள். அவள் தந்தையோ அவளைத் தன் தங்கை மகனுக்கு வாக்களித்திருந்தான்.

பெண் தன்னைக் காதலித்தவனுக்குத்தான் மாலையிட வேண்டும் என்றாள். தந்தை தன் மடியில் தவழ்ந்த தன் தங்கை மகனுக்கே அவள் உரிமையாகவேண்டும் என்றான். "என் அண்ணன் மகன் பிறந்த பின்பே மற்ற இருவரும் பிறந்தனர். முதல் வாக்குறுதி அவனுக்கே உரியது" என்றாள்.

பட்டி பெண்ணை நோக்கிப் பேசினான்: "நங்கையே! இப்போது இதன் தீர்ப்பு உன்னையே பொறுத்திருக்கிறது. நான் சொல்கிறபடி செய்தால் உன் விருப்பமும் நிறைவேறும். தாய் தந்தையர் மனமும் குளிரும். அதன்படி செய்வாயா?" என்றான்.

"என் விருப்பம் நிறைவேறினால் எதுவும் செய்கிறேன்" என்றாள் நங்கை.

மன்னன் அவள் காதலனை நோக்கினான். "அன்பனே, நீ அவளைக் காப்பாற்றினாய். அவள் உள்ளத்தை உனதாக்கினாய். அவள் தாய் தந்தையர் விருப்பத்தை நீ மதிக்க வேண்டுமல்லவா?" என்றான்.

"என் காதலியைப் பெறுவதனால், அதற்காக எதுவும் செய்யத் தடையில்லை" என்றான் அவன்.

மன்னன் தீர்ப்புக் கூறினான்.

"பெண் அவள் காதலனை மணந்துகொள்ளலாம். ஆனால் மணக்குமுன் தாயின் அண்ணன் மகன் திருமணத்தை அவள் செய்து வைக்கவேண்டும். அதற்கான செலவை அவள் தேடிப் பெறவேண்டும். அத்துடன் தந்தையின் உடன் பிறந்தாள் மகன் திருமணத்தை அவள் காதலன் முடிக்கவேண்டும். அதற்கான செலவை அவன் தேடிப் பெறவேண்டும். இந்த இரண்டும் முடிந்தபின் தாய் தந்தையர் அவர்கள் மணத்தைத் தம் பொறுப்பிலேயே முடிக்கவேண்டும்" என்று அவன் முடிவு தெரிவித்தான்.

மன்னர் முடிவு உடனடியாகவே நிறைவேறிற்று. ஏனென்றால் தாயின் மருமகனும் தந்தையின் மருமகனும் காதலனின் தங்கையரையே மணக்க ஒப்புக்கொண்டனர். எல்லாத் திருமணங்களும் ஒருங்கே நிறைவேறின. மன்னனே அனைத்தையும் உடனிருந்து நடத்திவைத்தான்.

மனனன் ஆட்சித்திறமை கண்ட அமைச்சர்கள் அவன் போர்த்திறமும் காண அவாவினர்.

நாள்தோறும் மன்னன் அலுவல்கள் காலையில் பத்து நாழிகையையும் மாலையில் பத்து நாழிகையையும் கொள்ளை கொண்டன. ஊணுடை முதலிய நாள்முறை வேலைகளும், தனக்கென வகுத்துக்கொண்ட தனி வேலை முறைகளும் மற்றும் பதினைந்து நாழிகைகளை நிறைத்தன. போக இருபத்தைந்து நாழிகையும் அவன் அயர்ந்து தூங்கினான்.

ஒருமாத ஆட்சிக்குப் பின் மன்னனது அயர்ந்த தூக்கத்துக்கு உலை வைக்கப்பட்டது.

"நள்ளிரவில் திருடர், திருடர்! தீவட்டிக் கொள்ளைக் காரர்" என்ற கூக்குரல் எழுந்தது.

காவலர் அரசனை வந்து எழுப்பினர். அவன் சீறினான். "நான் பட்டி மந்திரி. பாரத வீரனல்ல. போய்த் திருடரை நீங்கள் வேட்டையாடுங்கள்" என்றான் மன்னன்.

அமைச்சர்களுக்குச் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவர்கள் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு அதை மறைத்தனர். வெளிப்படையாக அவர்கள் மன்னர் கடமையை நினைவூட்டினார்கள். "மற்றெல்லாக் கடமைகளையும்போலவே, இவற்றிலும் நீங்கள் நேர் நின்று நடத்த வேண்டும். இது மன்னர் கடமை" என்றனர்.

பட்டிமன்னன புறப்பட்டான். கொள்ளையிட்டவர்கள் ஒரு சிலர்தான். பட்டி மன்னன் வீரர்களே அவர்களைப் பிடித்து வந்தனர்.

"நீங்கள் ஏன் திருடினீர்கள்!" என்று மன்னன் கேட்டான்.

"வறுமைதான் காரணம்" என்றனர் அவர்கள்.

"என் நாட்டில் குடியேறுங்கள். உங்கள் வறுமை போய்விடும். இங்கே உழைப்பவர்களுக்கெல்லாம் ஊதிய முண்டு" என்முன்.

அவர்கள் விழித்தனர். ஒருவன், "நாங்கள் ஏழைகளாக உழைத்து வாழமாட்டோம். அதைத்தான் வறுமை என்கிறேம்" என்முன்.

'ஓகோ! நீங்கள் முதலில்லாமலே முதலாளிகளாக விரும்புகிறவர்களா? சரி. உங்களுக்கு உழைத்துவாழ விருப்பமில்லையென்ருல், இந்நாட்டில் உங்களுக்கு இடமில்லை. உங்களைத் தூக்கிட உத்தரவிடவேண்டும!' என்ருன்.

அவர்கள் இப்போது வழிக்கு வந்தனர்.

காவலிலிருந்தே இவர்கள் முதலில் தங்கள் பிழைப்புக்கு உழைக்கட்டும். ஊதியத்தில் பாதி அவர்கள் நன்னடக்கைக்காக அரசியலார் வைத்துக்கொள்வார்கள். இவ்வாறு மூன்ருண்டு ஒழுங்குடன் வாழ்ந்தால், நன்னடக்கைத் தொகையுடன் விடுதலையும் தரப்படும். அரசியலார் நம்பிக்கையைப் பெற்ருல் மேலும் உதவிகள் தரப்படும்" என்று மன்னன் முடிவு செய்தான்.

அடுத்த நாள் முதல் கொள்ளைக்காரர் தொகை பெருகிற்று. அவர்கள் பெரும் படையுடன் நாட்டையே தாக்க வந்துவிட்டதாக ஓரிரவு செய்தி வந்தது. போரும் மும்முரமாக நடைபெற்றது. வேண்டா வெறுப்பாக மன்னன் களம் சென்ருன். அன்றும் வெற்றி கிடைத்தது. ஆனல் மன்னன் உடலெல்லாம் குத்தும் இடியும் பட்டு நொந்தன.

"போர் செய்யாத அரசைத்தான் நான் விரும்பினேன், இது எனக்கு வேண்டாம். நாளையே இதைத் துறந்து விட்டு, வந்தபடியே மீண்டு விடுகிறேன்" என்று மன்னன் முடிவு செய்தான்.

அவன் கொலுமன்றம் கூட்டினான். முடிவைத் தெரிவித்தான். குடிகளும் அமைச்சரும் மனமார வருந்தினர். "இனி நீங்கள் களத்துக்குச் செல்லாமலே நாங்கள் பார்த்துக்கொள்கிறோம். உங்களைப்போன்ற நல்ல அரசர் நூற்றுக்கு ஒருவர். ஆகவே நீங்கள் எங்கள் மன்னராகவே என்றும் இருக்கவேண்டும்" என்று அவர்கள் தொழுது வேண்டினர்.

"என்னிடம் உங்களுக்கு உள்ள பற்றுக்கும் மதிப்புக்கும் நன்றி. அந்த அளவுக்குக் குறுகிய காலத்திற்குள் என் ஆட்சியில் நான் அடைந்த வெற்றி பெரிதுதான். நான் அரசு துறக்கும் நேரத்தில், இப்படி மகிழ்ச்சியுடன் செல்லும் இந்த வாய்ப்புக்கு நான் மகிழ்கிறேன். ஆனால் என் செல்வப் பேராசையாலேயே ஆட்சியை விரும்பினேன். உங்கள் ஆட்சியிலேயே எனக்கு ஒரு நல்ல படிப்பினை கிடைத்துவிட்டது.

உழைத்து வரும் செல்வம்தான் உண்மைச் செல்வம். உழையாத செல்வத்தை நாடித்தான் திருடர், கொள்ளைக்காரர், செல்வச் சீமான்கள், மன்னர் பாடுபடுகின்றனர். முதலிருவகையினரையும் அடக்குவதற்காகவும், மூன்றுவது வகையினரை அவர்களிடமிருந்து காப்பதற்காகவுமே மன்னர் காவற்படை வைத்திருக்கின்றனர் என்பதைக் கண்டு கொண்டேன்.

"ஒரு மன்னரைப்போலவே உழையாதவர் கூட்டுறவின் தலைவனான இன்னொரு மன்னன் வருகிறான். இருவரும் உழையாத செல்வத்துக்காகப் போரிடுகின்றனர்.

எனக்கு இந்த உழையாத செல்வமும் வேண்டாம். அதற்கான ஆட்சியும் வேண்டாம்.

"பாரத வீரனைப்போல நான் வீரனல்ல. ஆனால் அந்த வீரம் என்னிடம் இல்லாவிட்டாலும் அதை நான் மதிக்கிறேன். உங்கள் மன்னர் வீரமும் எனக்கு வேண்டாம், அதன் செல்வத்தையும் நான் இனி நாட மாட்டேன்.

"குடியானவனாக நான் வந்தேன். குடியானவனாகவே நான் உங்களை விட்டுச் செல்வேன்.

"இங்கே நான் உழைத்து ஈட்டிய செல்வத்தைக்கூட நான் உங்களுக்குத் தந்துவிட்டுப் போகிறேன். என்னை மறவாத என் கழுதையை மட்டும் இட்டுக்கொண்டு நான் செல்கிறேன்" என்று பட்டி கூறி முடித்தான்.

"அந்தோ, நம் நல்வினைப்பயனால் ஒப்பற்ற ஒரு முனிவனை அரசனாகப் பெற்றோம். அறியாமையால் அவரை இழந்தோம" என்று மக்களும் அமைச்சர் குழுவும் அழுதனர். ஆனால் பட்டி மன்னன் அசையவில்லை. முடி, பட்டு அணிமணி, உரிமைகள் யாவும் அகற்றினான். பழைய பட்டி மந்திரியாக நின்றான். தன் தனிப்பட்ட வருவாயின் கணக்குடன் வருவாயையும் அமைச்சரிடமே கொடுத்து விடைபெற்றான். தன்னுடன் வழிகாட்ட ஒருவரன்றி வேறு யாரும் வரவேண்டாம் என்றும் உத்தரவிட்டான்.

காட்டு வழியே அவன் தனியே நடந்து வந்தான்.

தனிக் காட்டுப் பண்ணை மன்னன் ஒற்றர் சிலர் மட்டும் அவனை அறியாமலே அவனுக்குக் காவலாகச் சென்றனர்.

மூன்று நாட்கள் பட்டிநாடெங்கும் மக்களனைவரும் ஆராத்துயரில் அழுந்தியிருந்தனர். அதன்பின் அமைச்சர் குழுவே ஆட்சி ஏற்றது. பட்டி மந்திரியின் உருவம் அவன்

இன்றியமையாத் தோழனை கழுதையுருவுடன் நகரத்தின் நடு நாற்சந்தியில் எழுப்பப்பட்டது. அதை மக்கள் கிட்டத் தட்டத் தம் நாட்டின் தெய்வுமாகப் பேணினர்.

கால்நடையாக வந்த பட்டி மந்திரியைப் பாரத வீரன் ஆர்வத்துடன் எதிர்கொண்டு அழைத்தான். அரசு துறந்ததற்கான விளக்கங்களைக் கேட்டதும், அவன் பின்னும் ஆர்வத்துடன் அவனைத் தழுவிக்கொண்டான். "இராமாயண பாரத வீரரின் வீரம் உனக்குப் பிடிக்காமலிருக்கலாம். ஆனால் அந்த வீரம் போற்றிய வீட்டுமாச்சாரி சனகர் முதலிய பெரியார் மரபில் உனக்குக் கட்டாயம் இடம் உண்டு. உன்னைப் பாங்கனாகப் பெற்றதில் நான் பெருமை அடைகிறேன்" என்றான்.

மக்கள் பாராட்டைவிடப் பன்மடங்கு தன் தலைவன் பாராட்டுப் பட்டி மந்திரிக்கு அகமகிழ்வளித்தது.

15

சிங்கமுகாசுரனும் நங்கமுகாசுரனும்

பாரத வீரன் வரலாறு வீர பாரதமாக மணிப் புலவனால் எழுதப்பட்டது. தனிக் காட்டு மன்னன் அவைப் புலவன் ஒருவன் அதையே நாடகக் காட்சிகளாக்கினான். புதிய படக்காட்சிக கழகமொன்று அதையே படம் எடுத்தது. மக்கள் இவற்றைக் கண்டு களித்தனர், புகழ்ந்தனர். அரசனும அரசியும அதைத் தாமே திறந்து வைத்தனர். வீரனையும பாங்கனையுமகூட அவர்கள் வந்திருந்து விரும்பி அழைத்துச் சென்றனர்.

பாரத வீரனும் பாங்கனும் தத்தம் கதையைத் தாமே கண்டு களித்தனர். பாரத வீரன் அதைப் பெருமித

எக்களிப்புடன் பார்த்தான். ஆனால் பட்டி மந்திரியோ, மிகுந்த பணிவுடனும், பண்புடனும் அதை நோக்கி யிருந்தான்.

'காட்சி உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?' என்று வீரன் பாங்கனைக் கேட்டான்.

'இப்போது எனக்கு இருக்கும் அறிவு முன்பே எனக்கு இருந்தால், பல பிழைகளை நான் விலக்கியிருப்பேன்" என்றான் பட்டி.

"ஒருவேளை பாங்கனாக நீ பணி செய்ய ஒத்துக்கொண் டிருக்கமாட்டாய் போலும்!" என்றான் பாரத வீரன், குறும்பாக.

"தாங்கள் கூறுவது முற்றிலும் சரியல்ல, ஆண்டே. ஏனென்றால் அது ஒரு பிழை என்று நான் முன்பும் கருதிய தில்லை. இப்போதும் கருதவில்லை. ஆனால் நான் பாங்க னாக வந்ததற்கான மூலகாரணங்கள் பணம் திரட்டும் ஆசையும், அரசனாகும் பேராசையும்தான். இரண்டும் இப்போது அகன்றுவிட்டன. இந்த ஆசைகளில்லா விட்டால் நான் பாங்கனாயிருக்கமாட்டேன் என்பது உண்மை. ஆனால் இப்போது நான் அந்த ஆசைகளை விட்டுவிட்டேன். ஆனால் பாங்கன் பணியை இன்னும் உயர்வுடையதென்றே கருதுகிறேன்" என்றான்.

தனிக் காட்டு மன்னன் இப்போது பட்டியின் வாயைக் கிளறினான். "மன்னரையும் மன்னர் வீரத்தையும் போரையும் நீங்கள் விரும்பவில்லை. அப்படியிருக்க, ஒரு வீரன் பாங்கனாயிருப்பதை மட்டும் எப்படி விரும்பமுடியும்?" என்று கேட்டான்.

பட்டியின் விளக்கம் இருவருக்கும் ஒரு புதிய அரசியல் தத்துவ போதனையாய் அமைந்தது.

"மன்னிக்கவும் அரசே! நான் மன்னரை வெறுக்க வில்லை. தங்களைப்போன்ற மன்னரிடம் நான் கொண்ட பற்றும் மதிப்பும் பெரிது. வீரரை வெறுக்கவில்லை. பாரத வீரனை நான் தெய்வீக வீரனுகவே கருதுகிறேன். ஆனல் மன்னர்பதவியை நான் விரும்பவில்லை. வீரர் நிலையையும் விரும்பவில்லை.

இன்னும் சொல்லப் போனல் உங்கள் இருவரிடமும் நான் விரும்பும் பண்பு மன்னர் பண்போ, வீரர் பண்போ அல்ல. மன்னர் செல்வமும அதிகாரமும விரும்புகின்றனர். தாங்கள் அதை நன்கு பயன்படுத்துகிறவர் மட்டுமே. வீரரும செல்வம, அதிகாரம் ஆகியவற்றுக்காகவே புகழ் விரும்புகின்றனர். அவற்றுக்காகவும், அவற்றைப் பெற்ற பின்னும கொடுமைகள் செய்கின்றனர். பாரத வீரனே புகழ் ஒன்றுக்காகவே பாடுபடுகின்றுர். அதுமட்டுமல்ல! வீரர் அச்சமற்றவர்போல நடிக்கினறனர். கட்டாயம சாவு என்றுல் துணிந்து செல்லமாட்டார்கள். பாரத வீரன் அப்படியல்ல. சிங்கப்போரும வாளைப்போரும் அதற்குச் சான்றுகள் தரும!" என்று பட்டி மந்திரி விளக்கம் தந்தான்.

மன்னன பட்டி மந்திரியின் அறிவு விளக்கத்தின் உண்மை கண்டான. தான் விளையாட்டாகவே இருவரையும் பெருமைப்படுத்தினுலும், அவர்கள் தகுதி அவர்களை நாடகமாட்டுவிப்பவர் காணுத அருந்தகுதி என்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

மனமார மன்னன் அவர்களை விட்டுப் பிரிய விரும்ப வில்லை. ஆயினும் பாரத வீரன் உலாவைத் தொடர வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியபோது, தொடங்கிய காவிய முடிவை எண்ணி ஒத்துக்கொண்டான்.

பாரத வீரனும் பட்டி மந்திரியும் தனிக் காட்டு மக்களிடமிருந்தும், மன்னர் அரசி முதலியவரிடமிருந்தும் விடை பெற்றனர்.

அவர்கள் இப்போது கிழக்கு நோக்கித் திரும்பினர். பாரத வீரனுக்கு இப்போது ஒரே ஒரு கவலைதான் இருந்தது. இளவரசியின் மீதுள்ள மாயம் அகலவேண்டுமானால், பட்டி மந்திரியின் மனமார்ந்த இணக்கம்வேண்டும். அதைப்பெற என்ன வழி என்பதே அவன் சிந்தனையாயிருந்தது.

பாரத வீரன் சிந்தனையைப் பட்டி மந்திரி அறிந்தே இருந்தான். ஏனென்றால் அதை மணிப் புலவன் பக்குவமாக அவனுக்கு எடுத்துரைத்திருந்தான். அதைப் பாங்கன் ஒத்துக்கொள்ளும் வகையில் அவன் பட்டிக்குத் திட்டத்தின் எதிர் திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்திருந்தான்.

"நான் பத்தாயிரம் அடி பெறவேண்டுமானால், நீங்கள் உலாவை முடித்து வீடு திரும்பிவிடவேண்டும்" என்று எதிர் திட்டம் போடும்படி அவன் பட்டி மந்திரியைத் தூண்டியிருந்தான். வீடு திரும்பியபின் தானே மெல்ல அடித்துக் கணக்குத் தீர்த்துவிடுவதாகவும் அவன் கூறியிருந்தான். பட்டிமந்திரி இதை ஏற்றான் என்று கூற வேண்டுவதில்லை. அவன் பாரத வீரனிடம் பாங்கனாயிருக்க விரும்பினாலும், உலாவில் சலிப்புக் கொண்டிருந்தான்.

உலாவை முடிக்கும் முறையில் மணிப்புலவனைவிட இன்னொரு சாராரும் தீவிரமாக முயன்று வந்ததுண்டு. அதுவே கோமாறனும் நன்னயப்பட்டரும். செல்லாயியும் செங்காவியும் இதில் அவர்களுக்கு ஊக்கமும் ஒத்துழைப்பும் தந்தனர்.

"பாரத வீரனுடன் யாராவது ஒருவர் சென்று வீரராகவே மல்லாடவேண்டும். தோற்றவர் முயன்ற

வர்க்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர்கள் சொற்படி நடப்பது என்ற உறுதியை மற்போருக்கு முன்பே பெறவேண்டும். கூடிய மட்டும பாரத வீரனை எப்படியாவது வென்று உறுதிப்படி அவனை மீட்டுவரவேண்டும்." இந்தத் திட்டத்தை எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

ஆனால் யார் போவது? எப்படி வெல்வது? இதற்கென்று பயிற்சிசெய்து தேர்ச்சி பெற்றபின் போகலாம் என்றான் கோமாறன். நன்னயப்பட்டரோ சூழ்ச்சியாலேயே வெல்லலாம என்றார். இறுதியில் சமரசத் திட்டமே உருவாயிற்று. முதலில் கோமாறன் தேர்ச்சி பெற்றுச் சென்று முயலலாம். அதில் வெற்றி கிட்டாவிட்டால், பின் நன்னயப்பட்டர் தக்க சூழ்ச்சி முறையைக் கையாளலாம். இதுவே அவர்கள் சமரசத்திட்டம்.

கோமாறன் ஆறு மாதம் மற்போர், வில்வித்தை, பயின்றான். பின் பாரத வீரனைப்போலவே கவசம், தலையணி ஆகியவை அணிந்தான். ஆனால் குதிரைத் தலைக்கு பதிலாக அவன் சிங்கமுகம் அணிந்தான். கவசத்தின்மீது வேங்கையின் வண்ணவரிகள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. அத்துடன் சின்னஞ்சிறு கண்ணாடித்துண்டுகள் செய்து, அவற்றில் அவன் பாதரசம் பூசினான். அவை எண்ணற்ற நுண்ணிய முகக்கண்ணாடிகளாயின. அவற்றை அவன் புலியின் வண்ணவரிகளிடையே ஒட்டினான். இந்நிலையில் அவன் உருவம் அச்சமிக்கதாயிருந்தது.

பாரத வீரனும் பட்டி மந்திரியும் வழியில் ஒரு மரத்தடியில் தங்கியிருந்தனர். அதே இடத்தில் கோமாறனும் தங்கினான். ஆனால் அவர்கள் சந்தித்த நேரம் இருட்டாயிருந்தது. வீரர் என்ற முறையில் அவர்கள் அளவளாவிப் பேசினர். கோமாறன் பாங்கனாக ஒரு முரட்டு வேலையாள் வந்திருந்தான். அவன் பட்டி மந்திரியுடன் அளவளாவ விரும்பினான். ஆனால் இருட்டிலும் அவன் கைப்பிடி கண்டு

பட்டி அவனிடம் அச்சங்கொண்டான். இருந்தபோதிலும் புதியபாங்கன் பட்டியை எளிதில் தன் இனிய தின் பண்டங்களால் வசப்படுத்தினன்.

கோமாறன் பேச்சிடையே தன் வெற்றிகளைப்பற்றிப் புகழ்ந்தான். தன்காலத்து வீரர்கள் அனைவரையும் தான் வென்றுவிட்டதாக அவன் வீம்படித்தான். பாரத வீரன் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் 'பாரத வீரன் என்று ஒரு வீரன் இருக்கிறான்' என்று தொடங்கித் தன் வீரக் கதையைத் தானே கூறினன்.

கோமாறன் சிரித்தான். "உனக்குப் பாரத வீரன் சேதி எட்டியிருக்கிறது. அவனை வென்றவன் சேதி எட்டவில்லை. என் பெயர் சிங்கமுகாசுரன். என்னைக் கண்டவுடன் பாரதவீரன் அஞ்சி ஓடப்பார்த்தான். நானு விடுகிறவன்! நான் அவனை முறியடித்துப் 'பாரத வீரன்' முதலிய அவன் விருதுகளை என்னுடையன ஆக்கிக்கொண்டேன். ஆகவே நான்தான் இப்போது பாரத வீரன்" என்றான்.

பாரத வீரன் உடனே இருட்டிலேயே அவன்மேல் போர்தொடுத்தான். "நீ அண்டப்புளுகன். இதோ பார், நான்தான் பாரத வீரன். எங்கே, உன் புளுகுகள்? இதோ பாரத வீரன் குத்து! இதற்குப் பதில் கூறு!" என்று தொடங்கினன்.

கோமாறன் இவ்வளவு விரைவில் போரை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் திட்டத்தின் பாதி தோற்றது. ஆயினும் அவன் தன் முழுத்திறம் காட்டிப் போரிட்டான். பாரத வீரனை நேருக்கு நேர் போரில் வெல்வது எளிதல்ல என்று அவன் கண்டான். இதற்குமுன் நண்பனுகவே இருந்ததால், பாரத வீரன் கையாற்றலை அவன் சரியானபடி மதிப்பிடவில்லை.

அவர்கள் போர்முடியுமுன் கிழக்கு வெளுத்துவிட்டது. பட்டி மந்திரி அவன் பயங்கரத்தோற்றம் கண்டு நடுங்

கிறன். ஆனல் அச்சமயத்தில் சிங்க முகத்தின் பூட்டுக் கழன்றிருந்தது. கோமாறன் வேலையாள அதைச் சரிசெய்ய அணுகினன். ஆனல் மற்போரினிடையே கை தட்டி முகம் கீழே விழுந்து உடைந்தது. மாற்றுருவம் நீங்கி, சிங்கமுகாசுரன் கோமாறனய் நின்றன்.

பாரத வீரன் வியப்புற்றன். போரை நிறுத்தினன்.

போரில் இருவர் நோக்கமும் பாழாயிற்று. கோமாறன் திட்டமே குலேவுற்றது. பாரத வீரனுக்கோ சிங்கமுகாசுரனே வென்ற புகழ் விணயிற்று. ஆயினும் நண்பர் பகைமை விட்டுக் கலந்துறவாடினர். ஒருவருக்கொருவர் விளக்கங்கள் கூறினர்கள். கோமாறன்மட்டும் திட்டமுழுவதையும் கூற வில்லே. நன்னயபட்டர் திட்டத்திற்குள்ள இடத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளவில்லே. உலா முடித்துத் திரும்பி வரும்படி அவன் பாரத வீரனே கெஞ்சிக் கேட்டுவிட்டு மீண்டான்.

அவன் கெஞ்சுதல் பயன்தரவில்லே.

கோமாறன் வீரத்தால் நிறைவேற்ற முடியாததை நன்னயப்பட்டர் சூழ்ச்சியால் நிறைவேற்றினர். அவர் இராமாயண பாரத ஏடுகளே ஒரு பெட்டியில் அடைத்துக் கொண்டார். மாற்றுருவுடன் கொமாறனேப்போலவே அதனுடன் சென்றர். பாரத வீரனுடன் அவரும் அளவளாவிப் பேசினர்.

" அன்பரே உம் வீரம்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அது வீர உலகின் உச்சியை அடைந்துவிட்டது என்பதையும் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனல் இதை உடைத்து, இதனுள் இருப்பதைச் சுக்கு சுக்காகக் கிழிக்கும் ஆற்றல் உமக்கு இருக்கமுடியாது. ஏனெனில் அத்தகையமாய வீரம் இதில் இருக்கிறது. இதில் உம்மைச் சோதிக்க எண்ணுகிறேன் " என்றர்.

"அது பெட்டியாய் இல்லாமல் மலையாய் இருந்தாலும், நான் உடைத்துவிட முடியும். அதனுள் இருப்பது வைரப் பாளங்களானாலும் நான் என் வாளால் கிழித்துவிடுவேன். இது உறுதி! என்ன சொல்கிறீர்?" என்றான் பாரத வீரன்.

நன்னயப்பட்டர் இத்தறுவாய்க்கே காத்திருந்தார். "நீர் இதைக் கிழித்தால், நான் உம் பாங்கருக்கும் பாங்கராய் உம் பின்வருவேன். என் புகழ் முழுதும் உமது ஆய்விடும். உம் புகழ் பாடும் கடமையை ஏற்பேன். ஆனால் கிழிக்கா விட்டால், நான் சொல்கிறபடி நீர் கேட்கவேண்டிவரும். உம் உலாவை நிறுத்தி, என் ஆளாய் என்னுடன் வந்து வாழவேண்டும்" என்றார்.

பாரத வீரன் இதை ஏற்றான்.

நன்னயப் பட்டர் பின்னும் தன் திட்டத்தை வலியுறுத் தினார். "நான் இன்னொரு முறை எச்சரிக்க விரும்பு கிறேன். பெட்டியினுள் இருப்பதை நீர் காணவில்லை. கண் டால் உம் கருத்து மாறலாம். வேண்டுமானால் பார்த்து விட்டுப் பந்தயத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளும" என்றார்.

"அது மலைப்பாம்பாயிருந்தாலும அதைக்கண்டு நான் மயங்கமாட்டேன். பார்க்காமலே பந்தயத்துக்கு ஒத்துக் கொள்கிறேன்" என்றான்.

நன்னயப் பட்டர் தம்மிடமிருந்த ஒரு குழலை எடுத்து ஊதினார்.

கோமாறனும் செல்லாயியும் செங்காவியும் வேறு பல செல்வமருதூர் நண்பர்களும் அருகிலேயே வந்து காத் திருந்தார்கள். குழல் ஊதியதும் அவர்கள் வெளி வந்தார்கள்.

பாரத வீரன் ஒன்றும் தோன்றாமல் தயங்கினான்.

நன்னயப்பட்டர் அவர்களைப் பேசவிடவில்லை. "இவர் கள் இப்பக்கம் சென்ற பிரயாணிகள். சான்றோர்களாக

முன்பே அவர்களைத் திட்டம் செய்திருக்கிறேன். அவர்கள் முன் என் உறுதிமொழி நிறைவேற்று" என்றான்.

பாரத வீரனுக்கு உண்மையில் எதுவும் தோன்ற வில்லை. ஆனால் உறுதிப்படி, அவன் செயலில் முனைந் தான். அவன் வாளின் ஒரு வீச்சிலேயே பெட்டி உடைந்தது. ஆனால் உள்ளிருந்த ஏடுகளைக் கண்டதே அவன் திடுக்கிட்டான். ஒரு வேளை நன்னயப்பட்டர் தன் ஏடுகளையும் நூலகத்தையும் கொண்டு சென்ற பூதமோ, அல்லது அதன் ஆளோ என்று மலைத்தான். ஆனால் எப்படியும் அந்த ஏடுகளைக் கிழிக்க அவன் மனம் ஒப்பவில்லை.

அவன் உலா நிறுத்த ஒத்துக்கொண்டான். நன்னயப்பட்டர் சொற்படி நடக்க இசைவளித்தான்.

நன்னயப்பட்டர் உடனே தம் கவசமும் தலையணியும் நீத்து, தம் உருவில் அவன் முன் நின்றார்.

பாரத வீரன் தோற்றம் எண்சாணும் ஒரு சாணகக் குன்றிற்று. அவன் முகம் ஒரு நொடியில் விளறிற்று. நன்னயப்பட்டர் என்னவோ, ஏதோ என்று அஞ்சினார். பாரத வீரன் கீழே சாய இருந்தான். கோமாறன் சட்டென வந்து தாங்கினான். செல்லாயி "ஐயோ, கண்மணி! நான் உன்னைக் கூட்டிவரப் பட்டபாட்டின் பயன் இதுவா? உன் தோல்வியை எங்களுக்காக மறந்து விடு. வா வீட்டுக்குப் போவோம்" என்றாள்.

செங்காவியும். "மாமா? நாங்கள் செய்த சூழ்ச்சி அன்பு காரணமானதுதான். எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள்! எங்களுக்கு நல்வாழ்வளியுங்கள்" என்று குழைந்தாள்.

பாரத வீரன் உருவுடன் குணமும் சட்டென மாறியது போல் காணப்பட்டது. அவனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. உடலின் ஊக்கம தளர்ந்தது. ஆனால் அவன் முகம் வலியப் புன்முறுவலை வருவித்துக் கொண்டது.

அத்தை, மருமகள் ஆகிய இருவரிடமும் அவன் இன்மொழி புகன்றான்.

அத்துடன் பட்டி மந்திரியை அவன் கூப்பிட்டான்.

"அன்பனே, உலா முடிந்தது. இனி என் கவசத்தையும் தலையணியையும் மெல்ல அகற்றிவிடு. நாம் வீட்டுக்குப் போவாம்" என்றான்.

பட்டி மந்திரி இத்திடீர் மாறுதலை நம்பக்கூடவில்லை. இது தோல்வியின் கசப்பா, உள்ளார்ந்த மாறுதலா என்று அறியாது அவன் தயங்கினான்.

பாரத வீரன் மீண்டும் உறுதி கூறினான்.

"வீரத்தால் நான் இதுவரை வென்றேன். ஆனால் அறிவால் தோற்றேன். நான் இதுவரை அறிவைப் பறி கொடுத்திருந்தேன். இனி என் திட்டங்களை நான் திருத்தியமைக்கவேண்டும், அல்லது கைவிடவேண்டும். ஒன்று மட்டும் உறுதி. இனி நான் அறிவைத்தான் தீட்டவேண்டும். இத்தோல்வி என் உடலின் ஊக்கத்தையே அகற்றிவிட்டது" என்றான்.

செல்லாயி, "அப்படிச் சொல்லாதே, தம்பி! இரண்டு நாளில் உடம்பு சரியாய்விடும். அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். போதாக்குறைக்குச் செங்காவி இருக்கிறாள்" என்றாள்.

செங்காவி முகம் கோணிச் சிணுங்கினாள்.

பாரத வீரன் மேலும் பாங்கனிடம் பேசினான். "உனக்கு இந்த ஆறு மாதத்திலும் நான் என் பழைய வாக்குப்படி, முந்நூறு வெள்ளி தரவேண்டும். அதை நான் இரட்டிப் பாக்குகிறேன். இது உனக்காக அல்ல. உனக்குத்தான் செல்வப் பற்றுப் போய்விட்டதே. இது உன் குடும்பத்துக்காக. பெண்களை........."

"அண்ணலே! உங்கள் அன்புக்கு நான் என்ன கைம்மாறு தருவேன், அது செல்வத்தைவிட அருமை

யானது. செல்வத்தின் பற்றை அகற்றியது அதுவே. இனியும் அந்த அன்புக்கே நான் அடிமை" என்றான்.

எல்லாரும் செல்வ மருதூர் சென்று சேர்ந்தனர். சீடர்களில் பலர் அங்கிருந்தனர். மற்றவர்களும் பாரத வீரன் வரவு கேட்டு வந்து சேர்ந்தனர். பாரத வீரனை அவர்கள் ஆர்வத்துடன் வந்து கண்டார்கள். அவன் மாறுதல் கண்டு வியப்படைந்தார்கள். ஆனால் உள்ளூர மகிழ்ச்சியும் கொண்டார்கள். அவன் உடல் நலிவு கண்டு கவலையுடன் அவர்கள் அவனுக்குப் புதுவகையான பணி விடைகள் செய்தார்கள்.

16

மங்கல வாழ்வு

பாரத வீரன் வள்ளன்மை கேட்டு, பட்டி மந்திரியின் மனைவி மக்கள் ஓடோடி வந்தனர். ஆனால் அவன் உடல் நிலை கண்டு கலங்கினர்.

"ஐயனே! உம் பெருமையை அறியாமல், நாங்கள் என்னென்னவோ கூறினோம். வீரகவசத்துக்குள்ளே இவ்வளவு அன்புக்கனிவுடைய உள்ளம் இருந்ததென்பதை இப்போதுதான் உணர்ந்தோம். தாங்கள் நீடூழி வாழ வேண்டும். உங்கள் உடலை எங்கள் உடலாகப் பேணிக் காக்க விரும்புகிறோம். உங்கள நலனே இனி எங்கள் நலன்" என்றனர்.

பாரத வீரன் புன்முறுவல் பூத்தான்.

"எனக்கும் இப்போது புதிய பாதை தோன்றியிருக்கிறது, அம்மணி! நான் புகழ் தேடி அலைந்தேன். உங்கள் பொன்னூர் அன்பு அதைவிட எவ்வளவோ பெரிது என்பதை உணர்ந்தேன்" என்றான்.

பட்டி மந்திரி இப்போது தானாக இளவரசியின் சாபத்தை நினைவூட்டினான். அதை நீக்கத் தான் பத்தாயிரம் அல்லது நூறாயிரம் அடிகளை மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்வதாக உறுதி கூறினான்.

பாரத வீரன் முகத்தில் சற்றே களை வந்தது. ஆயினும் முந்திய முழு மகிழ்ச்சி முகத்திலில்லை. மணிப் புலவன் இப்போது இதைக் கவனித்தான். நாடக வாழ்வுக்கு ஒரு முடிவுகாண இதுதான் தக்க சமயம் என்று அவன் எண்ணினான்.

அவன் பாரத வீரன் முன் வந்து வணங்கி நின்றான். "அண்ணலே! தங்கள் வாழ்வு உண்மையிலேயே புது வாழ்வாக மலரவேண்டுமென்று எண்ணுகிறேன். அதற்கு முன், நான் உங்களிடம் நானும் என் தோழர்களும் ஒரு பெரிய மன்னிப்புப் பெறவேண்டும். விளையாட்டை வினையாக்கி, நாங்கள் உங்களுக்கு எல்லையற்ற தொல்லை தந்து விட்டோம். ஆனால் பத்தரைமாற்றுத் தங்கம் தீயிலிடுவதால் எரிந்துபோவதில்லை. உங்கள் உண்மைப் பெருமை எங்கள பிழையாலும் நன்கு விளங்கிவிட்டது. ஆனால் நாங்கள் வெட்கப்படுகிறோம். வருந்துகிறோம். எங்களை மன்னித்தால், வாழ்நாள் முழுதும் நன்றியறிதலுடன் உங்களுக்குத் தொண்டு செய்வோம்" என்றான்.

"அன்பனே! நீயும் தோழர்களும் என்ன பிழைகளும் செய்பவர்களல்ல. செய்தாலும் நான்மன்னிக்க ஒரு சிறிதும் தடை இராது. ஆகவே சொல்லுங்கள். சென்ற ஒரு வாரத்தில் நான் எவ்வளவோ மாறிவிட்டேன். உடல் தான் தளர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் மூளை தெளிவாய் இருக்கிறது. ஆகவே பிழையறிந்து, நான் உங்கள் கவலையை மாற்றக்கூடும்" என்றான்.

"அண்ணலே! பிழைகளைக்கூற இன்னும் ஒரே ஒரு தயக்கம்தான். தங்கள் உடல் நிலையில், தங்கள் மன

அதிர்ச்சி எதுவும் கேடுதந்தால் நாங்கள் இன்னும் வருந்துவோம். இதுவரை பிழைசெய்த எங்களுக்கு இன்னும் நீண்டநாள் உங்கள் நல்வாழ்வு ஆறுதல்தர வேண்டும். ஆகவே எங்கள் பிழைக்காக நீங்கள் அதிர்ச்சி பெறுமல் இருக்கக் கோருகிறேன்.

"நீங்கள் உண்மையிலேயே ஒப்பற்ற வீரர் என்பதை நாங்கள் முன்பு அறியவில்லை. இப்போது அறிந்தோம். அத்துடன் உங்கள் குணம் பொன்னனது. வீரத்தைவிட அது, எவ்வளவோ விலைமதிக்க முடியாதது. ஆனால் இதையும் நாங்கள் உணரவில்லை. உங்கள் கற்பனை ஆர்வத்தை தூண்டிவிட்டு, நாடகம் நடித்தோம். உங்கள் நம்பிகையைக் கண்டு மேலும்மேலும் ஏமாற்றினோம். உங்கள் வீர உலாவின் வீரம உங்களுடையது. ஆனால் எங்கள் பொய் நாடகத்தால் அதில் பல இன்னல்கள் உங்களுக்கு ஏற்பட்டது. இதை நீங்கள் உணர்ந்துகொண்டு, உலாவை மறந்து, நடிப்புக்கும் மன்னிப்புத்தர வேண்டும்" என்ருன்.

நோயுற்றபின் முதல் தடவையாக பாரத வீரன் சற்று எழுந்தான்.

"மன்னிப்பு மட்டுமல்ல தோழரே! உங்கள் செய்தி எனக்குப் போன உடல் நலத்தில் பாதி தந்துவிட்டது. உலாவை நான் என் தோல்வியால்தான் விட்டேன். அத்தோல்விதான் உடல் நலத்தைக் கெடுத்தது. ஆனால் உண்மையறிந்தேன். இப்போது மனமாரவே உலாவை விட்டுவிடுகிறேன். உங்கள் திருந்திய நல்லுரைக்காகவும், என் அத்தை, மருமான், நண்பர் புதுவாழ்வுக்காகவும் நான் இனி வாழ்வேன். இது உறுதி.

"ஆனல் எனக்கு இன்னும் சில ஐயங்கள் போகவில்லை. எல்லாம் நாடகமென்ருல், நூலகம் எப்படி போயிற்று? இளவரசியின்வாக்குறுதிகள் என்னவாயிற்று? ஒளிக்காமல் இனி இவற்றைக் கூறலாம். என் உடலுக்கு

இவை அதிர்ச்சி தரமாட்டா. நேர்மாருகத் தேற்றி விடும் முழு உண்மையை நான் அறியக்கூடும்" என்ருன்.

அன்பர்கள், உறவினர், உள்ளங்கள் குளிர்ந்தன. முகங்கள் தெளிந்தன.

"அண்ணலே! எங்கள் வயிற்றில் பால் வார்த்தீர்கள். இனி முழு உண்மையைக் கூறச் சிறிதும் தயங்கமாட்டேன். உங்கள் நூலகம் எங்கும் போகவில்லை. நூல்கள் கோயிலில் ஓர் அறையில் இருக்கின்றன. அறையும் எங்கும் போகவில்லை. நாலுபக்கமும் ஒரே இரவில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஏமாற்றுக்கும் நீங்கள் உங்கள் உண்மையுள்ள நண்பர் சிலரைத்தான் மன்னிக்க வேண்டும். ஏனென்ருல் உலாவாழ்வை எப்படியும் தடுக்கும் எண்ணத்துடன் கோமாறனும் நன்னயப்பட்டரும், உங்கள் அத்தையும் மருமகளுந்தான் இதைச் செய்தனர்.

பாரத வீரன் பெருமூச்சு விட்டான். அவர்கள் அவன் உடல் நிலைக்கு அஞ்சினர். ஆனல் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

"என் வீர வாழ்வு போகட்டும். அந்நூல்களும் நூலகமும் பிழைத்தது பற்றி மகிழ்கிறேன். அவற்றின் கற்பனை இனி என்னை ஒன்றும் செய்யாது" என்ருன்.

மணிப்புலவன மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

"அருங்குணச் செல்வரே! இளவரசி வகையில் ஏமாற்று இன்னும் பெரிது. இளவரசி என்று யாரும் கிடையாது. இளவரசியாக எங்கள தூண்டுதலால் நடித்தது மாரியின்மகன் மருதுவே. அவன் உங்களுடன் முன்பு பெண் வேடமிட்டு நடித்தவன் தான. தாங்கள் அவனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிகள் அத்தனையும இதனல் முறிக்கப் பட வேண்டியவையே. இதை அவனே காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டு வேண்டிக்கொள்வான். அத்துடன் அதனல் உங்கள் உள்ளத்தில் எவ்வித துன்பத்துக்கும் இடம ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது" என்ருன்.

பாரத வீரன் மீண்டும் பெருமூச்சு விட்டான்.

"அன்பனே! இங்கும் உண்மை அனுகூலமானதே! இளவரசிக்குக் கட்டுப்பட்டே நான் என் உள்ளத்தின் இயற்கை உணர்ச்சிகளைக் கொன்று அடக்கி வந்தேன். இந்த நாடக முறிவால் என் புதுவாழ்வு உடனே தொடங்கி விட்டது" என்றான்.

பாரத வீரன் வள்ளி பற்றித்தான் குறிப்பிடுகிறான் என்பது மணிப்புலவனுக்குத் தெரிந்தது. "செங்கோடனும் அவன் குடும்பத்தவரும் உங்களை வந்து பார்க்கவிரும்பினர், அண்ணலே! இந்தஉண்மைகளைக் கூறும் வரை அவர்களை காக்கவைத்திருக்கிறேன். அத்துடன் அவர்கள் வருமுன், மருதுவை நீங்கள் காண்பது நல்லது என்று எண்ணுகிறேன்" என்று அவன் கூறினான்.

பாரத வீரன் ஆர்வத்துடன் இணங்கினான். மருது வந்து பாரத வீரனைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதான். பாரத வீரன் அவனை ஆணுருவிலேயே ஆவலுடன் அணைத்துக் கொண்டான். "நீ பெண்ணாக நடித்து என்னைத் திறமையாக ஏமாற்றினாய். இனி ஆணாக நடித்து ஒரு பெண்ணை ஏமாற்ற முடியுமானால்..." என்று தயங்கினான்.

"உங்கள் விருப்பம் எதுவானாலும் அதை நிறைவேற்றத் தடையில்லை. அது வேம்பானாலும் உட்கொள்வேன்" என்றான்.

பாரத வீரன் செங்காவியை ஒரு கையில் இழுத்து மடிமீது சாத்தினான். "இந்தப் பிள்ளை கவலை ஒன்றுதான் எனக்குக் குடும்பத்தில் இருக்கிறது. இது உனக்கு வேம்பாயிருக்குமோ, கரும்பா யிருக்குமோ தெரியாது. அவள் விரும்பி நீயும்விரும்பினால், அவளை நீ ஏமாற்றலாம்" என்றான்.

"செங்காவி எனக்குப் புதியவளல்ல. அவளுக்குப் பிடித்திருந்தால், மிகவும் மகிழ்ச்சியே!" என்றான் மருது.

மணிப்புலவன் இப்போது தலையிட்டான்.

மருது இனி இந்த வீட்டு வாசலில் காத்திருக்கட்டும். செங்கோடனே உள்ளே வரட்டும்'' என்றான்.

செங்கோடனுக்குப் பாரத வீரன் மனமார்ந்த வணக்கம் தெரிவித்தான்.

"உங்களைக் குருவாக்கி எத்தனையோ தொல்லை தந்தேன். ஆனால் நீங்கள் என்னை மருமகனாக்கப் பாடு பட்டீர்கள். மருமகனாகவே உங்களுக்கு இப்போது வணக்கம் தெரிவிக்கிறேன்'' என்றான்.

வள்ளி பின்னால் நின்றாள். பாரத வீரன் தன்னை யறியாமல் அவளைத் தன் கட்டிலண்டை இழுத்தான், அத்தையை எழுந்து நோக்கித் திரும்பினான். "அத்தை, நம் செங்காவியை வெளியே துரத்தப் போகிறோ மல்லவா? அந்த இடத்தில் இனி இவள் இருப்பாள்!'' என்றான்.

செங்காவியின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை இல்லை. அவள் வள்ளியை ஆவலுடன் கட்டிக்கொண்டாள்.

பாரத வீரன் வாழ்வு புது வாழ்வாயிற்று. ஆனால் அவன் நடிப்பில் காட்டிய வீரம், புகழார்வம், துணிச்சல் அவனை விட்டு நீங்கவே இல்லை. அவன் பழம் புகழ் கேட்டவர்களை அடங்கிய புன்முறுவல் செய்ததுண்டு. புதுப் புகழ் அதை மலர்ந்த புன்முறுவலாக்கிற்று.

மணிப்புலவன் மீண்டும் மணிவண்ணனானான். பட்டி மந்திரியின் மூத்தபெண்ணை அவன் மணந்து இனிது வாழ்ந்தான். ஆனால் அவன் காவியத்தை விடவில்லை. மாரியப்பனை புதுவாழ்வையே அவன் பாரத வீரன் பொன்னுலக வாழ்வாகத் தீட்டி முடித்தான்.

பாரத வீரன் மீண்டும மாரியப்பனானான். பாரத வீரன் வாழ்வு அவன் வாழ்வின் ஒரு சீரிய கனவுப்படலமாக ஒளிவீசிற்று.

முற்றும்